

തെളിശ്ശി

അന്യോന്യം കാണുക - വെളിപ്പെടുത്തുക

03

കൊല്ലം

18+

Acid

acid.fun4@gmail.com

පිටුම

රිමෙල් පත් එවමින් මාගේ කතාවල ගුණදොස් පෙන්වා
දෙමින් නැවුම් කෘතියකට මා දිරි ගන්වන

ඔබට.

පෙරවදන

"....ගිනියම්...."

"ගිනියම්" මාගේ මනක්කල්පිතයක්ය. සුද්දගෙන් රට නිදහස්ව හෝ සුද්දා අපෙන් නිදහස්ව, උන්ගේ රටට ගිය වකවානුවේ, සිගිරිය පාමුල මෙවන් නිදහස් ගමක් තියෙන්නට ඇතයි මට සිතූණි. ඔවුන් අසීමිතව ජීවිතය විඳින්නට ඇතයි මට සිතූණි. උවුනගේ මූලික අවශ්‍යතා අතර, ලිංගික ජීවිතය ඉහළින් වැජඹෙන්නට ඇතැයි මට සිතූණි. ඔවුන් තම පරම අයිතිය, ලිංගික ජීවිතය, මණරම්ව, නිදහස්ව විඳින්නට ඇතැයි මට සිතූණි.

ඉතිං..., මෙකල සිරකුටියක් වන් ජීවන අයිතියක් තුල ඉඳ, එදා ඔවුන් ඒ විඳි නිදහස, මම අද ඔබට අකුරු කොට ඇමිණුවෙමි. මගේ පාඨකයන් මට ලියා එවූව ඔවුනගේ සිහින, ඔවුනගේ ෆැන්ටසියන් මා "ගිනියම්" වර්ත අතරට, සිදුවීම් අතරට ඇමිණුවෙමි. දැන් තවත් මේ ගිනියම් මගේ නොවේය. මේ ගිණියම දැන් ඔබේය.

බොහෝ පාඨකයන්ගේ "සම්මත.., අසම්මත" ඉල්ලීම් බොහොමයක් ගිනියම් කතාවේ සම, සමව ගැබ්ව ඇත. වර්ගීකරණයක් කළ නොහැක.

අකමැති අය කියවන්න එපා.

----- Acid -----

ඔබ දක්වන ගුණ දොස් අගය කරමි.

එය තවත් නැවුම් කෘතියක ආරම්භයයි.

මාගේ වෙනත් කෘතී

- වැහිළිහිණි
- හෘද සාක්ෂිය
- බිසෝ
- සමන්තී (බිසෝ දෙවන වෙළුම)
- අසම්මත
- බිහිදොර
- නදි
- බේදවාචකයක මිහිර
- කඳුලක නැවතුම
- පට්ටන්දර
- කින්තරාවි
- දිම්යාදඹුව (ගිනිදැල්ල)
- අසම්භව
- සංගදෝරු
- යදම්
- බිඳුනු යදම් (යදම් දෙවන කොටස)

මාගේ කතා ඕනෑම වෙබ්සයිට් එකක පලකිරීමට අවසර ඇත්තේ, පිටකවරය හා පිඳුම ඉවත් කොට පලතොකරන ලෙස ඉල්ලා සිටිමි.

" ගිනියම් "

යදම් කතා මාලාවට ලැබුණ ප්‍රතිචාර බොහොමය. මා එතෙක් මෙතෙක් ලද ඉහළම අගයක්ය. එය දිරිගැන්වීමක්ය. එයට මාගේ ස්තූය.

යදම් කතාවට පස්සේ "ගිනියම්" රචනා කරන්නට ගත්තත්, රටේ හා ලෝකයේම පැවති අයහපත් තත්වය නිසාවෙන්, කතාව පසෙකලා මට ජීවත් වෙන්නට දැඩි වෙහෙසක් දරන්නට සිදුවිය. ජීවිතය එපා වෙන තරමටම නොසිතූ බොහෝ අකරතැබ්බයන්ට මට මුහුණ දෙන්නට සිදුවිය.

මා තනිවිය.....

අකුරක් අමුණ ගන්නට, වදන් පෙළක් ගලපගන්නට හිතේ හයිසක් මට නොමැති විය. තණිකමෙන් අසරණ විය. හිතේ කොතනකවත් ශූංභාරය නොවින. හිත ටිකෙන් ටික, ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් හැදෙන්නට වසරටකට වඩා ගතවිය. එබැවින් අඩක් පමණ නිමව තිබුණ "ගිනියම්" නිම කරන්නටත් මට වසරකට වඩා ගතවිය.

එයට සමාව..

මුතුමැණිකේ වලවුට ආවේ මවගේ පණිවිඩෙටම නොවේය. දැන් දවසක් ඇර දවසක් වත් වලවුට ඇවිත් යෑම මුතුමැණිකෙ පුරුද්දය. දරුවන් දෙදෙනාගේ පුරුද්දය. එහෙත් ජයතු තවමත් ඇවිත් යන්නේ නම් ඕනෑ එපා කමකට පමණක්ය.

"සුදුමැණිකේ..., අර මම කියාපු කාරනේ දැන් ජයතු පුතා එක්ක කතා බහා කොරානම් හොඳා.." ලොකුමැණිකෙගේ මුහුණේ සතුටු සිනහවක්ය.

"අපේ අක්කා මාණාප යැයි..?" මුතුමැණිකේ ඇසුවේ මවගේ මුහුණ දෙස බලා නොව, දරු දෙදෙනා සමඟ මිදුලේ ඉන්නා එකුස උපං සොහොයුරිය දෙස බලමින්ය.

"හම්..."ලොකු මැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය.

"එහෙනම් අපේ අම්මා වෙන්ට ඕන විදිය හිතලා බලලා කියන්ටකෝ.." මුතුමැණිකෙට මෙහි සතුටක් සේම දුකකුත් දැන් නැතිය. හිතට නොතෙරුන හැඟීමක් පමනක්ය.

"පුතා එක්ක කතා බහා කරලා උන්නම් නරකයි..?" ලොකුමැණිකෙත් මෙවලේ බලා සිටියේ රංමැණිකා දරුවන් සමඟ කෙලිදෙල් වෙන අයුරුවය.

"ආයේ අහංට දෙයක් නැතුවා..." එවලෙ නම් මුතුමැණිකෙගේ මුවට නැගුනේ සිනහවක්ය.

මවත් නැගෙනියත් බාරදයේ සිට තමා දෙස බලා සිටින බව දරුවන් සමඟ හිටි රංමැණිකෙ දුටුවාය. මුතුමැණිකේ මෙය කලියෙන් දන්න වගක් රංමැණිකා නොදන්නේය. "අපේ අම්මා නහාට කාරණේ කියනවා වෙන්ට ඕන..., නහා මොනවා හිතයිද මංදා..." ඇයට බියක්, සේම විලියක්ද ඇත්තේය. එබැවින් තවත් ඔවුනට පෙනෙන මායිමේ ඉන්නට ඇයට දැණුනේ විලියක්ය.

මදක් ඇදිරිය වැටුන නිසාවෙන් ජයතු වලවුවට ආවේ මුතුමැණිකෙව සහා දරු දෙදෙනාව රැගෙන යන්නටය. ඔහුටත් දැන් වලවුව වැඩි දුරස්ථ බවක් නැත්තේය. වලවු උස් අසුනේ ඔහුත් දැන් ඉඳ ගන්නේය.

මවට සහා නැගෙණියට මුණ දිය නොහැකි කමෙන් කාඹරය තුලටම වී සිටි රංමැණිකා වලවු බරාදයට ආවේ ජයතු ඉන්නා බව නොදැනාය. ජයතු සිටියේ බරාදයේ හාංසි පුටුවක වාඩිව බුලත් විටක් ඒදමින්ය.

රංමැණිකා හා ජයතුගේ නෙත් එකින් එක හමුවුනේය. මවගේ ඔවදන් හමුවේ දැන් රංමැණිකාට වෙනදා මෙන් ඔහුව මහ හැර යන්නටත් බැරිය. එහෙත් එක් වරම ලොංගතු වෙන්නටත් බැරිය. රංමැණිකෙගේ හිත දැණ අසරණය.

"ආ.. මේ..., නගාව එක්කන් යන්ට ආවැයි..?" රංමැණිකේ වදන් පෙළ ගොතා ගත්තේ වලවුව ඇතුලත් බලමිණිය. "අම්මා හරි නහා හරි දැක්කොත් වස විලියයි" ඇය උලුවස්ස අසල හිට ගත්තේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"ආ.. ඔවු...මේ.." ජයතු පුටුවෙන් නැගිටිමට වැඩි හිටි කමට සැලකිය යුතු නිසා නොවේය. වලවුවේ ඇතියන්ගෙන් ඔහුට දැන් දුරස්ථ සිටින්නේ ඇයම පමණක් නිසාවෙන්ය.

"වාඩිවෙන්ට..., වාඩිවෙන්ට.." රංමැණිකේ නැවතත් ඇතුළු ගේ දිහාව බලා උලුවස්සට හෙත්තු වූවාය.

දෙදෙනා අතර හත් අට මිණිතුවක් පමණ නිහඬ බවක් පැවැතියේය. එහෙත් විටෙන් විට රංමැණිකාගේ නෙත් ඉබේටම ඔහුවෙත ඇදුනේය. කිසිවක් නොදන්නා ජයතුට නම් වගක් නැත. ඔහුගේ නෙත් උවත් නිහඬ බව නිසාවෙන් ඇයවෙතට නොගියාම නොවේය. ඒ තමා අසලක ඇය මෙලස ගැවසීම නුහුරු නිසාවෙන්ය.

"මේ..., විමලසෙන ආවේ නැතුවයි..?" කතා බහකට කරුණක් ඕනෑය. එහෙත් ඔහු අමුවෙන්ම විමල සේන කීවේ නම් හිතා මතාමය.

"එයැයි එන්නේ සති අගට නොවැ... සංකඩගල යනවා එනවා කියන එක සුලුපටු යැ.." රංමැණිකෙටත් නිහඬව ඉන්නට දැන් බැරිය. එහෙත් සැමියාට "විමලසෙන" යැයි කියා අමුවෙන්ම ඇමතිම ඇයට නුහුරුය. මාන්ත්‍ය දැණ වැඩක් නැත. මව කී ලෙස ඔහුට හිතවත් විය යුතුය.

"ඒකත් හැබෑව.. යන එන එක පැත්තකට තිබ්බත්.. තියෙන්නේ සුළුපටු රාජකාරියක් යැයි.." ජයතු බුලත් විට මුවට දමාගත්තේය.

"හම්..., මේ..., මේ..., මලයා අලුත් හේනක් කොටන්ට යනවැයි කියලා නහා අපේ අම්මත් එක්ක කියනවා ඇහුනා..?" ඇය ජයතුට "මලයා" කියා මේ ඇමතුවාමය. ඇය "මලයා" වදන මුවෙන් පිට කලෙන් හිතට දිරියක් ගෙනය.

"මේ..., හතර පස් කන්නයක්ම කොරාපු නිසා, දෙතුන් කන්නයක් අතැරලා දාන්ට හිතුවා.." ඇගෙ මුවෙන් කිසිදාක "මලයා" යැයි ආමන්ත්‍රණයක් පිට වෙතැයි ජයතු සිතා නොසිටියේය. ඔහුගේ හිතත් ඒ ආමන්ත්‍රණයෙන් මදක් තිගැස්සුනේය.

"මට එවුවා තේරෙන්නේ නැතුවා... මොකෑ එහෙම අත් අරින්නේ..?" ඇය එම කරුන නොදන්නා බව සැබෑවක්ය. දැන සිටියත් වැඩක් නැත. එහෙත් කතා බහට කරුණක් අවැසිය.

"මේ..., එක දිගට හේන් කෙරුවම පස නිසරු වෙනවා නොවැ.. එලාදාව එන්ට එන්ටම අඩුවෙනවා.. දෙතුන් කන්නයක් පස සරුවෙන්ට ඇරලා දැම්ම හරි" ඔහුත් එය පහද දුන්නේ ඇයට වැටහෙන තරමෙන්ය.

"ඒක හැබෑව... කොයිදෙත් එහෙම නොවැ.." කවුරුත් හෝ පැමිණෙන වග දැනුන නිසාවෙන් ඇය හිස හරවා බැලුවේ වලවුව ඇතුලය.

මව සහා නැගෙනිය පැමිණෙන්නේය. ඇයට දැණුන විලිය සුළුපටු නොවේය. තවත් මෙතන රැඳෙන්නට බැරිය. ජයතුට සමු නොදීම ඇය කාඞරය වෙත යන්නට හැරුනේ මව සහා නැගෙනියගෙන් තෙත් මහ අරිමින්ය.

"අපිත් යන්ටැයි කියලා හිතැවුවේ.." මුතුමැණිකෙටත් මෙදිණ සොහොයුරිය සමඟ පෙරෙ ලෙස ඇහැලුම් පාන්ට ඇත්තේ විලියක්ය. එහෙත් සොහොයුරියගේ මෙදින මේ විලිබව නිසාවෙන් හිතේ සැහවුන සිනහවක්ය.

"හම්... හෙටත් දෙන්නවම එවන්ට. මේයා තමා ආම්බාම් කොරගන්නට බැරි. විලිබව සහවාගෙන කියා දුන්න කිසිම දෙයක් මතකේ නැතුවා.." ඇය වඩාත් ආදරේ පන්ඩුකටය. ඔහුට මතකේ නැත්තේ ඉංග්‍රීසි පාඩමිය. දෙපා නැමැදි දරුවන් දෙදෙනාගේ හිස ඇය අතගෑවේ, විලිබව සහවාගෙන මුහුණට සිනහාවක් නන්වාගෙනය.

"අක්කංඩි හුරුතල් කොරනවා නොවැ.. පංසලේ හාමුදුරුවිටේ වයේ අහුවෙන අතට දීලා දාන්නේ නැතුව.." ඇයගේ අපහසුව මුතුමැණිකෙට නොදැණුනා නොවේය.

"හෙට එවුවම විතරක් ඇති.., මං හවස්වෙලා සේතුවා එක්කලා එවන්නම්" රංමැණිකෙට ඇවැසි මෙනතින් ගැලවෙන්නටය.

"ඕනැන්නේ නැතුවා.. මම අපේ එයැයිව එවන්නම්. මේ.., අපේ අම්මට කුඹුක්ගහා යායේ අදේ උන්ටම දෙනවද නැද්ද කියලා අපේ එයැයි එක්ක කතා කොරගන්නත් ඕනැය කිවුවේ..?" මුතුමැණිකේ මුසාවක් ගෙතුවේ මවටත් ඉහියක් පාමිණිය.

වලවුවේ ඇතුලත මහ ලාම්පුවත් නිම් හෝරාවකටත් වැඩිය. රංමැණිකේට නින්දක් නැත. ඇය වියන් යහනේ සේද සඵව සිහිං සුලං රැල්ලට නගන රැල්ල දෙස බලමිත්ය. ඒ රැළි තුලින් ඇයට ජයතුගේ මුහුණේ සිනහව මතුව මතුව පෙණින්නට ගත්තේ ඉබේටමය.

ජයතුගේ එම සිනහව මතින්, ඇයට ඉදිරියෙදී වෙන්නට නියමිත දෑ ඉබේටම සිහිවෙන්නට ගත්තාය. "වස විලියේ බැරුවා" ඇයට දැණුනේ ජයතු කාඹරයට ඇතුලුවෙන වගක්ය. ඔහු තම ගෙළ සිපගන්න උනුහුමක්ය. "කොහොම මුණ දෙනවද කියලා හිතාගන්නට බැරුවා" ඇයගේ මුහුණත් රතුව ගියේ ජයතුගේ දැන ඇගේ නිදන ඇඳුමේ දෙපස කරපටි මත නැවතුව විටය.

හිතට නැගෙන අනේක සිතුවිලි, මැවිම් මතින් රංමැණිකෙගේ හිත ටිකෙන් ටික උණුහුම් වුනේ ඇයටත් නොදැණීම. "නඟාගේ මිණිහා.." එහෙත් ඇගේ යටි හිත තරමකට සැලැන්නේය. "දැන් එවුවා හිතලා වැඩක් නැතුවා.. වටින්තේ දරුවෙක් නොවැ" ඇගේ අත ඉබේටම කුස මතට ආවේය. එහෙත් ඇයට මැවි පෙණුනේ ජයතු මුතුමැණිකේ සමඟ යහනේ පාන මුරණ්ඩුවය. "එහෙවුට කොහොමෙයි කියලා නඟාගෙන් කටක් ඇරලා හන්නට පුළුවනැයි.." ඇගේ හිතත් ටිකෙන් ටික ගිනියම් වුනේය. එහෙත් අද තම දවස නොවේය. සේතුවා උඩුමහලේ කාඹරයට ගොස් දැන් හෝරාවකට කිට්ටුය. ඇයට තනිකමක් දැනුනාය. හිත ගිනියම් ඇයට පාඩුවේ නිදාගන්නට ඉඩක් දෙන්නේද නැත. යටි වාටියෙන් එසවුන ඇගේ නිදන්න ඇඳුම නැවතුවෙන් ඉහෙන් ඉහලටය. එක් අතක ඇඟලි තුඩක් ගැටිත්ත මත සේම, අනෙක් අත ලැමද මතද නැවතුවේය.

රාත්‍රී සැහැල්ලු ඇඳුමෙන් වත සරස ගත් මුතුමැණිකේ ජයතුගේ කාඞරයට ගියාය. ඔහු නින්දත් නොනින්දත් අතරය. මේ පසුවන්නේ මුතුමැණිකෙගේ ඔසප් තෙවන දිණය නිසාවෙන් මෙදින ඇයගේ මේ පැමැණිම ජයතු බලාපොරොතු නොවූවක්ය.

"නින්ද යන්නේ නැතුවැයි..?" ජයතු ඇඳ විට්ටමට කොට්ටයක් තබා හේත්තු වුනේය.

"යට් බඩ ඇඳුම් දෙනවා..." ඇය යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

"ඩිංගක් අත ගාන්ටෙයි.." මේ ජයතුගේ ආදරය හා ලෙංගතු කමය.

"හම්... ආවේ ඒකට තමා.." මුතුමැණිකේ හිලුක් වායම් තෙල් බොතලය ජයතුට දිගු කලේ රෙදිපට ලිහිල් කොට යහනේ වැතිරෙමින්ය.

නාඕය අසලට වැටුන තෙල් බිඳු ඇගේ යට් බඩ පුරාවට ඇතුල්ලුනේ ජයතුගේ ලෙංගතුවත් කැටුවය. තෙලේ බලේට වඩා මුතුමැණිකෙට සනිපයක් දැණුනේ ජයතුගේ ලෙංගතු බවෙන්ය. ඇය සෑම ඔසප් දියන්හිදීම සැමියාගෙන් පතන්නේ මේ ලෙංගතු බවය. ගැහැණියකට අවැසි පිරිමි ලෙංගතු කමය. සැමියෙක්ගේ උතුම් බවය.

"ඩිංගක් රැවෙන්ට ඇරලා හෙට දරුවෝ දෙන්නව වලවුවෙන් එක්කන් එන්ට. කොල්ලා ඉංග්‍රීසි වලට උන්දුවක් නැතුවා. මම අපේ අක්කට කියැව්වා හැදෑ වෙනකම් තියාගන්ට කියලා... සේතුවා එක්ක එවන්නම්ය කියැවුවම, මම එපාය කිවුවා. උන්ව එක්කන් යන එනකන් වලවුවටම බරක් දෙන්නට හිතක් නැතුවා" මුතුමැණිකෙට ඕනෑ දැන් ඒ කතා බහට ජයතුව අල්ල ගන්නටය.

"ඒක හැබෑව.. ඔය කොරන කාරියත් මදෑ.. මම දවසක් බලාන උන්නා කෙලීත් හරි හරියට ඉගිරිසිය කියවනවා අක්කංඩි එක්ක... මේ..., මට මතක් වුනේම ඉස්සර සිගිරි නගින සුද්දිලා ඇතියන්" මේ දුවා දරුවාගේ යහපතෙන් පියෙකු විදින ආඩම්බර කමය.

"විසි වසරක් ඇරිලා ගියාය කියලා මටත් තවම බැරි කමක් නැතුවා" මුතුමැණිකේ පෑවේ නෝක්කාඩුවක්ය. සොයන්නේ ඔහුගේ ලෙංගතුවය.

"ඕන් ඉතිං... මම එහෙම කියැවුවැයි.. මට මතක නැතුවැයි ඒ සංදියේ මටත් කියා දෙන්නට හැදුවා.." ඔහුට එය ආඩම්බරයක්ය. මුතුමැණිකේ දැරුව උත්සහය ඔහුට තවමත් මතකය.

"කොහේ.. වෙන වෙන එවුවා ඉහට ගැහැවුවා මිසක් ඒකට ඩිංගක් උනන්දු උනා යැයි.. සත්ත නම් මටත් දැන් හරි හැටි මතක නැතුවා... ඉංගිරිසි ඉගෙන ගත්තට වඩා හිතට කාවදින්නේ බැරි, බැරියාවෙන් හරි කියන්නට ගත්ත කොට.."

මුතුමැණිකේ කීවේ සැබෑවය. ඉංගිරිසි භාෂාව කතා බහා කරන්නට ගමේ කිසිවෙකුත් නැත. වලවුවෙන් ආපු දා සිට භාවිතයේ නොමැති කමෙන් ඇයට දැන් ඉංග්‍රීසිය මහ හැරිලාය. වදනක් දෙකක් කතා බහා කරන්නටත් දැන් සියුම් විලියක්ය.

"හේන්ට කොටුවෙව්ව මට ආයේ මොන ඉන්ගිරිසියක්.. කොහොමෙන් හරි දරුවෝ දෙන්නව හුරු කරගත්ත නම් ඇති. රංමැණිකේ අක්කංඩි දරුවන්ට හිතයි. දෙන්නව ටිකක් උනදු කොරා නම් ඇති.." ජයතුගේ හිතෙන් දැන් රංමැණිකේ කෙරෙහි පහං සිතුවිල්ලක්ය. වැඩි යමක්ම ඒ ඇය "මලයා" කියා ලොංගතුව ඇමතිම ඔහුගේ හිතට තදින්ම දැණුන නිසාවෙන්ය.

"අක්කන්ඩිටත් දැන් අපේ උන් දෙන්නව නැතුව බෑ.. පවු.." නියමිත කතා බහට දැන් වේලාව හොඳය. මුතුමැණිකේ හිතා මතාම හෙලුවේ දුක් සුසුමක්ය.

"හම්... ඒක හැබෑව... වෙන විසදුමක් නැතුවැයි.." මුතුමැණිකේ අදහස් කළදේ ජයතුට වැටහුනේය. රංමැණිකා හා විමලසේන දරුවල නැති කමට බෙහෙත් හෙහෙත් ගත්ත බව ජයතුපමණක් නොව මුළු ගම්තුලාවම දන්නේය.

"නැති තැන තමා නෙව ඔය සේරම අතැරලා ඉන්නේ.." මුතුමැණිකේ දැසට කඳුලක් උනා ගන්නට දැරුවේ වෙහෙසක්ය.

"වරදක් කොහෙ හරි ඇතැයි..?" නපුරු හිත අනුව නම් රංමැණිකේ අත වරද වග ජයතුට සිතුවේය.

"නැතුවම නෙමෙයිලෑ... එවුවා වැඩක් නැතුවා.." මුතුමැණිකේ ඒ පෑවේ පිරිමි හිතක් අවුස්ස ගන්න මායමක්ය.

"ඒ මක්කෙයි...?" රංමැණිකාට එලෙස විම ගැන ඔහුට සියුම් සතුටක් නැතුවාම නොවේය. ඔහුට සිහි වූයේ එකල පෑ ඇයගේ අඩම්බර කමය.

"මේ.. විමලසේන අයියංඩිගේ අඩුපාඩුවක්ය කියන්නේ.."

"ඒකත් එහෙමෙයි... මොකෑ අඩුපාව කියන්නේ..?" ඔහුට දැන් උනන්දුව එයය.

"මේ.. සාරුවා හිඳිලය කියන්නේ.., අනික මේ.. මහා කාරිය කොරගන්ටත් බැලූ... අපේ අම්මා වෙලාපත් කඩි බැලූවහම, වෙද උන්නැහැලා කියවුව ටිකත් හරිලූ.., වදයි කියලා තමාලූ.." මුතුමැණිකේ දිගු හුස්මක් ගත්තාය.

"ඔව්වර දන්න කියන එකේ මොකෑ අම්මා ඒවුවා කලියෙන් බලලා නැත්තේ..?" ඔහුගේ සතුව දැන් තරමක් වැඩිය. ඒ අහිංසක සතුවක්ය.

"අප්පුවඩයි අක්කංඩියි අපේ අම්මා කියැවුවට හැවුවේ නැතුවෑ...."

"සේරොටම වඩා මාන්නේ නොවෑ..." ජයතු තම හිත කියන්නට මෙවලේ අවස්තාව කොට ගත්තේය.

"දැන් සේරොටම වැටහිලා..."

"හම්... මටත් ඒක වැටහුනා.." ජයතුව ඒ ගැන සියුම් සතුවක්ය.

"ඒ කොහොමෙයි..?"

"නෑ ඔය කවදාවත් නැතුව මට අද මලයා කියලා කතා කොරේ.." හිතේ සතුව හංගාගෙන ජයතු එය කියා දැමීමේ ඕනෑවට එපාවට මෙන්ය.

"ගිය දේවල් දැන් වැඩක් නැතුවා.. මොනවා උනත් එකුස උපං සහෝදරී.. මයේ හිතට මොකද වයේ.., එකී දැන් වද බැහැපු රඹ ගහක් වයේ.. කොයි අතකින් වත් සතුවක් නැතුවා.." මුතුමැණිකේ වෙහෙසක් කොට තෙත් අඟට නන්වා ගත් කඳුල ජයතුව පෙනෙන්නට පිසද ගත්තාය.

"විමලසේනා නෝන්ජලයා වග බැලූ බැල්මට ජේනවා.." ජයතුව දැන් සතුටුය. රංමැණිකාගේ ආඩම්බර මාන්නය දැන් අභවරය.

"ඔයැයිට කියන්නට මේ.., විමලසේන අයියන්ඩිට හත් අට මොහොතක් වත් අල්ලන් ඉන්නට බෑය කියන්නේ..?" මුතුමැණිකෙගේ මුහුණේ මෙවලෙ නම් සිහින් සිනහවක්ය.

"කවුදෑ කියැවුවේ...?" ඔහුට අවැසි එය රංමැණිකා කීවා දැයි දැන ගැන්මටය.

"අක්කංඩි තමා... නැතුව විමලසේන අයියංඩි මට කියැවුවැයි..?" මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය. ඇය එය දැනගත්තේ මවගෙන් වග මුතුමැණිකේ සභව ගත්තාය.

"ඒකත් එහෙමෙයි...." ඔහුට දැන් සතුටුය. එය කියා ඇත්තේ රංමැණිකාමය.

"ආයේ මම නම් ඔන්න ඔහේ කියලා දැමීමා..., මට නම් එවුයේ වැඩියක් මිස අඩුවක්නං කොහෙත්ම නැතුවා කියලා" මුතුමැණිකෙ පෑවේ තරමක විලිබර කෝල සිනහවක්ය.

"එහෙම්ම කියැවුවා...?" ජයතු වැඩේ නතර කොට ඇගේ මුහුණ දෙස බැලුවේ පුදුමයෙන්ය.

"ආයේ නැතුව..., මොකට හංගන්ටද..? අවස්තාව ආව කොට දැනෙන්ට අරිංට එපැයි මම කොරගත්තේ වරදක් නෙමෙය කියලා. අනික මම කියැවුවා ඔයැයිට නම් ගැණු දෙතුන් දෙනෙක් එක්ක උනත් එක විට හැපෙන්න එක මහා කප්පකුත් නෙමෙය කියලා.

"අපේ අම්මේ..." ජයතුගේ සතුව ඉහවහා ගිහිය. ඔහුට දැන් ආඩම්බරය.

"දැන් සේරටම වැටහිලා තියෙන්නේ මම වරදක් කරේ නැතුවය කියලා. මොකැ විමලසෙනගේ අය හිටියැයි අප්පුව්වගේ මරණෙට කර ගහන්ට. ඔයැයි නොහිටියත් බලාගන්නට තිබ්බා එවුවත් වෙන විදිය"

ජයතුට දැනුන සතුව අපමණය. ආඩම්බරය ඊටත් වැඩිය. "ඒක තමා මාන්නේ විසික්ක කොරලා, අද කටක් ඇරලා මයෙන් එක්ක කතා කොරේ" ඔහුට මුතුමැණිකේ ගැනත් සතුටුය. එහෙත් වැඩියමක් ජයතු සතුටු වූයේ, විමලසෙනට බැරි එහෙත් තමාට ඇති ලිංකික හැකියාව මුතුමැණිකේ රංමැණිකගේ මුහුණටම කීව එක ගැනය.

"දැන් මුණක් බලන්ටත් විලිසංගේ බැරුවා..., මම මේ..., වලත්තයෙක්ය කියලා හිතාවිද කවුද දන්නේ..?" ජයතුට දැන් පිරිමි කම ගැන ආඩම්බරයක්ය.

"මොකට විලියක්..? වලත්ත කම කියෙන්නෙම පිරිමි කම නොවැ. ආයෙ ඒ ගැන ආඩම්බර වෙනවා මිසක්කා අහවල් විලියක්ද..?" මුතුමැණිකේ ඔහුව තවත් ඉහලට ඔසවා තැබුවේය.

"ඒත් මයේ හිතට මොකද්දෝ වගේ.. කියැවුව ටිකෙන් මේ.. දුකක් දැණුනදෝ කියලා.. මොනවා උනත් ගැණික්නේ..?" මේ ජයතුගේ ආඩම්බරය ය.

"මටත් ඒක පස්සේ හිතනා.. නැති එකිට මයේ ආඩම්බර කම පෑවා නේද කියලා..? මොනවා උනත් අක්කංඩිත් තාම ඇහට කණට පේණ ගැණි.. මට

තවම හිතා ගන්නට බැරි, මේ වාරකම් දෙතුන් දොහත් මට ඉවසන් ඉන්නට බැරි කොට, අක්කංඩි කොහොම ඉවසාන ඉන්නවද කියලා" මුතුමැණිකේ ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් නිසි තැනට ආවාය.

"ඒක හැබැව.. ඒත්.. මයේ හිත කියන්නේ ආයෙත් බෙහෙත් හේත් කොරලා බැලුවනං අභවරයි කියලා" මේ තම කුළුණේ ආදරය ය. ඔහුටත් මෙවලෙ රංමැණිකා ගැන දැණුනේ සියුම් දුකක්ය.

"මයේ හිතේ ලෙන්ගතුවක් උපන්නය කියලා ඒකී දන්නවැයි.., මොනවා උනත් මහක් දෙකක් හරි හිතෙන් ආදරය කොරාපු එකී... මයේ ඉස් ඉස්සෙලා හිතට වැදිවිව එකී" ඇයගේ දුකෙන් තමා විඳි සතුටේ කෲර බව ජයතුට වැටහුනේ මෙවලේය.

"වැඩක් නැතුවා.. ඉස්සර නං යාන්තමට හරි සාරුවා ගැලුවලු. බෙහෙත් කොරත් වැඩක් නැතුවලු... දැන්නං ගලන්නෙම නැතිවලු. ඔය අන්තිමට ගිය සෙංකඩගල වෙද උන්නැහැ කියැවුවලු, මේ.. විමලසේන අයියංඩිගෙන් දරුවෙක් හදන්ට හිතන එක අත් ඇරලා දාන්නට කියලා.

"හම්... ඒකත් එහෙමැයි...." ජයතු හෙළුවේ දුක් සුසුමක්ය.

"එවුවට බෙහෙත් හේත් කරන, කට්ටඬිකම් කොරන, සමහර එවුනුත් වසලයෝ එවුන් වසලයෝ වයෙලු... අයිතු ප්‍රයෝජන ගන්නට බලන් ඉන්න එවුන් එමටයිලු. ඒ කෙරුවාවල් අක්කංඩිට දැන් එපාම වෙලා කියැවුවේ... ඔය අන්තිමට ගිය වෙදා, අපේ අක්කයේ කරෙම යන්නට ඇවිත්" මුතුමැණිකේ දිගු හුස්මක් හෙළුවාය.

"ඒ මොකක්...?" මුතුමැණිකේ කී දෙයින් යමක් ජයතුට වැටහුනේය.

"අක්කංඩිලත් ඔය ලෙඩට බෙහෙත් හේත් ගන්නට ගියේ පරම්පරාව හංගගෙන නොවැ.. මේ.., ඒකා අපේ අක්කට අයුතු යෝජනා වක් කොරලා, දරුවෙක් හදන්ට නම් ඒ විසඳුම තමා දැන් ඇත්තෙ..., ගොඩක් එවුන්ට හරි ගියෙත් එහෙම තමාය කියලා.." මුතුමැණිකේ යන්තම් සිනහවක් පෑවාය.

"ඒකා මරන්ට එපැයි.." ජයතුට ආවේ තරහක්ය.

" හොරහින් ආගිය නිසා අපේ පරම්පරාව ගැන එකා දන්නේ නැතුව නොවැ. අනික එවුට හැපෙන්න ගියා නම් දරු නැතිකමට වඩා ලැජ්ජාව ගමට ආරංචි උනොත්. අපේ අක්කා ඒ වගක් විමලසේන අයියංඩිටවත් කියලා නැතුවා..."

"ඒ මොකද..."

"ඔය වෙදා ගැන කියලා තියෙන්නේ, උගෙන් බෙහෙත් ඇත්ත හරි ගියාපු විමලසේනගෙම මිත්‍රයෙක් නොවද..., ඉතිං කොහොමෙයි කටක් ඇරලා කියන්නේ..?" මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"එහෙනම් ඒ මිත්‍රයාගේ ගැණිටත් බෙහෙත වැඩ කොරේ එහෙම්මද දන්නේ නැ..?" ජයතුටත් සිනහවය.

"හිනාවෙන්ට නරකයි.. ගිලෙන්ට යන මිණිහා තුත්තිරි ගහෙන් එල්ලෙනවා නොවද.. පිරිමියෙක් වදය කියලා කියැවුවට පිළිගන්න එකක් යැයි..? තම අත වරදක් නොතියෙයි නම් කොයි ගැණිද කැමති වද එකියක්ය කියලා රටටුංගෙන් අහංට..? ඒ දුක දන්නේ ගැණියෙක්ම තමා. ඉතින් උංට වෙනවා.., තියෙන එකම පිළිසරනේ මත දැන හෝ නොදැන නහින්න"

"ඒක යස කතාවක් නෙව" ජයතු මුතුමැණිකෙගේ ඒ කතා බහට එකඟ නොවුනේය.

"පිරිමියෙක් වෙච්ච ඔයැයිට ගැණියෙක්ගේ ඒ දුක දැණෙන්නේ නැතුවා. ගැණියෙක් ඕන දුකක් උහුලයි.., ඒත් වදයි කියලා අහනවා තරම් දුකක් ඉවසන්නට අමාරුයි.., දරුවෙක් නැති කම ඊටත් වඩා හිතට අමාරුයි..

මේ..., මේ..., මයේ හිත නම් කියන්නේ, දරුවෙක් වෙනුවෙන් ඒක වරදක් නෙමෙය කියලා. හිතේ ගිනියමට ටැයි.., ඒ දරුවෙක් වෙනුවෙන් නේ.." මුතුමැණිකේ සියුම් ලෙස තැනට පිවිසියාය.

එවැණි දෑ රහසේ වෙන වග ජයතුත් නොදැන ඉන්නවා නොවේය. ඒ අසරණකමෙන් ප්‍රතිඵල නෙලා ගන්නේ, දෙවොලක කපුවෙක්ය, එක්කෝ වෙදෙක්ය. පිරිමි ඒ පවටත් ඒ දුක් විඳින්නේ ගැහැණුන්මය. ගැහැණියෙක් තම දරු ඵල සිහිනය වෙනුවෙන් ඕනෑම කැප කිරීමක් කරන්නේය. විටෙක ඔවුන් එයට අවනත වන්නේ වෙන කිසිවක් කරගනට නොමැති තැනයි. ඒ අසරණ කමටය.

දරුවන් නොමැති නම් ගම්තුලාවේ අවපස නැගෙන්නේ හැගැනියටය. එහෙත් වෙද පොත් පත්වල දරුවන් නැති කමට මුල්තැන දී ඇත්තේ පිරිමියාටය. පිරිමි දෝෂ වෙනුවෙන්ය. ප්‍රථිශතයක් ලෙස හැඟැණුන්ට වඩා වංදා බාවය ඇත්තේ පිරිමින් තුලය.

එක් අතකින් ගැහැණියක් ඊට පෙළඹිමෙහි වරදක් දකින්නටත් බැරිය. පිරිමියා තම අඩුපාඩුව දන්නේ නම් ගැහැණියකට දරුවෙක් වෙනුවෙන් ඒ අවස්තාව දුන්නාට වරදක් නැතිය. ඒ ලිංගික තෘප්තියක් උදේසා ද නොවේය. ගැහැනිය තම වත ගොත රැක ගත්තේ නම්, ඔහුත් ඇය කවුද ඉන්නේ කොහෙද දන්නේ නැත. රහස රැකෙන්නේ නම් අවැඩක්ද නැත. දරුවෙක් පිළිසිඳ ගන්නා නම් ආයේ ඔවුනගේ හමුවීමක්ද නැත්තේය.

මෙවන් පැනයකදී, වේදා හෝ කපුටා දෙස වැරදියට බැලිය හැකි උවත්, ගැහැණිය දෙස වැරදියට බලන්නට බැරිය. "එකී වද එකියක්.." අවමානය පමණක් නොව, වරද තම අත උවත් මානය රැක ගන්නට පිරිමියා ගෙදරින් දොටට දමන්නේ ගැහැණියව මය. ජයතු මඳ වේලාවක් නිහඬව කල්පනා කලේ එ ගැනය.

"වේලාවකට හිතෙනවා මේ..., මේ..., රංමැණිකා එහෙවු දෙයක් වෙන්ට ඉඩ ඇරිය නම් අහවරයි කියලා.. මොකෑ එහෙනම් අපි උනත් දන්න වැයි" ජයතු ඒ කීවේ මෙවලේ හිතට නැගුන තම අවංක සිතුවිල්ලය.

"බොරුවක් මොකට.. අපේ අක්කංඩින් පස්සේ ඒ ගැන හිතන වාර අනන්තලු. මොකෑ දරුවෙක් වෙනුවෙන් මිස නැත්තම් අහවල් වලත්තකම සපුර ගන්නියැ.."

ජයතුගේ සිතුවිල්ල යහපත් වග මුතුමැණිකෙට දැන් සැක නැත.

"දැනට උනත් මොකෑ බැරි.. දන්න, අඳුනන්නේ නැති ඔයවගේ වෙදෙක් දුරින් හොයාගත්ත නම් අහවරයි නොවැ..?"

"කොයිකටත් ඔයව වගේ දේකට විශ්වාසය තමා වැදගත්. මට නම් හිතෙන්නේ ඔය නොදන්න එකාලා ලඟට යනවට වැඩිය හොඳා.., අපට ගැලපෙන විශ්වාස එකෙක් හොයාගත්ත නම් කියලා.. තමන්ගේ එකෙක් වෙච්ච කොට විශ්වාසය ගැනත් සැකක් නැතුවා..? ඕන නං පැලැන්තිය උනත් ගලප ගන්ට බැරුවැයි" මුතුමැණිකෙට අවැසි වුයේ තමා කී මේ වැරදි සිතුවිල්ල ජයතු ලව්වුවා හරිගස්සේ ගන්නටය.

"තමංගේ එවුන් තමා ඔය වගේ දේකට විශ්වාස තියන්නට බැරි. ඒකා දරුවගෙන් පස්සෙන් ඇගේ නගින්නට එන එකනං වලක්වන්නට බැරුවා. මොකෑ එලිකරනවය කියැවුවොත් බෑ කියන්නටෑ...? රහස රැකගන්නටමැපැයි... පස්සෙන් පහුවෙනකොට මැරෙණකම්ම ඒක වදයක් වෙනවා සත්තයි.." මුතුමැනිකේ සිතුව ලෙසම ජයතු එහි වරද දුටුවේය.

"අපේ අක්කංඩි විඳවන හැටියටනං.. මේ.., මටනං හිතෙන්නේ ආයේ, ආයේ ඇහට ආවත් මොකෝ.., අක්කංඩිට ඒ අඩුවත් ඇති නොවැ.." මුතුමැණිකේ එලෙස කීවේ හොරහින් ජයතුගේ මුහුණ දෙස බලමිණිය.

" මේ.., මේ.., එහෙම එකෙක් ඉන්නවැයි.., ඔය ලොකුමැණිකෙගේ පැත්තෙන් වත්..?" සෙනවි බංඩගේ පැත්තෙන් ඒ හිස්තැන පුරවන්ට කිසිවෙකුත් නොමැති වග ජයතු දන්නේය.

"එහෙම විශ්වාස තියන්ට එකෙක් නැතුවා.. අනික මේ.., තමංගේ පවුල කඩා විසුරුව ගන්නේත් නැතුව, දෙන්නෙක්ව හරි හැටියට ආම්බාම් කොරන්නට පුළුවන්.., මේ.., ඔයැයි වගේ නාම්බෙක් වෙන්ටත් එපැයි..?" මුතුමැණිකේ මුහුණ වසාගෙන පෑවේව කෝමළ සිනහවක්ය.

ජයතුගේ හිත මොහොතකට නතර වුනේය. තමා හැර කාඹරේ ඇති අනෙක් හැම වස්තුවක්ම බ්‍රමණය වන වගක් ඔහුට දැණුනේය. ඒ සැමපරයා ඔහුට ඇහුනේ මුතුමැණිකෙගේ සිනහවය. “දෙන්නෙක්ව හරි හැටියට ආම්බාම් කොරන්නට පුළුවන් ඔයැයි වගේ නාම්බෙක් වෙන්ටත් එපැයි..?” ඒ වදන් පෙළය.

ජයතුගේ හිතේ දහසක් රූප මැවුනේය. දහසක් සිතුවිලි අකුණු සැරයක වෙගයකින් සිතුවේය. හිතේ ඇඳි ඇති රංමැණිකාගේ ප්‍රයතම රූප පෙල සිහි වුනේය. එහෙත් මුතුමැණිකේ කීවේ එවැන්නක් යැයි ජයතුට නොසිතුවේ, තම හා වලවු පෙලපතේ නොගැලැපිම් මතය. එහෙත් අවසන "වෙදෙක් හරි කටඩියෙක් හොයා ගත්තත් උගේ පෙළපත හොනවැයි" ඔහුට එයත් සිතුවේය.

හිතට එන වෙන ඕනෑ දෙයක් මුතුමැණිකේ සමඟ කෙලින් කතා බහා කලත්, මෙය එක එල්ලේ ඇයගෙන් අසන්නට බැරිය. මුතුමැණිකෙගේ ඇය එකුස උපං සොහොයුරිය ය. අනෙක රංමැණිකා හා තමා අතර වචන කිහිපයකට ඇරෙන්නට කුලුපග බවක්ද නැත්තේය. රංමැණිකා තමාට තවම සලකන්නේ කුලයෙන් පහත් ලෙසින්ය. එම නිසාවෙන් මුතුමැණිකේ අදහස් කළේ තමා වැන්නෙකු මිස තමාව නොවන වග ජයතුට සිතුවේය.

"ඒකත් හැබෑව තමා.. දෙන්නෙක් ආම්බාම් කොරන්නට පුළුවන් එකෙම වෙනත් එපැයි" ජයතු වෙන යමක් කියන්නට නොගියේ, මුතුමැණිකේ අදහස් කළේ තමා වැන්නෙකු මිස තමාව නොවන වග ජයතුට නිසාවෙන්ය.

මුතුමැණිකේ සිතුව පිළිතුර හෝ පැණය ජයතුගෙ මුවෙන් එලියට නොපැමිණියේය. කොහෙත්ම ඔහු මෙයට අකමැති නොවන වගත් මුතුමැණිකේ දන්තේය. එහෙත් ඇයටත් කෙලින් අසන්නට බැරිය. අක්කගෙන්, මවගෙන් නම්බිබුව රැක ගත යුතුය. ඔහුගෙන්ම එම වදන එලියට ගත යුතුය.

මාතෘකාව වෙනස් කිරීමට දැණ වෙලාව හරිය. දැන් ඔහුටම හිතන්නට ඉඩ දිය යුතුය. මුතුමැණිකේ කැඩුන රෙද්ද යහනේ තියෙන්නට හැර, ඉහට ඇඳි කිලිඅමුඩය හා උඩුහැට්ටය පිටින් මේසය වෙතට ගොස්, ලබුකැට්ටේ දිය අඩක්ම හිස්කලෙ එක හුස්මටය. දැන් විසඳුමට අවසන ඉතුරුව ඇත්තේ, තම බැරියාව පරයා ඔහුව ගැන්මය.

"මම බුදියගන්නට යන්නෙයි.. නැත්තම් මේ.., මේකව පුලුවන් හැටියකට සනසලම යන්නෙයි...?" මුතුමැණිකේ ඔහුගේ ලිඟුව සරම් කෙටිය පිටින් මෘදුව අත ගැවේ සිනහවෙන්ය.

"ඩිංගක් සනසලා ගියත් කමක් නැතුවා.." ඔහුත් ඕන වෙලාවක එයට ඔට්ටුය.

"මාරුවට දෙපැන පතුලෙම වැක්කෙරුවා මිසක්කා, කාලෙකින් සාරුවා රහා බලන්ට දුන්නෙන් නෑ නොවෑ.....?" මුතුමැණිකේ යහන පාමුළ දණගසා ගත්තේ ජයතුගේ සරම් කෙටිය ඔසවමින්ය.

හත් අට මොහොතක් මුවෙන් මෙන්ම, අත් ගැසීමෙන්ද, ලිඟුව මෙන්ම ජයතුවද අවුස්ස ගත් මුතුමැණිකේ, හැට්ටය ගලවා දැමුවේ ඉහට කිළි අමුඩය පමණක් ඉතුරුකොට ගනිමින්ය. පසුව ඇය ජයතුව වැලඳ ගත්තේ දෙනන ඔහුගේ මුවට කිට්ටු කොට, යමක් මතකට ආ සිනහවෙන් ලිඟුවත් අත් ගසමින්ය.

"මොකෑ හිනා වෙන්නේ.." ජයතු ඇයට නැගුණ සිනහව දුටුවේය.

"මේ.., අක්කංඩි කියාපු එකක්..." මුතුමැණිකේ සිතුව ලෙස ජයතු හඬ අවදි කළේය. දැන් එය ඔහුට අගය කළ යුතුය.

"මොකක්..?" ඔහු දැන් ඒ ගැන උනන්දුය.

"අක්කංඩි අර විමලසේනගේ බැරියාව ගැන කියැවුවනේ.., ඉතින් මම ඇහැවුවා මේකා ඇතුලට නොදා උනත් පිරිමියෙක්ට බැරියැයි ගැණියෙක් සතුවු කරන්ට කියලා" මුතුමැණිකේ තම දෙනන ඔහුගේ මුවේ දවටා, ලිඟු හිස තරමක් තදින් මිරිකුවේ ජයතුව අවුස්ස ගන්නටම නොව, ජයතුගේ ගිනියමට තම සොහොයුරියව ඇතුළු කරන්නටය.

"ඉතින්..?" ජයතුට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"එහෙම කිසි කාරියක් නැතුව.. විමලසේන අයියංඩි.., අඩුම තරමේ තන් දෙක එක්කලා වත් සෙල්ලම් නොකරමලු ඕන් මහා කාරිය කොරන්ට ගන්නෙත්.."
මුතුමැණිකෙගෙ මුහුණේ මවාගත්තේ සිනහවක්ය. මේ කියන්නේ ඇයත් නොදන්නා මුසාවක්ය.

"එහෙනම් ඉතින් කොහොමේයි ගැණියෙක්ට සැපක් දැණෙන්නේ..?" ජයතුටත් සිනහවය.

"ඒක තමා කියන්නේ.. මේ.., මේ.., අඩුම තරමේ අපේ අක්කා මේකව වත් තාම කටට ඇත්ත නැතිලු " මුතුමැණිකේ සිනහව එක් අතකින් වසා ගත්තාය.

"මයේ අප්පේ...! හැබැයි එහෙම උණුත් නැතුවා නෙමෙයි. ඒත් එව්වර වගක් විමලසේනගෙන් හිතන්ට බැරුවා" යුතුකමට පමණක් හැහැණු ඇඟට ගොඩවන එවැනි පිරිමින් ඉන්නා වග ජයතු හොඳ හැටි දන්නේය.

"ඒක තමා කියන්නේ..? මම මේ.., මේ.., මේකා එක්ක කොරන එවුවා කියැවුවම.., මේ.. අපේ අක්කංඩිගේ ඇස් ගෙඩිදෙකත් ඕං.. දොඹ ඇට වගේ උනා.." මුතුමැණිකෙටත් ජයතුගේ තන් ඉරිල්ල දැන් සියුම් මිහිරක්ය.

"මොකා එක්ක කොරන එවුවා.." ජයතුට අවැසි ඒ අසැබිබවය.

"මෙතන එහෙම අවලමට කියන්ට බැරුවා.." නිවස තුල එවැණි දේට මුතුමැණිකේ බියය.

"හෙමිහිට.., එතකොට නොවැ හිතට ගිනියම්" එහෙත් ජයතුට ඇවැසි එයය.

"අපේ අක්කා ඇඳිලා ඉන්න නිසා වලත්ත කමට කියන්ටත් බැරුවා.. ඒත් කමක් නැතුවා... හැබැයි ඕන් හෙමිහිට... ගේ ඇතුලේ නිසා හයිසෙන් කියන්නට බැරුවා.." මුතුමැණිකේ මේ ක්‍රමක් ක්‍රමයේ ජයතුගේ හිතට ඇතුල් කරන්නේ සොහොයුරිවය.

"ඉතිං කියන්ටකෝ... කයේ උනාම මොකෝ.. මේ.., මේ... හිතට ගිනියමක් දැනේ නත්.." මුතුමැණිකේ වදන් පෙළෙන් ජයතුගේ හිතේ රංමැණිකේ මැවී ගියේය.

"අක්කංචි එහෙම කියැවුවම මේ.., මේ.., අපේ අක්කංචිට කියැවුවා මේ තඬි බාවත් එක්ක මං දාන සෙල්ලම් ටික. අක්කංචිගේ ඇස් දෙකට කඳුලත් පැත්තා ඕන් ඒක අහලා.." මුතුමැණිකේ අසැබි වදන කීවේ කාමුක ලෙසින් ජයතුගේ කණට කොඳුරාය.

"කඳුලු පැත්තේ මොකෑ?" ජයතුට හිතට දැනෙන මිහිර දැන් නිමක් නැත. ලිඟුව අත් ගැසෙන වට වඩා ඒ කතා බහා මිහිරක්ය.

"විමලසෙන අයියංචිගේ බාවා.., මේ මහපට ඇඟිල්ල තරම් වයේලූ. මම කියැවුවා ඔයැයිගේ එකා, මයේ මේ අත තරමය කියලා.." මුතුමැණිකේ පෙන්වුවේ තම මැණික් කටුව පහළය.

"ඉතින්..?" ජයතුගේ ශුක්‍ර කොෂ දෙක තුල නලියන්නන්ටත් ගත්තේය. ඔහුට දැන් ඇවැසි රංමැණිකෙ එයට දැක්වුව ප්‍රථිචාරය දැන ගැන්මේ හදිසිය ය.

"ඉතින් කියන්නේ.. අපේ අක්කංචිත් ගැණියෙක් නෙව..?" මුතුමැණිකේ නියම තැන සොහොයුරියගේ ප්‍රථිචාරය නොකියා අගේ කෙරුවාය.

"ඇහැවුවේ මොකෑ කියැවේ කියලා නෙව...?" ජයතුට ගිනියම් එය දැන ගැන්මටය.

"කියැවුවේ ඉතිං එහෙවු වාසනාවක් නැති.., හැම ගැණියෙක්ම කියන කතාවම තමා" මුතුමැණිකෙට අවැසි ඔහුව හොඳින් අවුස්ස ගන්නටය.

"ඕන්.. ඉතිං සුදුමැණිකේ අගේ කොරනවා.." ඔහුට ඉවසුමක් නැත.

"ඕන් ඉතිං..., හිතා ගන්ටකෝ..., මයේ අක්කංචිගෙම හිත වෙච්ච කොට එහෙම කියන එක හරියැයි..?" මුතුමැණිකේ වේගයෙන් ලිඟුව අත් ගැසුවාය.

"එහෙම බැරුවා... දැන් නම් කියන්ටම ඕන" ජයතු ඉන්නේ නොවසුමේය.

"ඕන් වැරිදියට හිතන්ට එපා.. මේ කියන්නේ ගැණු ගැණු අතරේ රහසක්.. කොයි ගැණිගෙන් එහෙවුවට හිතට එන ගිනියම.." මුතුමැණිකේ අත් ගසන වේගය අඩාල කොට ලිඟු හිස මිරිකුවාය.

"ඕන් ඉතිං..., සුදුමැණිකේ කියැවුව දෙයක් කවදාවත් මං එහෙම වැරදියට හිතන වැයි...?"

"මයේ ගැන වැරදියට හිතන කතාවක් කියවුවේ නැතුවා... මං කියුවේ..., අපේ අක්කා ගැන ඔයැයිට වැරදියට හිතෙයි කියලා නොවූ... එවුවා ගැණු හිත්තේ.."

"සත්තයි... එහෙම හිතන්නේ නැතුවා" ඔහුට දැන් අවැසි වන්නෙම රංමැණිකෙගේ හිත දැනගන්නටය.

"මේ..., මේ..., මම එහෙවු කතාව කියාපු ගමණේ..., අක්කංඩ්ට කියවුනාඑහෙවු එකක් දකින්නත් ආසය කියලා" මුතුමැණිකේ නැවතත් අත්ගසන වෙගය වැඩි කලේය.

"මේ, මේ, මයේ බාව්ව.." ජයතුට දැන් ඉවසුම්නැත.

"ඔන් බලන්නට වල් හිත... ඒක හිතාපු වලත්ත කම.." මුතුමැණිකෙට දැන් සතුටුය. ජයතු නියමිත තැනට ප්‍රවිශ්ටව හමාරය.

"එහෙනම් මොකැයි..?" හිතට දැණුන කනස්සලුව නිසාවෙන් ජයතු ලිඟුව අත් ගසන මුතුමැණිකෙගේ අත අල්ල ගත්තේය.

"එහෙවු තඩ් බාවෙක්ව දකින්නට ආසයි කියලා මිසක්කා..., මේකව නෙමෙයි.." මුතුමැණිකේ ලිඟ හිස තරමක් තදින් මිරිකුවේය.

"හිතට වැටහුනේ වැරදියට නොවූ.. හැබැයි ඒ වලත්තකමට මයේ මෙවුවා දෙකත් ගිනියම් වුනා.. මේ..., මේ..., අක්කට කියන්නට ඕනෑනං මන් පෙන්නන්නං කිවුවය කියලා" ඔහුගේ හිතත් ඒ අසැබ් බවෙන් උමතු වය. දැන් මව පියා ගැන උවත් අසම්මත කතාවක් කියන්නට අවසර ඇත්තේය.

"ඔයැයිත් ආස ඇති අපේ අක්කංඩ්ට මේකව උලුප්පලා පෙන්නන්නට.." ඔහු දැන් සිටිනේ නියම තැනයි. මුතුමැණිකේ ලිඟ බඳ මිරිකුවේ ගතේ සියළු වෙර යොදාය.

"මං විතරක් යැයි..., උඹත් රෙද්ද කඩලා මුදියන්සෙට මහා හෙළුවම පෙන්නුවේ" ඔහු මුතුමැණිකෙගේ තන් පුඩුවක් හැපුවේ ඒ මිහිරෙන්ය.

"එහෙනම් ඉතිං පෙන්න ගන්න එකයි ඇත්තේ..., ඕන්න පස්සෙන් පහුවෙලා මට ආඩපාලි කියන්නට එපා.." මුතුමැණිකෙගේ හිත සතුටෙන් පිරි ගියේය.

"ඒ මොකැයි.." ජයතුටත් මේ අසම්මත සිතුවිල්ල සතුටක්ය.

"මමත් නොදන්න වැයි අපේ අක්කංඩ්ගේ තරම.. වෙලී වෙලී ඉන්න එකියක්නේ.., කවුද දන්නේ බලහත් කාරයෙන් මේකව තැරිගලම දායිද කියලා...?" මුතුමැණිකේ වේගයෙන් ලිඟුව අත් ගැසුවේය.

"මේ.., මේ.. අක්කංඩ් එහෙම කොරොත් සුදුමැණිකේ මොකෑ කරන්නේ..?" ජයතුට දැන් ඉවසන්නට බැරිය. කියන්නේ මෙවලේ මිහිරට උවත් යටිහිතේ මැවෙන සිහිනය ප්‍රභලය.

"මයේ මොකෑ... පිට එකියක් යෑ.. එකුස උපං මයේම අක්කංඩ් නොවෑ" අසම්මතකමට කැමති ජයතුගේ හිතේ තරම මුතුමැණිකේ දන්නේය. එබැවින් ඇය, "එකුස උපං මයේම අක්කංඩ් නොවෑ" යැයි කියමින් එම සිතුවිලේ අසම්මත බව තවත් තීව්‍ර කළාය.

"එහෙම මණාප නම් මේ.., මට දරුවෙක් උනත් දෙන්නට බැරි කමක් නැතුවා" ජයතුගේ කොෂ දෙක තුල ගුක්‍ර පැහෙන්ට ගත්තේ වෙනදාට වඩා කලියෙන්ය.

"මයේ මොකෑ ඉතින්... දෙන්නා මනාප නම්.." මුතුමැණිකෙට දැන් සතුටුය, ඔහු ගුක්‍ර පහා කොට හමාරව මේ ගැන අසනවා නිසැකය.

"මේ.. අක්කංඩ් මට මණාප වෙයි දෑ..?" ඔහුට මැවුනේ රංමැණිකාගේ කුඩා කලය. ඔහුගේ හිත බැඳුන ඒ අඩම්ඹර රූපය ය.

"ඔයැයි මනාපද අපේ අක්කංඩ්ට..?" ඇය පෙරලා පැණයක් නැගුවාය.

"හම්.. මුසාවක් මොකට.. ආහ්...." ඔහුට එම වදන් පෙළ පිටවුනේ සිහින් කෙඳිරියෙන්ය.

ජයතු දැන් සිටින්නේ ගුක්‍ර පහාකොට ගන්නට ඔන්න මෙන්න වග මුතුමැණිකෙට සැකයක් නැත. ඔහුගේ හිතට සොහොයුරියව කාවද්දන්නට මෙය හොඳම වෙලාවය. කියන දෙයක් වැරදියට ගියත් පැනයක් නැත, ඒ ඔහුගෙම හිතේ ගිනියම වෙනුවෙන් යැයි සැකසිය හැක.

"මේ.., විමලසේනගේ බාවත් ඇහිල්ලක් තරම් හිච්චං කොට, අපේ අක්කංඩ්ගේ විච්චිය හිරට හිරේ ඇතුවා.., මොකෑ මං වයේ දරුවෝත් බෑව එකක් යැයි.. මේකා දැම්මොත් හෙම අපේ අක්කා එතනම මැරිලා යාවි.. " මුතුමැණිකේ ඔහුව තවත් උමතු කළේය.

"ඉන්ට බැරුවා මයේ සුදුමැණිකේ..., ඉන්ට බැරුවා.. මට උමේ අක්කංඩ්ගේ විවිචිය තැරිගහලා දාන්ට ඕන..." ජයතු මුතුමැණිකෙව ඉහෙන් නවා ගත්තේ ඉවසුම දරගත නොහැකි තැනයි.

"අද මට බැරුවා මයේ දෙයියෝ..." එහෙත් මුතුමැණිකේ කය කෙලින්කොට නොගත්තාය. ඇයටත් ඇවැසි ඔහුව අවුස්ස ගන්නටය.

"එකා තෝන්ජලයා... අක්කංඩ්ගේ පුක්ගැට්ටාවත් තවම කුලුදුලේ ඇතුවා නෙව..?" ජයතු පෑවේ තම මෙදින අවැසියයි.

"නැතුව මොකෝ..? ඉස්සරහට බැරි එකා පස්සට ඔබාවියැයි.. ?" මුතුමැණිකේ කිළිඅමුඩය පැත්තකට කොට ගුද සිදුර පෑදුවේ ජයතුගේ අවැසිය වැටහුන නිසාවෙන්ය.

"තවත් නම් ඉවසන්ට බැරුවා මයේ මැණිකේ..., ඉවසන්ට බැරුවා... මට ඒ පුග්ගැට්ට පලලා දාන්ට ඕන..." ජයතු බේට පිඩක් මුතුමැණිකේ ගුද සිදුරට දැමුවේය.

"ඒක ඔයැයිගේ කාරියක්.. අක්කංඩ්ව මානාප කොරගත්තොත්..., මුළු සෙනවි බංඩා වලවුම ඔයැයි අතේ.." කුණු ලෙය පිටාර ගලා ඇතත්, ජයතු ලිඟුව ගුදයේ අතුල්ලන විට මුතුමැණිකෙට දැණුනේ මිහිරක්ය.

"ආහ් මයේ මැණිකේ.. මට එකිව ඕන.. එකිට ආයේ වෙලි වෙලි ඉන්නට ඉඩක් මම තියන්නේ නැතුවා.. එකිගේ දෙපැත්තම මං තැරිගහලා දානවා" ජයතු මෙදින ලිඟුව ගුදයට ඇතුල් කලේ හෙමිහිටය. ඒ මුතුමැණිකේ අපහසුව ඔහු දන්න නිසාවෙන් නොව, කුළුදුලේ ගුදය පාන රංමැණිකෙගේ අපහසුව ඔහුට දැණෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"මටත් ඕන මයේ දෙයියෝ ඒක තමා.. වලවුවේ එක ඇඳක ඔයයි මමයි අක්කංඩ් තුන්දෙනා එකට පොරබදන්ට.." ඒවදත් පෙළනම් මුතුමැණිකෙට කියවුනේ දැන් දැනෙන මිහිරෙන් මත්වය.

"මං එහෙනම් උබලා දෙන්නයෙම විවියන් පලන්නේ එකට තියලා.. හණුමා දරපලනවා වයේ.." ජයතුට දැන් ඉවසුම් නැත. ලිඟු පහර නොදැනීම වේගවත් වෙන්නේය.

"අක්කවයි මාවයි අපි දෙන්නවම එක ඇඳක තියන්...?" මුතුමැණිකේ මේ ඇවිස්සුවේ ඔහුගේ අසම්මත හිතය.

මුතුමැණිකෙට සතුටුය. ජයතු ගුදය තුළ ශුක්‍ර වමාරා දැණ් හමාරය. සිතුවට වඩා පහසුවෙන් ජයතු දැන් දපනේ දමා අහවරය. ඇය යහන අසල බිමට හැලී ඇති ඔසප් ලේ බිඳු කිහිපය පයෙන් අතුල්ලා දැමුවේ සතුටු සිනහවෙන්ය.

"මම දැන් යන්ටෙයි..." මිණිත්තු දහා පහලොවක් හති ඇරිය මුතුමැණිකේ රෙද්ද දෙතන් මතට සිනහවෙන් ඇඳ ගත්තේ යන්නට සිතා නොවේය.

"අද මෙතන ඉන්ට... අලුයමෙන් යන්ට බැරියැ" ජයතු ඇයට යහනේ ඉඩ පාඩු සකස දුන්නේය.

මුතුමැණිකේ සිතුවා හරිය. ඔහුට දැන් අවැසි ඒ කතා බහා නැවත කරලියට ගන්නටය. මුතුමැණිකේ ලාම්පුව නිමා සිනහවෙන් යහනට ගොඩවුනේ ඔහුව තුරුලට ගනිමින්ය.

"මට නම් මොකද්ද වයේ.. ඒ කතා බහට..?"

මුතුමැණිකේ සිතුව ලෙසම නිහඬව ගතවුන තෙවන මිණිත්තුවේ ජයතු කතාවට මුලපිරුවේය. කාඹරය අඳුරේ නිසාවෙන්, නැගුන තම සිනහව සහව ගන්නට මුතුමැණිකෙට අවැසි නොවින.

"මොන..?" මුතුමැණිකේ ඇසුවේ නොදන්නා ලෙසය. ලාම්පුව නිමා ඇති නිසා සිනහව ඔහුට නොපෙනෙන්නේය.

"අර මේ., මේ., අක්කංඩි ගැන"

"ඒක මොකක් දැ.. අපි වෙනදට අම්මා අප්පුව්වත් ගිනියමට ගත්ත කොට.." මුතුමැණිකේ එය තැකීමක් නොකරන වගක් පෙන්වීය.

"එහෙම නෙමෙයි., හිතට මොකද්ද වයේ" ඔහුට කෙලින් කියන්නට බැරිය.

"ඔයැයි හිතේ ඇති දෙයක් අද මයෙන් හංගනවා" පිරිමි හිත ගිනියමෙන් පසු ටිකෙන් ටික සැඟව යන වග මුතුමැණිකේ අත්දැකීමෙන්ම දන්නේය. එබැවින් මුතුමැණිකෙට දැන් හදිස්සිය ඒ හිත ජයතුගෙන් වමාරවා ගන්නටය. ගිණින නිමෙන්නට දෙන්න බැරිය.

"මයේ හිතේ සත්තං..., සුදුමැණිකේත් අමණාපයක් නැත්තම්, අක්කංඞි මණාප නම්..., මේ.. මේ.. මයේ අකමැත්තක් නැතුවා දරුවෙක් දෙන්නට" ජයතු තම හැබෑ හිත අපහසුවෙන් උනත් මුතුමැණිකෙට හෙලිකළේය. ඔහු කතාව වැඩි පුර බර කළේ දරුවන් නැති කම වෙනටය. එහෙත් මුතුමැණිකේ ඔහුගේ හැටි දන්නේය. ඇයට සිනහවය. දැන් බයක් නැත. කරුණ ඉශ්ටව හමාරය.

"ඒක පිං හිතක්.., ඒත් එක පාරටම මට මොකුවත් කියන්නට බැරුවා.. මම අපේ අක්කයෙන් හෙමිහිට අහලා බලන්නම්. අකමැති වෙන්ට දේකුත් නැතුවා.. ඒක එහෙම සිද්ද වුනොත් එහෙම බයක් සැකකුත් නැතුවා.." මුතුමැණිකේ එක් වරම පිළිතුරක් නොදුන්නාය. ඒ මෙය ඔහුගේ කැමැත්තට සිදුවෙන්නක් වග ඔහුට ඇහෙන්නටය.

"සුදුමැණිකෙගේ අමණාපයක් නැතුවා නෙව..?" ජයතුගේ සතුට ඉහ වහා ගිහිය.

"දෙයක් කියනම්...., ඒක එහෙම වුනොත් හෙම ආයේ නැවතුමක් නැති වග මං දන්නවා.. මට අක්කංඞි එක්ක ඔයැයිව බෙදාගන්නටම වෙනවා... මගේ එකුස උපං ඒකී.. ඒකට මයේ අමනාපයක් නැතුවා. හැබැයි එක දෙයක් තියෙයි මටත් ඔයැයිට කියන්නට...." මුතුමැණිකෙට තම අනික් හිතත් එලියට දමන්නට මෙය හොඳම වේලාව වග වැටහුනාය.

"ඒ මොකක්දැ...?" ජයතු ඇය සිටින ඇලයට හැරුනේය.

"මේ..., ආයේ හංගාන කතා කොරන්නට දෙයක් නැතුවා..., වැරදියට හිතන්නත් එපා..., මම එහෙවු දෙවංගියකටම ඔයැයිට ඉඩ දුන්නා. සත්තනම්... මේ..., මාත් මනාපයි තව වෙනසක්.. මේ..., මේ..., අත්විඳින්නට. ඒත් ඒක මේ ඔයැයිගේ මාණපය මතම තමා.." මුතුමැණිකේ නිසි තැන තම සිතැහියාවද හෙලිකලාය.

ඇය කීවේ සැබෑවක්ය. එක ගේකට විත් වසරක් ගෙවෙන්නටත් ප්‍රථමව මුතුමැණිකේ ජයතුව සේනගේ මවට නිදහස් කළේය. ඒ ඇසුර ඇය මිය යනතුරුම පැවතියේය. දැන් ඇය ඉල්ලන්නේ තම වරයයි. ජයතුටත් දැන් අකමැති වෙන්නට බැරිය. රංමැණිකේ දැන් ඔහුගේ හිතේ පැලපදියම්ව හමාරය. ඔහුට දැන් ප්‍රභලව දැනෙන්නේ මුතුමැණිකෙගේ එම ඉල්ලීම මත, රංමැණිකෙ හා තම ඇසුර තීරණවන වග පමණක්ය. එම නිසාවෙන් ජයතු නිහඬව සිතුවේ ඒ ගැන.

"කවුද මුදියන්සෙද..?" ඔහු මුදියන්සෙනම්, ජයතුට එහි පැනයක් ඇත. මුදියන්සෙගේ පවුල් පසුබිම හා ඔහුගේ වරියාව මුතුමැණිකෙට කෙළසකවත් පැහෙන්නේ නැත. ඔහු මස් වැද්දෙකි.

"කවුද කියන්ට මමත් තවම දන්නේ නැතුවා.. මම කියැව්වේ මයේ හිතත් මනාපයි කියලා.." ඇයත් කීවේ සැබැවක්ය. ඔහු කවුදැයි ඇයත් තවම සිතන්නේය. එහෙත් මුදියන්සේ ඒ අතර නැතුවාමත් නොවේය.

"සුදු මැණිකේ මට කොයිම වෙලාවකවත් තහංචියක් දැමීමේ නැතුවා. රංමැණිකා එක්ක එක් උනා, නොවුනා ඒක මට කාරියකුත් නැතුවා. විශ්වාසය රැකෙන එකෙක්කිනං මයේ අහිතක් නැතුවා.

අපිට මේවුවා විඳි අභවරක් වෙන්ට තව වැඩි කලක් නැතුවා... ඉන්ට පුළුවන් කාලේ අපි සතුටෙන් ඉන්ට ඕන.. මාත් මනාපයි සුදුමැණිකේ සතුටෙන් තියන්නට, සුදුමැණිකේත් මං වයේ වෙන රහක් විඳිනවට. හැබැයි නොගැලපෙන එකෙක්කිනං මට ඉඩ දෙන්නට බැරුවා.. මේ..., මුදියන්සෙට නම් මං කොහෙත්ම කැමති නැතුවා.. "

ජයතු මෙවලේ නම් මෙයට කැමති වුයේ, සැබවින්ම රංමැණිකා නිසාවෙන්මත් නොවේය. මේ ඔහු හිතා බැලූව වෙලාවේ හිතට ආ සැහැල්ලු බවය. ඔහුට එවලේ දැණුන, ආදරය හා ලිංගිකතවයේ වෙනසය. ඔහු මුතුමැණිකෙගේ නළල සිප ගත්තේ ආදරයෙන්ය.

09

රංමැණිකාගෙන් ජයතුගෙන් බැඳීමට සියළු වටපිටාව දැන් සැකසී හමාරය. දෙදෙනාට දෙදෙනා ඒ වගක් කතා බහා නොකළත් වෙනදාට වඩා කුළුපගය. ජයතු වලවුටට පැමිණි විට රංමැණිකේ ඔහුට සලකන්නේ මහා ඉහළින්ය. විහිළු තහළුත් ඉඳහිට වන්නේය. එහෙත් මුතුමැණිකේ හා රංමැණිකේ අතර තවමත් සහොදර බැඳීමට එහා ගිය ඒ කතා බහක් නැත්තේය. දෙදෙනාටම ඇත්තෙ සිහිං විලියක්ය.

"සුදුමැණිකේ හදිසියකට ආවැයි..?" මුතුමැණිකේ වලවුටට පැමිණි වෙලාවක රංමැණිකෙ ඇය අසලින් ඉඳගත්තාය.

"නැතුවා අපේ අක්කේ.." ඇය කුමක් හෝ කතා බහකට මුලපුරන වග මුතුමැණිකෙට සැකක් නැතුවාය

"මට නහා එක්ක සිංගක් නිදහසේ කතා කොරන්නට ඕනෑ.. යංද වත්ත පහලට..?"

අක්කා නහෝ එකට වත්ත පහලට මේ ඇවිදින්නේ කලකිත්ය. කුඩා කල දෙන්නා දුව පැන සෙල්මි කරපු අතිතය සිහිව දෙදෙනාටම සතුටක් දැණුනේය. ඉහළ මහලේ ජනෙල් කවුළුව ලහ ඉඳ, දියණියන් දෙදෙනා දෙස බලා සිටි ලොකුමැණිකෙට නම් දැණ රිටත් වඩා සතුටුය.

"ආයේ දැන් වහෙන් ඕරෝ ඕනෑනේ නැතුවා... නහාගේ තුන් හිතකවත් අමණාපයක් නෑ නොවැ..." සුදර අතිතයේ සතුටට සමුදුන් මුතුමැණිකේ මේ වදන් පෙළ ගැටගසා ගත්තෙ හිතට දිරියක් ගේනාය.

"කොහෙත්ම නැතුවා.. හිතේ කහටක් සිංගක් හරි තියේ නම් මම මෙහෙවු ඉඩක් දෙනවැයි..." රංමැණිකාගේ බැරෑම් බවට මුතුමැණිකේ පෑවේ සැහැල්ලු සිනහවක්ය.

"ඒකත් හැබෑව.., හැන්ද නහා අත තියෙද්දි.." මුතුමැණිකෙගේ සැහැල්ලු වචන රංමැණිකෙට මහා මෙරක් තරමේ සැනසීමක්ය.

"දැන් ඇති නොවෑ ඔය හිත හිතා කල්මැරුවා..?" මුතුමැණිකේ සොහොයුරියගේ අත අල්ල ගත්තේ ගලක් මත ඉඳගන්නටය.

"ගහෙන් හෙඩි එන්නා වයේ එක පාරටම හිතා ගන්නට බැරි වුනා..., ඒකයි ඩිංගක් යන්නට ඇරියේ කතා බහක් කරලා මේ..., මේ..., හිතට කිට්ටු වෙනකම්" මුතුමැණිකේ අත අල්ල ගත්ත ලොංගතු කම රංමැණිකෙට සතුටක්ය.

"ආයේ ඕකට අහවල් කතා බහක්.. එක වංගියක් කාඕරේ දොර ඇරලා වැහුව නම්, මෙලහකටත් කල් මරාපු කාලේ සේරොම ඒ දෙනුණ් හොරාවට දිග ඇරිලා එහෙනම්.." මුතුමැණිකේ සිනහා වූයේ ඇතිත් පෙනෙන වෙල්යාය දෙස බලමිත්ය.

"ඒක කියාපු කැත විතරක්..." රංමැණිකෙටත් ඒ කතාවට සිනහවක් නැගුනත්, දැණුන විලිය ඊට වැඩිය.

"ආයේ මොකට බොරුවට හංගාන කතා කොරන්නේ. එක වංගියක් වෙනකම් තමා ඕය කොයි හිත් ගැස්මත්.." මුතුමැණිකේට සිනහවය.

"හැබෑව.., හැබෑව.." මුතුමැණිකෙගේ සිනහවෙන් රංමැණිකෙගේ විලිය දෙගුණ තෙගුන වුනේය.

"එවුවා වැඩක් නැතුවා.. දැන් කවදැයි බඩේ ගාය අහවරක් වුනේ..?" සොහොයුරියගේ අත උකුල මතට ගත් මුතුමැණිකෙ එලෙස ඇසුවේ බැරෑරුම්වය.

"තව හත් අට දිනෙකින් නොවෑ හැදෙන්නට තියෙන්නේ..?"

"දෙනුන් දවසක් නොවෑ,?"

"තුන් දවසකින් නිට්ටාවටම අහවරයි. ඒක තමා මාත් හිතැවුවේ දහා දොළොස් දිනක් ඇරලා මේ.., මේ..," රංමැණිකෙට එය කියාලන්නට විලියක්ය.

"දහා දොළොස් දිනයක් මොකෑ...?" මුතුමැණිකේ එය නොදන්නා නොවේය.

"සරු දිනේ නොවෑ...?"

"ආයේ දිණ පත්තලා, සරු දිණෙටම විතරක් මොකෑ..., කිළි දෙතුන් දින පැත්තම මොකෝ වැඩියක් වෙයි කියලැයි..." මුතුමැණිකේ උස් සිනහව වලවු වත්ත පුරා දෝන්කාර දුන්නේය.

"අනේ අප්පේ.., මෙකිගේ දැන් වලත්ත කම.." රංමැණිකෙ තම විලිය වසා ගන්නට මුතුමැණිකෙගේ කණ පෙත්ත සිනහවෙන් මිරිකුවේය.

" වලත්ත කම හංගන වැඩක් නැතුවා.., බලන්ටකෝ වංගියක් වෙන්ට දීලා.. එක මිනිහෙක් මත්තේ නහින අපි දෙන්නට දැන් මොන රහස් කතාද..? සත්තනං මට අපේ අක්කා එක්ක ගෝරී දාගන්නට වෙයිද මංදා බෙදා ගන්නට.." එහෙත් මුතුමැණිකෙගෙ කටේ අඩුවක් නැත.

"අනේ අප්පේ..." රංමැණිකෙ කම්බුලට දැන තබා ගත්තේ, නැගෙණියගේ මේ විවෘත බව කෙරෙහි දැණුන විලියෙන්ය.

"එවුවා වැඩක් නැතුවා... දැන් සේතුවට කාඞරය වැහුවොත් තමා හොඳ" මුතුමැණිකේ නැගුවේ ඔවදනක්ය.

"කොහොමද ඒ වගක් දන්නේ..?" රංමැණිකෙට පුදුමයක්ය. මුහුණත් විලියෙන් රත්පැහැවය.

"අපේ අම්මා තමා කියැවුවේ.." මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"අපේ අම්මටත් ඕනැන්නේ නැති එකක් නෑ" රංමැණිකෙට දැණුන විලිය සුලුපටු නැත. වැඩියමක් එය ජයතු දන්නවා දැයි සැකයෙන්ය.

"දෙන්නට මාරුවට හොඳා.. මට කියැවුවම තමා නරක. ඇයි මම වලවුවෙන් පිට එකියක්නේ..." මුතුමැණිකේ සිහිං තරහක් මවා ගත්තේ හිතා මතාමය.

"ඕන් හිතාපු එක.., එහෙම හිතාන කියැවුවේ නැතුවා. මේ.., මේ..., ජයතු මලයත් දැන ඉන්නව නම් එහෙම වස ලැප්ජාවේ බැරුවා නොවෑ.."

"ඒක මිසක්කා.. එයැයි දන්නේ නැතුවා. කියන්ට තියා ඇහෙන්ට වත් අරින්ට එපා" ඇය දුන්නේ ඔවදනක්ය.

"කටක් ඇරලා කොහොමෙයි කියන්නෙත්.." මෙවලෙ නම් රංමැණිකෙටත් සිනහවය.

කලකින් ඇසුන අක්කා නඟෝ සිනහවෙන් වලවු වත්තෙ කොඩාරි වුන ගහා කොළට නැවත නව පණක් දැණෙන්නට ගත්තේය. කොඩාරි වුන රංතැඹිලි ගගේ කණාටුවට මතු වුන පොල් ගොබයත් ඒ සිනහවට විකසිත වුනේ, හනස්ස දෙබෑ කරමිත්ය.

"මේ..., එවුවා වැඩක් නැතුවා.. ඇත්තට මොකෑ විමලෙස අයියංඩිට වෙලා තියෙනේ..? අම්මා ඔය සේතුවාගෙන් දැන අහගත්ත ටික නොවෑ මාත් දනේ..?" සිනහව අතරින් මුතුමැණිකෙ බැලුවේ සොහොයුරිය දෙසය.

"මේ.. මේ..., එන්ට ඕනෑ එවුවා මේ..., මේ..., මොකුවත්" රංමැණිකෙට එය පහදන්ට විලියක්ය.

එදා සිට රංමැණිකේ ගෙවුවේ, නිහඬ තනි ජීවිතයක්ය. තුරුණු වියට එලබෙන විට මුතුමැණිකේ සමඟ පවා කතා බහා කලේ අවැසි දෙයකට පමණක්ය. මාන්ත්‍ය නිසාවෙන් ඇයට මිතුරියන් සේම හිතවතියන් ද නොසිටියාය. හිමියා සමඟ උවත් වූයේ දුරස් බවක්ය. එබැවින් ඇය ඒ සෑම දුකක්ම දරා සිටියේ තනි හිතෙන්ය.

රංමැණිකාට හිතවත් කමක් මේ දැණුනාමය. ඇය වඩාත් ලෙංගතු වූයේ සොහොයුරියගේ විවෘත බාව කෙරෙහිය. අනෙක දැන් නැගෙනියෙන් ඇයට සහවන්තට දෙයක් ද නැත්තේය. ඇයගේ උදවත් අවැසිමය. එබැවින් රංමැණිකේ සිතුවේ ඇගෙන් කිසිවක් සහව නොගන්නටය.

"මේ අහවල් එකෙන් සාරුවා ගලෙන්තේ නැතෙයි..?" රංමැණිකෙගෙ විලිය මුතුමැණිකේ අඳුන ගත්තාය.

"හම්... නැත්තටම නැතුවා වයේ දැන්.."

"ඉස්සරත් එහෙමැයි..?"

"මුලදි නම් මේ..., මේ..., සෙම් තලිය ගානට උකුවට ඩිංගක් අවා. ඒත් දැන් ඒකත් නැතුවා" මුතුමැණිකෙගේ විලියක් නැතිකම රංමැණිකෙට මෙවලේ සවියක්ය.

"සේම් තලියටම හිටලා වැඩක් නැතුවා.. ඩිංගක් දියාරුවට හිටින්ට එපැයි.. එතකොට තමාලු ඉස්ගෙඩියා ගැබ ඇතුලට පිනා යන්නේ..?" මේ මුතුමැණිකේ දන්නා වෙදකමය.

ඇය දන්නා තරමේදී වරදක් නැත. ශුක්‍ර තරලය සෙම්, සොටු තරමෙන් සණ වීම යහපත් නැත. ශුක්‍රාණු වලට ගැබ්ගෙල හරා ඩිම්බය කරා පිහිනා යන්නට, යොනියෙ ලිහිසි බව මෙන්ම ශුක්‍ර තරලයේ උකු බවත් වැදගත්ය.

"වෙද උන්නැහැලා බෙහෙත් කොරත් ඔය සෙම් තලිය වයේ නොහිට, ඩිංගක් මේ.. දියාරු වෙන්නට නොවැ. එත් වැඩක් නැතුවා. ඊට කලියෙන් හිදිලම ගියා නෙව" රංමැණිකේ හෙළුවේ දුක් සුසුමක්ය.

"එහෙනම් අපේ අම්මා කියැවුවා හරි. එත් මේ.., සේතුවාව ගෙන්න ගන්න තරම් අයියංඩිට බැරිකමක් මොකැ..?"

ඇයට දැන් සහව ගන්නට දෙයක් නැත. එහෙත් නැගෙනිය සමඟ වුවත් මෙවැණි කතා බහක නුහුරුව නිසාවෙන් මද විලියක්ය. ඇය තම හිතේ දුක, රහස මේ කාත් සමඟ හෝ බෙදා බෙදාගන්නවමය. මුතුමැණිකෙගේ මේ ලෙංගතු බවත් දැන් ඇයට සවියක්ය.

"මටත් හිතා ගන්නට බැරුවා. මේ.., වැඩි වෙලාවක් ඉන්නත් බෑ නොවැ.. උනන්දුවකුත් නැති තරම් වයේ.. යුතුකමට මිසක්කා හිතකුත් නැතුවා වයේ.." ඇය මේ වගක් මවට කියන්නට යැයි කියා සේතුවාට කීවා හැර තවත් කෙනෙකුට කීවාමය.

"මේ.. මේ.. අපේ අක්කට ඩිංගක්වත් දැනෙන්නේ නැතුවයි..?" මුතුමැණිකේ බැලුවේ ඇගේ මුහුණ දෙසය.

"මොන... නැග්ගා බැස්සා වයේ..." මුතුමැණිකෙගේ සැහැල්ලු, විවෘත බව නිසාවෙන් ඇයටත් නැගුනේ සියුම් සිනහවක්ය.

"අපේ අම්මේ..! මේ.., මහ එකට කලියෙන් ඩිංගක් මුරණ්ඩු පාන්නේ වත්..?" මුතුමැණිකෙට ඇවැසි සැබෑව දැනගැන්මටය.

"නැතුවා.. මේ.., මේ..., ඩිංගක් ඇල්ලුවොත් එහෙම අර කාරියත් බැරුවා"ඇය කිසිවක් සහව නොගත්තාය.

"එහෙවුවටත් බැරිනං ඒ බාවගෙන් ඇති වැඩේ මොකක්...., එහෙනං එල්ලාන ඉන්නවටත් පාඩුයි නොවැ.. අපේ අක්කම නිසාම හොඳයි ඉවසන් ඉන්න" මුතුමැණිකේ නැගුවේ සිනහවක්ය.

"අපේ අම්මේ... මේකිගේ කට දැන්...! විලියක් ඇත්තෙම නෑ නොවැ..?" රංමැණිකෙටත් සිනහවය. එහෙත් අසැබි වදන නම් මඳක් ඇයට අමුතුය.

"මයේ විලි නහර එයැයි සිගිරි කැලේදිම කපලා දැම්මා නොවැ.." මුතුමැණිකේ එලෙස කීවේ සොහොයුරියගේ උරහිසටත් සියුම් පහරක් ගසමින්ය.

"ආයේ ඒ වග නම් කියන්ට දෙයක් නැතුවා.. උඹව නැත්තටම නරක් කොරලා.." රංමැණිකෙ මෙවලේ නැගෙණියට "උඹ" යැයි කීවේ ලොංගතු කමටය.

"මාව අලුතෙන් නරක් කොරන්ට දෙයක් තිබ්බේ නැතුවා.. වලවුවෙන් ගිණියම් වෙච්ච හිත ඒකා නිවුවා මිසක්කා. දැන් එවුවා වැඩක් නැතුවා.. මේ..., මං අහන්ටමයි උන්නේ... කොහොමෙයි සේතුවා..? උගේ සැලකිල්ල හොඳ යැ..?" මුතුමැණිකේ ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

මුතුමැණිකේ ඇසුවේ රංමැණිකා සිහිනෙකින්වත් නොසිතුවක්ය. නැගෙණියක් වැඩිමහළු සොහොයුරියකගෙන් නොඅසනා අසැබි, අසම්මත පැනයක්ය. රංමැණිකෙට ඒ ගැන සිනහවය. කියා ගන්නට බැරි විලියක්ය.

"එවුවා වැඩක් නැතුවා..." රංමැණිකෙ මුහුණට නැගුන විලිය සහව ගන්නට උත්සහ දැරුවාය.

"ඒ මොකැයි.. කියන්ට බැරි තරමෙ වයේ එහෙනම්..?" මුතුමැණිකෙට නම් සිනහවය.

"ආයේ දැන් කියන්ට බැරි කමක් නැතුවා. මේ..., නැති මට එකත් මදැ.. කියන දෙයක් කොරලා දෙනවා මිසකා වැඩියමක් නැතුවා" ඇයටත් දැන් සිනහවය. සොහොයුරිය හමුවේ විලියක් නැති තරම්ය.

"මේ..., එකගේ බවා දැන් ඉස්සරට වඩා තඩ් ගැහිලද..?" මුතුමැණිකේ ඇගේ අත අල්ල ගනිමින් බැලුවේ ඇගේ මුහුණ දෙසය.

"උඹ කොහොමෙයි කලියෙන් දැක්කේ..?" ඇයට ඇත්තේ ඒ පැණය ය. දැන් නම් හිතේ සැකයක්ය. එබැවින් මෙවලේ මුතුමැණිකෙගෙ මුවෙන් පිටවුන "බවා" අසැබිය ඇයට පෙර තරම් හිතට බරක් නොවුණාය.

"ඕන හැටියට..." මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"ඒ කොහොමෙයි.. එතන නම් හොරයක් ඇතුළුවා...?" රංමැණිකෙ නැගෙනිය දෙස බැලුවේ සැකයෙන්ය.

"ඔය මේ.. ඒ සංදියේ ඒකා අපේ අම්මට වග කියද්දි තමා.. නැත්තම් අපේ අක්කා හිතුවුවද ඒ කාලේ මං ඒකව ගෙන්න ගත්තා කියලා...?" මුතුමැණිකෙගේ සිනහව තරමක් උස්ය.

"තෝව කියන්ට වටින්තේ නෑ නොවෑ... හිටියෙ නම් හිමිප්පි වයේ.. දැන්තේ දනේ කොරලා තියෙන අසමත්ඡාතිකම් වල තරම.." රංමැණිකෙට සිහිපත් වුයේ එකල සොහොයුරියගේ හිච්චි සමය ය. ඇය අහිංසකය. එකල ඇගේ අහිංසක ගතිපැවැත්මෙන් එතරම් අසංවර්ධවක් හිතන්නටත් බැරිය.

"පෙණුන දේ නොවෑ...? දැක්ක ඒ දේත් ඒ කාලේ ඉවසන් ඉන්ට පුළුවන් කමක් තිබ්බේ නැතුළුවා" ඇය සිනහවෙන් කීවේ ඇගේ හිතය.

"දැන්නං උඹේ ඒ හිත මටත් සැකයක් නැතුළුවා.." රංමැණිකෙටත් සිනහවය. එහෙත් පුද්ගමය නම් ඇගෙන් එකල එවැන්නක් නොදැණීම ගැණය.

"එහෙවු කාලේ කොහොම ඉවසන් ඉන්ටද එහෙවුවක් දැක්කම... ඇයි අප්පේ එකා හනුමා දරපලනවා වයේ නොවෑ..., මේ..., මේ..., අපේ අම්මට වග කියැවුවේ. ඉතිං අල්ලපු කාඞරේ මං කොහොම නිවිහැනහිල්ලේ ඇහැපියව ගන්ටද..?" මුතුමැණිකේ සිනහවෙන් වලවු වන පහල පාළුව මැකි ගියේය.

"එහෙනම් එකයේ එකාව නහාට මේ..., හිතට අල්ලලා වයේ..?" රංමැණිකේටත් දැන් සොහොයුරිය හමුවේ බියක් සැකක් නැත. නොහුරු මේ විවෘත බවට ඇගේ හිතත් නොදැණීම වගිවය.

"ආයේ අහනවා.. ඒ කාලේ මං දැක්ක එකම පිරිමියා.. හිත ගැහුණේ නෑ කිවුවොතිං මුසාවක් ඕන්... මේ... ඇත්ත කියන්ටකෝ.. ඒකයේ බවා ඉසරට වඩා දැන් තඩියම් වෙලාද..?" මුතුමැණිකේ එබුණේ ඇගේ මුහුණ වෙනටය.

"දැකලා ඇත්තෙන් මේ.. විමලසේනගෙයි උගෙයි විතරක් වෙච්චකොට, දන්නේ සේතුවගේ එකා විසල් කියලා විතරයි ඕං.. එත් මේ.. නහා හිතන තරම් මයේ හිතට සේතුවාව දැනෙන්නේ නැතුළුවා.." රංමැණිකේ එය කීවේ, සේතුවා හා ඇසුර මුතුමැණිකේ සිතා සිටින තරම් යහපත් නොවන වග දැනෙන්නටය.

හෝරාවකට වඩා ගෙවුන අක්කා නහෝ සතුටු සාමිවිචිය නැවතුනේ මලිති ඔවුන් සොයා වත්ත පහළට ආව නිසාවෙන්ය. රංමැණිකා දැණ් වෙනදාට වඩා මුතුමැණිකේ සමඟ ලෙංගතුය. ජයතුගේ සිතූම් පැතුම් අසා ගැන්මට ඇයට ඇවැසි උවත් විලිය නිසාවෙන් ඇය මැඩ ගත්තාය. එහෙත් හිතට දිරිය ගෙන එම කතා බහා අරඹණ්නට හදන විටම මලිති පැමිණි නිසාවෙන් එය මඟ හැරීද ගියේය.

නැවුම් හේන සකස ගැන්ම සුළුපටු නැත. ජයතුට උදවුවට හිටියේ සේන හා තවත් දෙතුන් දෙනෙක්ය. මුදියන්සේ එදින සිද්දියට බියෙන් ජයතුව හා මුතුමැණිකෙව මඟ හැරය. ජයතුටත් මුතුමැණිකෙටත් ඒ ගැන ඇත්තේ සතුටක්ය. සිහිවෙන වාරයක් පවා සිනහවක්ය. එහෙත් මුතුමැණිකෙගේ යටි හිතේ, මුදියන්සේ නොපැමිණීම ගැන නම් සැහවුන සියුම් දුකක්ය.

පංසලෙන් අකුරු සාත්තරේ කර අභවරව, නිවසට ආ මලිතී කුස පුරව ගත්තාය. නැවුම් හේන සැකසීමේ අත් උදවුවට යසවතිත් හේනට ගොස්ය. පංචුක නම් පංසලෙන් ඉවතට පැමිණිවිට ආගිය අතක් නැත. හේනේ තේ වෙලට අලුවා සැකසීමට යසවති සියල්ල සුදානම් කොට ගොස්ය. මලිතිට ඇත්තේ පිටි දවටා කැලී කපන්නටය.

"පංචුවෝ..... පංචුවෝ..." කඩුල්ල ලඟ සේනගේ වැඩිමහලු කොල්ලා "පුලස්ත" බෙරිහං දුන්නේ පංචුකව සොයාය.

"මලයා හේනට ගියාද දන්නේ නැතුවා"

"ඒක තමා මාත් හොයැවුවේ.. අප්පුවවා මටත් එන්නට කියැවුවා..." පුලස්ත කඩුල්ල පැන්නේය.

"මලයා හේන දිහාට යනවනම් ඩිංගක් හිටින්ට.., මාත් යන්නට ඕනෑ. අලුවා ඩිංගක් තියනවා කැලී කපා ගන්ට.." මලිති හැරුනේ නිවසට වෙතටය.

"සුනංගු වෙනැවැයි..?" ඔහුට යන්නට හදිස්සිය.

"නැතුවා....."

පුලස්තට මේ නිවස නුහුරු තැනක් නොවේය. තමංගේ වාගෙමය. පුලස්ත ඉදිරි දොරෙන් ඇතුළුව මුලුතැන් ගෙට ගියේ මලිතිගේ පිටුපසින්ය.

"ආ... කැල්ලක්.." අලුවා කොණ් කැල්ලක් පුලස්තට දික් කළේය.

"මට මොකු කොණ් කැලී.." ඔහු එය අතට නොගත්තේය.

"ඔන් එහෙනම්.. " ඇය තුන් හුලස්වට කපාපු කැබැල්ලක් පුලස්තට දුන්නාය.

අළුවා රසය. අත් ගුණේ නම් මරුය. පුලස්ත මේසය මත කපා පිළිවෙලකට ඇති කැබලි ගොඩෙන් තව කැල්ලක් ගත්තේය.

"ඔන්... ඉතින්.. ඇත්ත යන්ට තියෙන එක..?" මලිති ඔහුගේ අතට පහරක් ගැසුවේ තරහකින් නොවේය.

"ඇත්ත ගියත් අපිම නොවූ කන්නේ..?" ඔහුට එය වගක් නැත.

"ඒ ගිහාම නොවූ..." මලිති කොලපතට අලුවා කැලී ටික සිරුවට එතුවාය.

"ආයේ ගිහාම මොකූ..., දැණේ මොකූ..." ඔහුට සිනහවය.

"ඒකත් හැබූව... ඉන්ට මම විගහින් එන්නම්"

කාඹරයට ගිය මලිති ඇඳ සිටි ගවෝම හිසෙන් පන්න ගලවා දැමුවාය. ඒ හේනේ වැඩට ඇඳින්නට පැරණි ගවුමකට මාරුවෙන්ටය. අකුරු කොට පැමිණ ඇහපත සෝදා සිටි නිසාවෙන් නිසාවෙන් ඇය සිටියේ තනපටක් නැති සැහැල්ලුවෙන්ය. එහෙත් හේනේ වැට්ට නම් තනපටක් ඇඳිය යුතුය.

අලුවා කැලී දෙකක් රස විඳි පුලස්ත ගුරුලේත්තුව කටේ තබාගෙනම වතුර උගුරු දෙක තුනකුත් බී ගෙයි ඉදිරිපසට ඇවිද ගියේය. ඔහුට අඩවල් වුන දොර පියනෙන් පෙනුනේ, ඔක්කන් හැට්ටයක් ඇඳි මලිති, ගවුමක් අතැතිව නිරුවතින් ඉන්නා පුරුවය.

දියරෙද්දට තෙමුණ ඇගේ නිතඹ, ඇගේ කය, පුලස්ත ඕනෑ හැටියට දැක ඇතත්, මෙතරම් හෙළවකින් මලිතිගේ රුව ඔහු මේ දැක්කාමය. වතේ ඇත්තේ තනපටක් පමණය. නිතඹ අමු හෙළුවෙන්ය. පුලස්ටගේ ඉහමොළත් ක්ෂණිකව ගිනියම් වෙන්නට ගත්තේය. දෙපා දොර ලඟ නැවතුනා නොව ඔහුගේ දෙපයට එතනින් ඉදිරියට යන්නට වාරුවක් නැති වුනේය.

ගවුම හිසෙන් පහතට දා ගත් මලිති හදිසියෙන්ම හැරුනේ යන්නට ඇති ඉක්මණ නිසාවෙන්ය. පුලස්ට දොර අසලය. "මේකා බලාන ඉඳලා.." ඇය මොහතක් ගල් ගැසි සිටියේ කිසිවක් හිතාගත නොහැකිවය.

"වැහැක්... වස ලැජ්ජාවේ බැරුවා" දැණුන විලිය නිසාවෙන් පුලස්තට තවත් එතන ඉන්නට බැරිය. ඔහුගේ හදක් ගැහෙන්නට ගත්තේ වේගයෙන්ය. කරන්නට දෙයක් නැත ඔහු මිදුලටබැස්සේය.

මලිනිගේ හිතත් තිගැස්මකය. කුමක් හෝ නොතෙරුන සිතුවිල්ලකය. ඇයටත් ඔහුගේ මුහුණ දෙස බලන්නට සවියක් නැතිය. මලිනි කඩුල්ල පැත්තේ ඔහුගේ පිටුපසින්ය.

දෙදෙනාට, දෙදෙනා මුහුණවත් නොබලා, වචනයක් වත් නොදඩා මඳ දුරක් ගමන් කලෝය. දෙදෙනාගෙම හිත් අසරණවය. මෙවැන්නක් මේ ඔවුන් අතර සිදුවූවාමය. එය ඤාතී බවට, විශ්වාසයට කැලලක්ය. පුලස්ත සිතුවේ එයය.

"මේ.., මම බලාන උන්නේ නැතුවා... දොර බාගෙට තිබ්බ නිසා පෙනුනා" ඔහුට ඇගේ මුහුණ දෙස බලනටත් සවියක් නැත.

"මම කිවුවැයි බලාන උන්නා කියලා..?" ඔහුගේ අසරණ බව කෙරෙහි මලිනිට විලිය පරදා සියුම් සිනහවක් නැගුනාය.

නැවතත් දෙදෙනා අතරේ නිහඩ බවක්ය. කැහැපට ගසා ගත් සරමෙන් ඔහු ඉදිරියෙන්ය. "යන්නමෙන් මවිලත් ඇවිල්ලා" මලිනිට මෙවලේ පෙනුනේ ඔහුගේ බාහු යුගලේ මතුව ඇති නාඹර මවිලය. ඇයට මේලස ඔහුව පෙනුනේ මේ අදමය.

"ඩිංගක් හිමිහිට යං..." ඔහු තරම් වේගයෙන් මලිනිට පය තබනට බැරිය.

"මොකෑ කැදැයෑ බිවුවේ..?" ඔහුට දැන් සැනසීමය. ඇය අහිතක් හිතා නැත.

නැවතත් මඳ දුරක් නිහඩ බවක්ය. දෙපස කැලැවේ උසට නැගී කටු උගුරැස්සා ගහක්ය. මලිනිගේ කටට කෙළ ඉනුවේ ගැහැණු කමේ ඇඹුල් ප්‍රත්‍ය කමටය. එය පසු කොට නම් යන්නට බැරිය.

"උගුරැස්ස ඩිංගක් කඩලා දෙන්නකෝ.."

"මං එනකම් අප්පුවවා බලාන ඇති.. හැදෑ කොරේ කඩලා දෙන්නම්" ඇයගේ මෙවන් ඉල්ලීම ඔහුට හුරුය.

"එහෙනම් බෑ..." මලිනි නැවතුවෙන් මුරණ්ඩු කමටය.

"ඕක නොවෑ කොරන්ට බැරි.." ඔහුට මලිනිගේ මේ මුරණ්ඩුකම ත් හුරු පුරුදුය.

ගසට නැග කැහිපට ගසාගත් සරමට, අතේ දුරෙන් වූ උගුරැස්සා ගෙඩි විස්සක් තිහක් පුලස්ත කැඩුවේය. දැන් ඇතිය. ඉක්මණ්කොට යා යුතුය. ඔහු හැදුවේ බිමට බහින්නටය.

"ඔය නැගපු එකේ තව ඩිංගක් කඩන්ටකෝ.." මලිනිගේ ඇවිටිල්ලය.

කැහිපට ගසා ගත් පුලස්තගේ අමුඩයයත් විටෙන්, විට ගස මුල සිටින මලිනිට පෙනී නොපෙනී යන්නේය. ඒ අමුඩය ඇයට නුහුරුවක් නැත. ඕන හැටියට දැක ඇත්තේය. එහෙත් මෙදින ඇයට එය අමුත්තක්ය. හිත කුමක් දෝ ඇයට කියන්නේය.

සැවොමටම මහංසිය. ලාන සුද්ද කර හමාරය. පංඩුක ජේන්නටවත් නැතිය. සේන මෙන්ම සදාත් හරි හරියට වැඩය. යසවති කලියෙන් නිවසට ගියේ වයස නිසාවෙන් දැන් තෙහෙටුවටය. මලිනිත් මේ මහංසි වූවාමය. එහෙත් අත්දැකීම මණරමිය. මලිනිට හුරුවක් නැති කම සැමට සිනහවක්ය. ඇය වැඩිපුරම කලේ කටු උගුරැස්ස කෑමය.

දහවල සිදුවීමෙන් පසුව මලිනිගේ හිතට මෙදින අමුතුය. විටෙන් විට ඇගේ නෙත් පුලස්ත වෙනඇදෙන්නේය. හිත නොතෙරුන නොසුන් කමකින්නේය. ඔහුත් සමඟ වෙනදාට වඩා වැඩි කතා බහක්ය. ඔහු ජේන මාණයේ සිටිම ඇයට සතුටක්ය. "බාලන හිටිය වල් කම විතරක්" දැන් ඇයට ඒ බැල්මෙන් දැණෙන්නේ මිහිරක්ය.

මලිනිගේ මේ වෙනස් කම පුලස්තටත් දැණින. ඤාති සොහොයුරිය වෙනදාට නම් ටිකක් ආඩම්බරය. සහොදර කමට මිස ලෙංගතු කම දුරස්ය. මෙදින එහෙම නැත. වෙනදාට වඩා විහිළු තහලය. "ඔය මම දුටුව එකට විලියෙද කොහෙද..? එක මඟ ඇරගන්ට වෙන්ටෑ..." ඔහුටත් එය අමතක කරන්නට බැරිය.

සැඳෑ හස රංවන්නේය. පෙර දෙතුන් දිනයේ කපා එක්කාසු කල විලිගිය අතු කොළ පුවවා දැමිය යුතුය. මුතුමැණිකේ මලිනිට කීවේ ඔවුන් එන්නට පරක්කු වෙන නිසාවෙන් නිවසට ගොස්, යසවති සමඟ එකතුව රාත්‍රී අහර සැමටම සකසන ලෙසටය. සැඳෑ ගොම්මන නිසාවෙන් මලිනිව තනිව යවන්නටත් බැරිය.

"මොකෑ අර කොරාපු නොසන්ඩාල වැඩේ.." කෙටි දුරක පැවැති නිහඩ බව මලිනි බිත්දේය.

"මොකක්..?" පුලස්ථ නොදන්නා සේ ඇසුවේ ඇය දෙස නොබලාමය.

"දවල් මං ඇඳුම් උනන දිහා බලන උන්නේ..?" ඇගේ මුවෙන් සැහවුන සිනහවක්ය. හිත අමුතුය.

"මම බලන උන්නේ නැතුවා.., දොර වහගන්න එක මයේ වැඩක් යැයි..?" ඔහුගේ මෙනුවක් වූ සැහැල්ලුව මෙවලේ බිඳි ගියේය. දැන් නම් බියක්ය. ඇය මෙවලේ ඒ ගැන කෙලින්ම අසන්නේය.

"දුටුව නම් යන්ට එපැයි.. මොකෑ නැවතිලා උන්නේ එහෙනම්..?"

"කියැවුවනේ මම නැවතුනේ නෑ කියලා.." බියක් පෙන්වන්නටත් බැරිය.

"අනේ මේ..., මට බොරු කියන්නට එපා.. මම නොදැක්කයි., කන්ට වයේ බලන උන්නේ..! වැරද්ද කොරලා තව මෙතන කෙපරත් ඇද බානවා..." ඇය බුරුලක් නොපෙන්වීය.

"දැන් එක වංගියක් කියැවුවනේ මම බලන උන්නේ නෑ කියලා.." පුලස්ථත් දෙවැණි වෙන්තේ නැත.

"කොරන්නම් හොඳ වැඩක්... හිටපංකෝ.." මලිති තම හඬට සියුම් කෝපයක් එකතු කළාය.

"මොකක් කොරන්ටද..?" ඔහුටත් බියක් නැතුව නොවේය. එහෙත් ඇයට බිය පෙන්විය නොහැක.

"ඇත්ත නොකීවොත්..., මං අපේ අම්මට කියනවා.."

ඔහුගේ හිත මඳක් සලිතව ගියේය. ඇයට කීවා කියන්නේ තම දෙමවුපියන්ටත් එය කීවා වැනිය. බියට වඩා ඇත්තේ ඔවුනට මුහුණ දිය නොහැකි ලැජ්ජාවය. කෙසේ හෝ මෙය බේරුමක් කර ගත යුතුය. "මයේ අනේ වැරද්ද" එකට එක කියා මේ කතාව දිග්ගස්සා ගතයුතු නැත.

"කියැවුවනේ බැලුනා මිසක් හිතා මතා නැවතුනේ නැතුවා කියලා.." පුලස්ථගේ හඬ බාල වුනේය. ඇයට දැන් සතුටුය.

"මං විහිළුවක් කොරුවුවේ.. එවුවා අහම්බෙන් වෙන්ට පුලුවන් එවුවා.. බයවෙන්ට එපා මං කියන්ට යන්නේ නැතුවා" පුලස්ථගේ හඬ බාල වුන වග මලිතිට දැනුනාය. ඇයට දැන් සතුටුය.

"අහඹුවෙන් වෙන්ට පුළුවන්ය කියලා එහෙම හිතාපු එක හොඳා.. දොර වහං උන්නේ නැති එකට මං පළියැයි.." දැන් නම් පුලස්ථගේ හිතටත් සැනසීමය.

"දොර වහගත්තේ නැති එක මයේ වැරද්ද තමා.. ඒත් නැවතිලා බලාන උන්න එක වලත්ත කම.. කව්වුදැ දන්නේ ඊට කලියෙනුත් එහෙම බලාන ඉදලා තියෙනවද කියලා..?" ඇයට දැන් සතුටුය. ඔහු දැන් ඇයගේ අණසක යටතේය.

"මං එහෙම අවලමෙක් නෙමෙයි.." හිතට එකඟ නැති උවත් ඔහුට දෙන්නට ඇත්තේ මෙම පිළිතුර පමණක්ය.

"කවුදැ දන්නේ...? මේ..., මේ..., කලියෙනුත්"

"නැතුවා.., අපේ අක්කව ඔය ඔහොම දැක්කමයි.." ඔහුත් කීවේ සත්‍යක්ය. මීට කලින් ඇයව එලෙස දැක නැත්තේය. ඔහු ඒ පිළිතුර දුන්නේ සිනහවෙන්ය.

පුලස්ථගේ මේ සැහැල්ලු පිළිතුරේ බොහෝ දෑ සැඟව ඇතැයි මලිනිට සිතින. මේ ගැහැණු ඉවය. "එහෙවුව අහද්දි ආයෙම ඒ දැක්ක එක මතක් වෙන්ට ඇති.. ඒක තමා ඔහොම සිරික්කියක් පෑවේ" මලිනිගේ ගැටිසි හිත නොදැණීම අවදි වුනේය.

"ඩිංගක් හේමිට යමංකෝ... මට දුවන්නට බැරුවා.." මලිනිට ඇවැසි වූයේ ඔහුව ලංකොට ගන්නටය.

"ඉක්මණ් කොරලා යන්නට කිවුවා නෙව..?" එහෙත් පුලස්ථ ගමණේ වේගය අඩාල කළේ ඒ වදන් පෙළෙන් දැණුන ලෙංගතු බව නිසාවෙන්ය.

“මේ..., මේ..., අරහෙවුව උනාය කියලා මම මුකුවත් හිතන්නේ නැතුවා.. ඒක මයේ වරද.. මලයත් දැන් ගැටයෙක් නෙව.. මයේ නැති උනත් මලයා ඕන හැටියට එහෙවුව දැකලා නැතුවැයි.. එවුවා සොහාවේ..." මෙවැන්නක් කියැවුවේ ඇයි දැයි කියා ඇයටත් නොවැහැටෙන්නේය.

"හම්.. සොහාවේ තමා..." කුළුපග බව හා මේ වදන් පුලස්ථට ඇගෙන් නුහුරුය.

"එහෙනම් කියන්ට බැරි තරම් වෙන්ටෑ..?" මලිනිගේ හඬ මෙවලේ තරමක් සැර වැරය.

"විලිසංගයක් ඇතුව පුළුවනැයි..?" එහෙත් පුලස්ථට මෙදින ඇගේ හැසිරීම මුතුය. විටෙක ඒ පැණයන්ගෙන් ඔහුගේ හිතත් ගිනියම් වෙන්තේය.

"නෑ..., නෑ..., කියන්නම ඕන... නැත්නම් මම දණි කරන දේ.." ඇය හඬ තවත් උස් කෙරුවාය. "අපේ අක්කට අද මක්වෙලාද..?" පුලස්ථට මෙදිණ ඇයව තේරුම්ගන්නට බැරිය.

"මට මොකුවත් වෙලා නැතුවා.. හැවු ව දේට උත්තර දියංකෝ.." මලිනි තම හඬ තවත් ගැඹුරු කළාය.

"ඔය මේ.., නාන තොටේ දෙතැන් වංගියක් එහෙම දැක ඇතුවා.." මේ බෙරෙන්නට නෙමේය. ඇය නොකියන වග සහිතකය. මේ ඇසුරත් හිතට නැවුම්ය.

"දන්න උං.." ඔහුගේ අසරන කම ඇයට සතුටක්ය.

"මට බැරුවා... ඕනනං, ඕන එකක් ලොකු අම්මත් එක්ක කියන එකයි ඇත්තේ.. "

මේ කොලු ඇට්ටර බවය. විලියක් ඇතත් බියක් නැති කොළ කමය. මලිනිත් කිසිවෙකුත් සමඟ මෙය නොකියන වගට ඔහුටත් සිතෙන්නේය. එබැවින් බිය නැති වගක් පෙන්වීම යහපත්ය. නැති නම් වන්නේ ඉදිරියටත් ඇගේ යටත්වැසියෙක් වෙන්නටය.

ඔහුගේ මුරණ්ඩු බවට මලිනිට නැගුනේ සිනහවක්ය. එහෙත් කෙලෙසක හෝ ඔහුව තම අණසකට ගත යුතුය. ඒත් ඒ ඇයි දැයි කියා ඇය තවමත් නොදන්නේය. ඇගේ හිත මෙදින ඇයටත් නොදැණුන තිගැස්මකය.

"ඕං... ඉතින්..., මම කාටවත් කියන්නේ නැතුවා.. කියාපංකෝ.." ඇය පෑවේ කෝමලයක්ය.

"දහවල එක ලොකු අම්මට කියන්නේ නැතුවයි කියලා පොරොන්දු වුනොත් විතරයි කියන්නේ.." ඔහු තම ගමණේ වේගය අඩාල කළේය. ඔහුට දැන් ඇය කිසිවෙකු සමඟ එය නොකියන වග විශ්වාසය. ඇයගේ මේ ලොංගතුවට ඔහුගේ හිතත් මනාපය.

"විහිළුවක් නොවූ ඉස්සෙල්ලා කොරේ. එහෙම කියනවැයි. අම්මා පල්ලා... උඹ පල්ලා... මං කාටවත් කියන්නේ නැතුවා" මලිනි ඔහුගේ අත අල්ලා පොරොදු තැබුවාය.

දැවටි ඇත, ස්පර්ශව එහෙත් ඇය කිසිදිනක අත අල්ලා මෙතරම් ලෙංගතුවක් පා නැත. ඇය සිටියේ වැඩිමහල් සොහොයුරියකගේ දුරෙන්ය. ආඩම්බරවය. එබැවින් පුළුස්සා ඇගෙන් මෙවන් ලෙංගතුවක් මේ දැණුනාමය. ඇය කෙරෙහි විශ්වාසයක් දැණුනාය.

"මේ කියන එවුවත්...?" ඔහු බැලුවේ සොහොයුරියගේ නෙත් දෙසය. බියක් නැතුවාම නොවේය.

"නැතුවා.. සත්තයි.. ඉතිං කියාපංකෝ.." මලිති ඔහුට එම සහිතකය දුන්නාය.

"හොඳටම දැක්ක ඇත්තේ දෙන්නයේ.." ඔහුටත් මේ කතා බහ නැවුම්ය. මේ ගැටයෙකුගේ හිතය.

"කායේ..?"

"අපේ අක්කා වැරදියට හිතන්නේ නෑ නෙව..?" කියන්නට යන දේ මඳක් බැරෑරුම්ය. ඇය වරදකට හිතන්නට පුළුවන.

"කියැවුවා නෙව එහෙම හිතන්නේ නැතුවය කියලා.. ඉතිං කියාපංකෝ ඒ කවුදැ කියලා..." මලිති ඔහුට පොරොන්දුවක් දුන්නාය.

"මේ.., අපේ අම්මයෙයි..., මේ.., මේ.., ලොකු අම්මයෙයි.." බියක් නැතත් ඔහුට විලියක් නැතුවම නොවේය. එහෙත් මේ කතා බහට ගැට හිත උමතුවෙන්නේය.

"ඒ කොහොමෙයි..?" මලිතිට යන්නම් සිනහවය. හිතට අමතූය.

"දෙන්නටම වගක් නෑ නොවෑ.. මම කිවුවේ මේ..,පරිස්සමක් හෙම" ඇයගේ සැහැල්ලු සිනහව ඔහුට සැනසුමක්ය.

"ඒකත් හැබෑව.. දෙන්නයේ කොහෙද පරිස්සමක්. මේ.., කවුදැ දෙනයෙන් ලස්සනම..?" මුහුණේ සිනහව පරයා මලිතියගේ ගැටිසි හිත ගැහෙන්නේය. ඇය මෙවැන්නක් මේ කතා බහක යෙදෙනවමය.

"ඔන් ඉතින්.. එහෙම කියන්නට බැරෑවා.." බියට වඩා ඇතේ විලියක්ය.

"කියාපංකෝ.. අගේ කොරන්නේ නැතුව..?" ඇයට ඔහුගේ අත ඇල්ලුණේ ඉබේටමය.

"වෙන කවුද ඉතිං.... මේ.., මේ.., ලොකු අම්මා තමා.." ඇය සමඟ මෙවැනි කතා බහක් මේ ප්‍රථම වරටය. ඔහුට ඇගේ මුහුණ දෙස බලන්නට සවියක් නැත. එහෙත් නුහුරු උණුහුමෙන් ඔහුගේ හිත දැන් ගිනියමිය.

"මේ.., අපේ අම්මයේ හොඳටම දැකලා තියේද..?" මේ කතා බහා මලිතිට දැන් නම් උනුහුමිය. කොළඹගලයෙකු සමඟ මේ ප්‍රථම වරට නිසාවෙන් හිත පත්ලත් කැලතෙන්නේය.

"ආයේ නැතුව මොකෝ..?" ඔහුටත් විලිය මුසු සිනහවක්ය. දැන් නම් හිතට ඕන දෙයක් ඇය සමඟ කියන්නට පුළුස්ටට විශ්වාසය.

"කොහොමෙයි..?" ඇයට දැන් ඇවිසි ඔහුව අවුස්ස ගන්නටය. මේ කතා බහෙන් දැනෙන මිහිරි විදින්නටය.

"ඕන්. ඉතිං.. එවුවා වැඩක් නෑ.." හිත පොරකන්නේ ඒ වග කියන්න උවත්, බියක් ඇත්තේ ඒ ඇගේ මව ගැන නිසාවෙන්ය.

අහඹුවෙන් ගොඩනැගුණ මේ ලොංගතුව මණරමිය. මලිතිටත් දැන් ඔහුව විශ්වාසය. එහෙත් ඔහුට ඒ විශ්වාසය හරි හැටි දැණී නැත. "මාත් ටිකක් කිට්ටු උනේ නැත්තම් මේකා කිට්ටු වෙන්නේ නැතුවා" තම හිතත් හෙළිකළ හොත්, ඔහුටත් මේ ලොංගතුව ගැන තවත් බියවෙන්නට දෙයක් නැත.

"මේ... වරදකට හිතන්ට එපා.. මලයා එහෙම කියද්දි හිතට මොකද්ද වයේ වුනා. මේ.., මේ..., සත්තනං මාත් මණාපයි එවුවා අහංට....." මලිති පෑවේ ලයංචිත බවක්ය. ඔහුට දුන්නේ තම හිතේ දැන් ඔහු කෙරෙහි ඇති විශ්වාසයය.

"සත්තනං මාත් මණාපයි එවුවා අහංට" සොහොයුරියගේ ලයංචිත බවෙන් පුළුස්තට දැණුනේ විශ්වාසි බවක්ය. "වලත්ත එවුවා අහංට මේකින් මණාපයි.." ගැටවර හිතට එය සැකක් නොවුනේය. ගැටිසියක් සමඟ මෙවැනි කතා බහක් ඔහුටත් නැවුමිය. හිතත් උණුහුමිය. දැන් බයක් වෙන්නටද හේතුවක් නැත. මෙය මණරම් බැඳීමක්ය.

"හේන පහළ දියේ එබෙන තැනට ගියා නම් මේ.., මේ.., රෙද්දක් ආයේ ඇගේ තියනවා කියැලැයි..?" ඔහු කියන්නේ තවත් දෑ හිතේ හංගාගෙනය.

"අපේ අම්මා එතන දියේ එබෙන්නේ මහා හෙලිකොට්ටවෙන්නේද..?" එලෙස දැක නැතත්, එය එලෙසම වග මලිති නොදන්නවා නොවේය.

"ආයේ නැතුව.." ඔහුගේ මුහුණේ සිනහවක්ය. අමුඩ කෙටිය ඇතුළේ ලිඟුව දැන් තරමක් මුරණ්ඩුය.

"උඹ ඉතිං.. මේ.., හැංගිලා බලාන ඉන්නවා..?" ඔහුගේ හොරකම ඇයට මැව්පෙනිණ. මලිතිට සිනහවය.

"මේ.., මේ.., නෑ.. නෑ..මේ.." දැන් වචන පිටකොට හමාරය. විලිය සුලුපටු නැත.

"එවුවා දැන් ආයේ හංගාගෙන වැඩක් නැතුවා. මම කියැවුවා නොවූ ඒ වගක් කාටවත් කියන්නේ නැතුවය කියලා...? ඉතිං... හංගගන්නේ නැතුව කියාපංකෝ... කොහොමෙයි උඹලයේ අම්මයේ එවුවා දකින්නේ කියලා.." මලිතිගේ හිත පමණක් නොව මේ අහඹුවෙන් යටි බඩත් සිහිව කැලතෙන්නට ගෙනය.

"එවුව නම් ඉතින් ගෙදෙද්දි තමා.." ඇයගේ ලෙංගතු පානිය හමුවේ පුලස්ත දැන් දූපෙතේ වැටි හමාරය.

"මේ.., කියන්ට... මාත් දෙවංගියක් විතර දැක තියෙනවා එවුවා ටිකක්" ඇයට ඇවැසි ඔහුට තවත් කිට්ටු වන්නටය. එසෙනම් ඔහුට විශ්වාසය තැබිය යුතුය. ඔහුගේ විලි බව පහාකොට දැමිය යුතුය.

"ලොකු අම්මයේ..?"

"මාත් ගැණියෙක් වෙච්ච කොට එවුවා දැක වැඩක් තියෙද්..? මම කියැවුවේ මේ අපේ දෙන්නගේ මේ.., මේ... එක්කෝ නැතුවා.." ඇය පෑවේ ගැහැණියකට උපතින්ම එන මායමක්ය. පිරිමි හිත අවුස්ස ගන්න මායමක්ය.

"ඔන්.. ඉතින්.. මාත් කියැවුවනේ.." මේ එකතුව මණරමිය. පුලස්ථගේ සතුව ඉහ වහා ගියේය.

"මයේ ඔලුවේ අත තියලා පොරොන්දු වෙන්ට..?" මලිති ඔහුගේ අත ගෙන හිස මත තබා ගත්තාය.

"සත්තමයි.. අපි දෙන්නා අතර විතරක්මයි " ඔහු පොරොන්දු තැබුවේ ඇගේ මුහුණ දෙස බලාය. එහෙත් ඔහු ඇගේ මුහුණතෙන් දුටුවේ වෙනදා නොදුටුව සිරියාවක්ය.

"මේ.., මේ.., සත්තනං.. මං අපේ දෙන්නයේ මහා කාරියත් දෙතුන් විටක්ම දැකලා තියෙයි.." මලිති විලිබර සිනහවදැනින් වසා ගත්තාය.

"මාත් ඕන හැටියේ දැකලා තියේ..?" ඔහුටත් දැන් සතුටුය. ඇය ගැන විශ්වාසය. හිතට මේ කතා බහත් ගිණියමය.

"කාගේ..?"

"අපේ ගෙදර එවුවයි.., මෙ.. එහේ ගෙදර එවුවයි"

"ඉස්සෙල්ලා එහෙනම් නොකියැවුවේ..?" ඇයට එය පැණයක් නැත. වඩා වැදගත් ඔහුව කිට්ටු කර ගන්න එකය.

"දැන් නොවැ විශ්වාසයක් දැණුනේ.. ගහෙන් ගෙඩි එන්නා වයේ නැත්තම් සේරොම එකපාරට වමාරන්ට පුළුවනැයි" ඔහුටත් දැන් බියක් නැත සිනහවය.

"ඒක මිසක්කා.. මේ.., උඹ කොහොමෙයි අපේ ගෙදර එවුවා දකින්නේ..?"

"ලොකුඅම්මයෙයි, මාමංඩිගෙයි එවුවා වැඩි හරියක් වෙන්නේ මේ.., හේනේ නොවැ"

"හම්.. ඒක හැබෑව.. උඹලයේ..?" මලිති මවුපියන්ගේ ඒ වග දන්නේය.

"හේනේ ඉඳ හිට මිසක්කා.. වැඩියමක් ගෙදරම තමා"ඔහුට තම කොෂ දෙකත් නලියන්නට ගත් වග දැණුනේය. වැඩියමක්ම ඒ මේ කතා බහා ගැටිස්සියක් සමඟ වීමේ මිහිරෙන්නේය.

"බලන්ට වැඩියෙන්ම මනාප කොයිපැත්තේ එවුවද..?" මලිති ඇසුවේ දැසත් කුඩා කරමින්ය

"එහෙවුවක්නං දෙපැත්තෙන් කොයි පැත්ත උනත් මොකෝ.. හැබැයි ඉතිං.. මේ.., හැබෑව නම් ලොකු අම්මයේ එවුවා තමා" ඔහු කීවේ සත්‍යය.

"ඒ මොකෑ විශේෂේ..... ?" මලිතිට සිනහවය. හිත යට ගිතියමය.

"මේ.., එහෙවුවට ලොකු අම්මයේ දාංගලය වැඩි නොවැ.. අනික මේ කියවන එවුවත් මහ හඩින්.." මේ කියන්නේ ඇගේම මවගේ වත ගොත වග ඔහුටත් දැන් අමතකය. ලිඟුවත් අමුඩය ඇතුලේ යහමෙන් ඉකිගසන්නේය.

"ගෙදර එහෙම නැතුවැයි..?" මලිතිටත් තම යටි කය හීනියට තෙත්වන වගක් දැණුනාය.

"අපේ අම්මා එහෙමටම නැතුවා...."

"ඒ කියැව්වේ..?" ඇයට එය නොවැහැටුනාම නොවේය.

"ලොකු අම්මා තරම් අපේ අම්මා දාංගලයක් දාන්නේ නැතුවා.. කෙදිරියත් ඕන් ලාවට වයේ" ඔහු කීවේ සත්ත්‍යක්ය.

"ඒ ගෙදර නිසා වෙන්ටෑ.. ? හෙතේ එහෙවුව වෙනකොට එහෙම නැතුවා ඇති....?" මලිතිට සිහිපත් වුනේ සදාචය, ඇයව යටකොරන් සිටින සේනවය.

"දෙන්තයේ එහෙවුවක් හේතෙදී දැකලම නැතුවා...." ඔහු කීවේත් සැබෑවය.

"මේ.., මේ.. මටත් ආසාවේ බැරුවා එහෙවු දේ දකින්නට.. කොහේ ඉඩක් නැතුවා නොවෑ" ඇය මෙවලෙන් පෑවේ මායමක්ය.

"මොකැබැරි..? හැන්දෑ කොරේ තමුංගේ හේතේ පැලට එබුන නම් අහවරයි නොවෑ" ඔහුට සිනහවය. එහෙත් ඇය මෙලස ඇගේ සත්‍ය හිත හෙළිකිරීම ඔහුට සතුටක්ය. ගැටිස්සියක් එලෙස කීම ඔහුගේ හිතටත් ගිනියම්ය.

"ඒ ගොමන් වෙලාවට මට තනිව ගෙදරින් එලියට බහින්නටත් ඉඩ දෙන වැයි අත්තම්මා..?" ඇය කීවේ මුසාවක් නොවේය.

"මේ.., ඕන නම්.. මේ.., මට කියන්නට.." ඔහුට දැන් බියක් නැත.

"සත්තමයි..?" ඇය නැවතත් ඔහුගේ අත අල්ල ගත්තේය.

"ආයේ නැතුව මොකෝ..?" ඔහුගේ සතුට දැන් ඉහවහා ගිහින්නය. ඔහුට මැව් පෙණුනේ ඇයත් සමඟ ගුල් මරණ ඒ සොදුරු බවය. එතැනින් ඇරඹෙන ඒ ලොංගතුව තවත් වැඩිදියුණු වෙන අයුරුය.

" මං කියාපුවා අපේ මලයට කියන්නේ නෑ නොවෑ..?" මලිතිට අවැසි වුයේ විශ්වාසය තවත් තරකොට ගන්නටය.

" සත්තමයි.. අනික ඒකා දැන් මයෙත් එක්ක වැඩි එක්කාසුවක් නෑ නොවෑ.."

"ඒ මොකැයි..?"

"ඌට දැන් පහළ නඩේ හිතට අල්ලලා නොවැ..?"

"කලියෙන් වත් දෙන්න එකතුව එහෙම එබ්ලා තියේද ?" මලිතිට එයත් වැදගත්ය.

"අපෝ නැතුවා...." ඔහුත් කීවේ සැබෑවක්ය.

"එහෙනම් කමක් නැතුවා.. මේ..., මේ..., දැන් එවුවා බලලා මලයා මොනවැයි කොරන්නේ..?" මලිතිගේ හිත දැන් උණුහුම්ය. නොදන්නවා නොවේය ඔහුගෙන් අසා ගැන්ම ගිනියමට හොඳය.

"ඕන් ඉතින්... එවුවා කොහොමෙයි කියන්නේ...?" බියක් නැතත් පුලස්තට හිතේ විලියක් ය.

"ඒ මොකැයි මෙව්වර හරියක් කියාපු එකේ..?" ඇයට අවැසි ඔහුව අවුස්ස ගන්නටය. ඉන් තම හිත අවුස්ස ගන්නටය.

"විලිසංගක් ඇතුව කියන්නට පුළුවනැයි" ගැටිසියකට එවැන්නක් කියන්නට කොයි ගැටවර හිතත් මණාපය. එහෙත් මේ ලොංගතුව තවමත් නැවුම් නිසාවෙන් විලියක් නැතුව නොවේය.

"ඕං ඉතිං.. කියාපංකෝ.. මාත් ආසයි නොවැ ගැටයෝ එහෙමට කරන එවුවා අහංට..?" මලිති පෑවේ කෝමල එහෙත් උණුහුම් සිනහවක්ය.

"මේ..., මේ.... අතින් තමා.." ඇයගේ කෝමල බවෙන් ඔහුගේ හිතත් දැන් උණුහුම්ය. හිතට වඩා දැන් නලියන්නේ අමුඩය තුල ලිඟුවය.

"ඒ කියැවුවේ..?" ඇය නොදන්නවා නොවේය. ඇවැසි ඔහුව අවුස්ස ගැණිනමය.

"ඒ කියන්නේ අතින් තනිව කොරගන්න එකට නොවැ.." පුලස්ථගේ ලිඟුහිසට සතුටු කඳුලකුත් ඉතුවේ ඒ මිහිරෙන්ය.

"මේ..., මේ..., එකට වෙන්ටෑ එහෙනම් මේ... අත් ගහනවැයි කියන්නේ..?" ඇය සිනහව දැතින් වසා ගත්තාය.

"කොහොමෙයි ඒ හරපය දන්නෙ...?" ඔහුටත් සිනහවය. එහෙත් අසැබි වදන කෙරෙහි ඔහුගේ හිතත් උණුහුම්ය.

"එකියක් කියැවුවා... ඒකිගේ එකාට කර දේනවැයි කියලා" ඒ ඇයගේ එකම මිතුරිය කී දෙයක්ය.

"ඒ කවුදැ..?" ඔහුට අවැසි වූයෙ ඒ මිතුරිය දැන ගැන්මටය.

"ඒකී ඒ වගක් කියැවුවේ විශ්වාස කමට නොවැ.., කවුදැ කියන්නට බැරුවා. ඒකී උන් දෙන්නයේ වෙන එවුවා මයෙත් එක්ක කියනවා.."

පුලස්තගේ හිතේ ඇගේ පංසල් අකුරු කරන තැන ඉන්නනා මිතුරියත් කිහිප දෙනෙකුගෙම මුහුණු මතුව නොපෙනී ගියේය. එහෙත් ඔහුට ඒ කවුදැයි කියා අණුමාන කොට ගැන්මට නොහැකි වුනේය.

"උඹටත් එකියක් ඉන්න වැයි..?" ඇය පුලස්තට එහෙවු එකියක් නැති වග නොදන්නවා නොවේය.

"තාම නැතුවා.. අපේ අක්කට ඉන්න වැයි..?" ඔහුත් එය නොදන්නවා නොවේය.

"නැතුවා..."

"හිත ගිය එකෙක් වත්..?" ඔහුට සියුම් සැකයක් ඇත. මුදියන්සෙගේ පුතෙක් ඇය කෙරෙහි උනන්දුය.

"තාම හරි හමං එකෙක් හම්බ වුනේ නැතුවා නොවැ.." ඇයටත් සිනහවය.

"මේ.., අර.. රංඛන්ඩා..." ඔහු කීවේ මුදියන්සෙගේ පුතා ගැනය.

"ඒකා මට ඇල්ම දානවා... මයේ හිතක් නැතුවා.." ඇය කීවේ සත්‍යමය.

කතා බහෙන් දෙදෙනා නැවතත් ආවේ කටු උගුරැස්ස ගහා පහුකරන මායිමටය. මලිතිට දැන් උගුරැස්සා වලට දැඩි ආශාවක් නැතිය. ඉක්මණට නිවසට යන්නට ද හිතක් නැත. ඔහුගේ ඇසුරට මලිතිත් දැන් වහා වැටි හමාරය.

"ආයෙන් උගුරැස්ස ඩිංගක් කඩලා දෙන වැයි..?" ඇයට ඇවැසි මඳක් නවතින්නටය. මෙතනින් පසුව ඇත්තේ ගෙවල් මායිමය.

"මොකද බැරි..." ඔහු මෙවලේ කියන පරක්කුවෙන් ඉදිරිපත් වූනෙය.

"ඩිංගක් වෙලා ඉඳලා නගින්න..., හදිසියක් නෑ නොවෑ..." මලිතී අඩිපාරෙන් ඇතුළු පැත්තේ වූ උගුරැස්ස ගහා පාමුල ඉඳ ගත්තාය.

"මට මොන හදිසියක්.." ඔහුටත් මෙය සතුටක්ය. කෙල්ලක සමඟ ලානක් ඇතුලත, මෙලස කුලුපග බවක් පළමු වරටය. ඔහු ඉඳ ගත්තේ මලිතීට දුරක් තබාය.

" මේ..., මේ..., දුන්න පොරොන්දුව ඉෂ්ට කොරනවා නොවෑ..." මලිතී බැලුවේ ඔහු දෙසය.

"මොකක්...?"

"ඕං.. බලන්න.. දැන් මතකත් නෑ නොවෑ.. අර කියැවුවේ මේ... අරහෙවුවක් බලන්න ඉඩක්.." මලිතීටත් දැන් විලියක් නැතුව නෙවෙය. ඉන්නා තැනත අමුතුය.

"බෑ කිවුවයි.. මහක්වත් යවන්න වෙයි.. "

"ඒ මොකද..."

"මාමංඩිට හේතේ නවතින්න වැඩක් නැතුවා නෙව තවම..., වපුරන්න ගත්ත කොටනං ඕං ආයේ සැකයක් නැතුවා..., සතියට දෙනුත් විටක් සහතිකයි කෝකටත් මේ ටිකේ රැ දිහට, ගේඇතුල දිහාවට ඩිංකක් ඇහැ ගාන ඉන්නට. වෙනවනං ගෙයිම තමා.. මමත් හෝඩුවාවක් දැණෙන කම් හේන දිහාවට ඩිංගක් ඇහැ ගාන ඉන්නම්.."

ඔහු කීවේ සැබෑවය. ගෙවි ගිය දෙනුත් මස හේතේ වැඩක් නොමැති නිසා ජයතු හා මුතුමැණිකෙ රාත්‍රියට හේනට ගිය වාර ගණන අඩුය. ගියා නම් ඒ දෙදෙනාටම දැඩි නිදහසක් අවැසි වූවා නම් පමණක්ය. බෝගයන් සිටවුව පසුව නම් දෙදෙනාම වැඩියමක් ඉන්නේ හේතේය. එවිට දැනෙන නිදහස නිසාවෙන් එහෙවු දේ වෙන්නට තියන ඉඩ කඩ වැඩිය. එබැවින් පුලස්තටත් දැන් එය මඟ ඇරි ඇත්තේය.

"ගෙදෙද්දී එහෙම ඉඩක් ලැබෙන්නේ නැතුවා. අපේ අම්මා අප්පුව්වයේ කාඹරට නොවෑ යන්නේ. එතනට එබෙන්න ඉඩක් නැතුවා.. අනෙක මලයත් ඉද්දි බයෙන් බැරුවා.."

"අපේ දිහාත් එහෙම තමා... නිව්වියටම කියන්නේ බැරුවා.. ජනෙල් පියනක් හරි දොර හරි බාගෙට අඩවල් වෙලා තිබෙන්න තමා" ඔහුත් කීවේ සැබෑවය හරියටම එලෙස දැක ගන්නට පුළුවන් වෙතැයි කියා වෙලාවක් දිණයක් ස්තීරව කිය නොහැක.

"මේ..., මලයා උඹලයේ අම්මයේ මේ..., අහවල් එක හරියටම දැක තියෙද...?" ඇයට දැන් ඇවැසි හිත අවුස්ස ගන්න මිහිරක්ය. නැත්තම් මේ වෙලාව අපතේය.

"ආයේ නැතුව මොකෝ..?" ඔහුගේ හිතත් හිරි වැටි ගියේය.

"මේ..., අප්පුවවා ඒකීව ලොවන වැයි...?" ඇයගේ හිත මද ගැස්මේය.

"හම්... අපේ අප්පුවවා වැඩියමක් මණාප ඒකට" ඔහුටත් මතක් වූයේ පියා මවගේ යෝනිය දිවතෙන් සතපන අපුරුවය.

"අර මම කියැවුවෙ මගේ හිද්දලියක්... එකිගේ අහවල් එකත් ඒකිගේ එකා ලොවනවලු... එතකොට දැනෙන සැපේට ඉන්ට හිටින්ට බැරිලු ඕං....." ඇගෙම වදන් පෙළෙන් ඇගේ හිතම නළියන්නට ගත්තේය.

"නැතුව තියේ යැයි..? එහෙවු ලොවන වෙලාවට අපේ අම්මට වඩා නලියන්නේ ලොකු අම්මා නොවැ.. ලොකු අම්මට හරි හැටියට සුතිය ඉහ ගහපු වෙලාවට මාමංඩියගේ මුණම අතුල්ල ගන්නවා ඕන්... ආයේ රතට රතේ ඇතුවා" ඔහුගේ හිතේ ඇත්තේම මුතුමැණිකෙවය. ඇගේ රතියෙදි ඇති දහකාර බවය. එහෙත් හිත නලියන්නේ මෙවන් අසැඟියන් ගැටිසියක් සමහින් බෙදාගන්නා මිහිරෙන්ය. හිතට වඩා ඉවසුම් නැත්තේ ඔහුගේ ලිඟුවටය.

"මං හරි හැටියම දැකලා නැතුවා.. මේ..., මේ..., අපේ අප්පුවවගෙයි..., උඹලයේ අප්පුවවගෙයි.. අර අහවල් දෙකෙන් වැඩිම ලොකුවා කායේ..?" ඇයට දෙපා තවත් ඇත්කොට ඉන්නට නොහැකි වූවාය. ඇය හෙමිහිට දෙපා ලංකොට ගත්තේ පුලස්ථට නොදැනෙන්නටය.

"අපේ අප්පුවවයෙට වඩා මාමංඩියගේ එක විසල් නොවැ.. මයේ මේ අත තරම් ඕන්...! දැකලා නැතුවයි..?" ඔහුගේ දෑසේ විස්මයක්ය.

"හරි හමන් විදියට තවම මං දැකලා ඇත්තේ අප්පුවවගෙ විතරක් නොවැ.. ඒ හංදා හිතා ගන්නට බැරුවා" ඇය කීවෙන් මුසාවක් නොවේය.

"මං මෙතුවක් දැකලා තියෙන එවුවයෙන් විසල්ම එකා මාමංඩියගේ. මේ..., මේ..., ලොකුඅම්මට මේ..., ඒකව හරි හැටියට කටටත් ගන්නට බැරුවා නොවූ" එය නම් ඔහුගේ හිතේ ඇති ආශාව නිසාවෙන් අතිශෝක්තියෙන්ය.

"මම හිතාන හිටියේ හැමොගෙම එක තරම්ම වයේ කියලා" ඇය කීවේ මුසාවක්ය. අවැසි පුලස්තගෙන් පුරුෂ ඇඟ ගැන මිහිරක්ය.

"එක වයේ නැතුවා..., සමහරක් උන්ගේ දිගින් වැඩි..., සමහරක් උන්ගේ ඕන් කඳ මහතෙන්.. දන්න වැඩි.. සමහරක් මහා එවුන් ඉන්නවා මේන් මෙව්වරක් වත් නැතිකුඩා එවුවා ඇති උනුත්.." ඔහු කුඩා බව පෙන්වූයේ ඇඟිලි දෙකක් එක්කාසු කොටය.

"මම අප්පුව්වයේ ඇරෙන්ට වෙන කයෙවත් දැකලා නෑ නොවූ.. හිතාගන්ට බැරුව උන්නේ.. මේ..., මේ..., එතකොට.. මලයගේ මේ.. කොයිතරමෙන්..?" ඇය නිසි තැනදි නිසි මඟට පිවිසියාය.

"ඇහැවුව එක..." එවලෙනම් පුලස්තට දැණුනේ විලියක්ය.

"කියාපංකෝ..? මාත් ආසයි නොවූ දැනගන්නට.. මයේ හිතත් දැන් ගැහෙනවා වයෙ.." පෙරෙත්තය ලෙංගතුය. ඇය පුලස්තගේ අත අල්ල ගත්තේ තවත් ඔහුට විශ්වාසය දැණෙන්නටය.

"තාම හරි හැටි නැතුවා... මම මහා එකෙක් යැයි..? මේන් මේ තරම් ඇති.." ඔහු ඇඟිලි දෙකක් එක්කාසු කොට පෙන්වා පෑවේ විලිබරිත සිනහවක්ය.

"මේ..., මලයට දැන් මහා එවුන්ට වයේ මේ... අරවුවා ගලන වැඩි..?" මලිති ඔහුගේ අත පිරිමැද්දේ, ඔහුටත් නොදැනෙන තරමෙන් මෘදුවය.

"හම්... අවුරුද්දක ඉන්දන් වයේ" ඔහුට එය කියා ගැන්මට ලැබීම සතුටක්ය. හිතට ආඩම්බරයක්ය. එම නිසාවෙන් ඇගේ මෘදු පිරිමැදුම ඔහුට දැණුනේ යන්තමටය.

"මේ.. උමේ එකාව තාම කවුරුත් අල්ලලා නැතෙයි..." ඇගේ හිත ඉවසුම් නැතිය.

"මට කවුරුත් ඉන්නවැයි..? මේ..., මේ..අක්කයේ..?" ඔහුටත් අවැසි එය දැනගන්නටය.

"මටත් ඉන්න වැයි..?" ඇය සුසුමක් හෙළවාය.

"අපේ අක්කයෙන් මං දෙයක් අහන්ටද..?" දැන් ඔහුගේ හිතටත් නිවනක් නැත
"හම්..."

"අපි වයේ අක්කලත් මේ.., තනියම කරගන්නවැයි..?" ඔහු එය නොදන්නවා
නොවේය. එහෙත් හිතට අවැසි වන්නේ මිහිරක්ය.

"ආයේ නැතුව මොකෝ.. ඔන හැටියේ.." ඔහුගේ හිත දැන් මලිනිට පැහැදිලිය.

"මේ.., මේ..., දෙයක් කියන්නං.., තරහා ගන්නෙ නැත්තම්..?" ඔහුට ඇයව
විශ්වාසය.

"ආයේ මොකට තරහක්ද..? දැන් අපි දෙන්නට තරහවක් වෙලා ඉන්ට
පුළුවනැයි..?" ඇය ඔහුට දුන්නේ විශ්වාසයක්ය.

"මේ.., අක්කයේ ඇඟ හැඩයි..." ඔහුට ඇය දුන් ඒ විශ්වාසය දැන් තහවුරුය.

"මේ... අද දැක්ක එක වෙන්ටද..?" ඇයට එය දැනගැන්ම සතුටක්ය.

"අද තමා නොවද.. මං හරියට දැක්කේ.. ඒත් නාද්දි දියරෙද්දට හැඩ දැකලා
ඇතුළුවා.." ඔහුට දැන් සහවන්ට දෙයක් නැත.

"උඹ මේ.., මයේ දිහාත් බලන එහෙම මේ..., අත් ගහලා ඇතුළුවයි..?" මලිනිට
දැන් ඉවසුම් නැත. ඇයට මැව් පෙනෙන්නේ පුලස්තගේ මේ වලත්ත කමය.

"අහන එවුවා..." පුලස්තට විලිය අඩුවක් නැත.

"ඕං ඉතිං.... දැනගන්ට ආස නිසා නොවද අහන්නේ" දැන්නම් ඇගේ හිත
පමණක් නොව යොනියත් යහමෙන් හිරිවැටිලාය.

"හම්.." ඔහු දුන්නේ කෙටි පිළිතුරක්ය.

"මේ.., උඹ මයේ මණාප මේ.. මයේ කොහෙට්ට..?" මේ ගැහැණු ගතිය ය.
එහෙත් හිත කකියවා ඉන් නැගෙන්න මිහිර අපමණය.

"මේ.., පහලට.." ඔහුගේ වදන් ගොළුය.

"පහළට කියවුවේ... කියපංකෝ විලිය පාන්තේ නැතුව"

"මේ..., මේ..., පුක පැත්තාවට.." ඔහුගේ ලිහුවත් අමුඩය තුළ මුරණ්ඩුය.

"එහෙනම් අද හොඳටම දකින්ට ඇති නොවැ..?" ඔහුගේ එම වදන් පෙළ නික්මෙත්ම, තම යොනී දෙතොල සිහිංච තෙත්ව ගිය වගක් මලිතිට දැණින.

මලිතිගේ හිත නැවුම් මිහිරකින් කැලති ගියේය. යටි කයත් තෙත් වුනේය. ඇයට මැව් පෙණුනේ තම රුව විඳිමින් පුලස්ත අත් ගසන අපුරුවය. ඇගේ හිතත් දැන් අවනත නැතුවාය. ඔහුත් විශ්වාසය.

"මේ..., මාත් දෙයක් කියන්ටද..?" ඇගේ හිතත් දැන් වෙගයෙන් ගැහෙන්නේය.

"හම්.. ඔනෑ දෙයක්..."

"මාත් උඹේ ඔය.. මේ..., අමුඩ පොට්ටණියට මනාපයි.." මලිති එසේ කියමින් නැගිටිටේ තවත් ඔහු ලඟ වාඩිව සිටින්නට හිත ඉවසුම් නොදුන් තැනාය.

පුලස්තටත් දැන් ඉවසුම් නැත. කෙල්ලක ඔහුට මේ වගක් කීවාමය. හිත එඩිතරය. සියුම් ආඩම්බරයක්ය. ඔහුට සොහොයුරියත් සමඟ දහසක් දේ මැවූ පෙණුනේය. තවත් ඉවසන්නට බැරිය. පිරිමිකට මුල්තැන දිය යුතුය. මේ ගැටවර කමය.

"අපේ අක්කා මනාපයිද..? මේ.. මයේ එහෙවුව දකින්ට..?" එහෙත් වදන් තරමක් ගොළුය.

"හම්..." මලිතිටත් දැන් ඉවසුම් නැත. උගුර කටත් වියලිව ඇති නිසාවෙන් ඇගේ වදන් පෙලත් පැටලෙන්නේය.

"එහෙනම් මේ..., ඩිංගක් මේ.. පෙන්න්නටද..?" පුලස්ථ නැගිටිටේ හිත ඉවසුම් නොදුන් තැනාය.

"අඩි පාර කිට්ටුව නොවැ..?" මලිති ඊට වැඩි යමක් කියන්නට නොසිතුවාය.

පුලස්ත පිටුපසින් මලිතී ද ලංද ඇතුළට රිංගුවේය. අඩි පාර දැන් ජේන මානයක නැත. ඉහ උසට ඇති පඳුරු නිසාවෙන් දැන් බියක්ද නැත. සැදෑ හිරු කිරණ රංවන්ය. වට පිටාවම ගුප්තය. මලිතිගේ හිතත් නුහුරුකමෙන් ගැහෙන්නේය. මේ වැන්නකට ඇය පෙළඹුණාමය. පුලස්ථටත් නුහුරුවක් ඇතත් හිත නම් නොයිවසුමේය.

වෙන්නට යනදේ පුලස්තට හිතාගන්නට බැරිය. සිහිනයක් වැනිය. ඔහුගේ හිත ගැහෙන්නේ දිවියේ ප්‍රථම වරට ගැටිස්සියක් සමඟ පංදුරක තනිවූන තිගැස්මකින් නොවේය. ඔහුගේ හිත ගැහෙන්නේ ඇය මලිතී සමඟ විමය. ගමේ ඉන්න හැඩකාර හා ආඩම්බර කාරම ගැටිසිය සමඟින් විමය.

"මේ.., සරම ගලවන්ටෙයි..?" විලියට වඩා පුලස්ථගේ හද නලියන්නේ නොයිවසුමෙන්ය. ගැටිසියකට තම පිරිම පෙන්නන උමතු වෙන්නේය.

"එපා... මෙතනින් ඉඳ ගන්ට.." දැන් මලිතීගේ වදන් පෙරට වඩා ලෙංගතුය.

මලිතී හා පුලස්ත ඉඳ ගත්තේ ගැවෙන නොගැවෙන දුරින්ය. දෙදෙනාටම දෙදෙනාගේ හද ගැස්මේ හඬ ඇසෙන්නේය. එහෙත් මුල් තැන ගන්නට දෙදෙනාටම ඇත්තේ විලියක්ය.

"මෙහෙවු වගක් කයෙන් එක්ක කියන්නේ නෑ නෙව" එඩිතර බවක් ඇතත් පලමු වර නිසාවෙන් ඇගේ හිත තිගැස්මකය.

"සත්තමයි..." ඔහුට ඇගේ හද ගැහෙනා හඬත් ලාවට ඇසෙන්නේය.

"මං.. මේ... මෙහෙව්වකට පළමුවතාව... මලයා කියාපුවා ඇහුවම හිත මොකදෝ උනා වයේ.. එත් දැන් හිත නුහුරට වයේ ගැහෙනවා..." දිවියේ ප්‍රථම වරට පිරිමියෙක් සමඟ තනිවූන ගැටිස්සියකගේ විලිය, හා බිය මුසු තැනිගැන්ම මලිතීටත් පොදුය. එහෙත් හිත නොයිවසුමෙන්ය.

"මයෙන් මේ පළමු වතාව.. සත්තනං මට ඉවසුම් නැතුවා.. අපේ අක්කා බයවෙන්ට එපා, මං කවදාවත් අපේ අක්කට නපුරක් කොරන්නේ නැතුවා" පුලස්ථ හිත සඟව නොගත්තේය.

"මං දන්නවා මලයා නපුරක් කොරන්නේ නැතුවය කියලා.. විශ්වාසයක් නැතුව නෙමෙයි.., බයකුත් ඇතුවත් නෙමෙයි, මේ.. මේ.. ආසාවක් නැතුවත් නෙමෙයි... ඒත් මටත් තේරෙන්නේ නැතුවා ඒක මොනවයේ කියලා කියන්ට" මලිතී ඒ වගක් කීවේ ඔහුගේ දෑස දෙස නොබලාමය.

"හුරුවක් නැතිකම.., ඉස්සෙලම නොවෑ.. මයෙ හිතත් වෙනසක් නැතුවා..... මේ.., මේ..., අපේ අක්කට මනාප හැටියකට කමක් නැතුවා.." පුලස්ථ ඇයට තරම්ක් කිට්ටු වුනේය.

නුහුරුව හා හිතේ තිගැස්ම නිසාවෙන් දෙදෙනා අතර හත් අට මිණිතුවක නිහඬ බවක් පැතිර ගියේය. එහෙත් දෙදෙනාට දෙනා හොරහින් දෙදෙනා දෙස බලා නොගත්තාමත් නොවේය. "තවත් බලාන ඉඳලා වැඩක් නැතුවා" අවසන මලිති හෙමින් සිරුවේ පුලස්ථ වෙතට හැරුනේ ඔහුගේ දෑස දෙස නොබලාමය.

"මේ..., මේ..., මම... ඩිංගක් මේ..., මලයගේ එකාව අල්ලන්ටෙයි..?" මලිතිගේ බිය මුසු හද ගැස්මෙන් නික්මෙන හඬ සියුම් වෙවුලිල්ලක්ය.

"අහන්නට ඕනැන්නේ නැතුවා..." පුලස්තට මේය හිතයක්ය. ඔහුට දෙපා පළල් වුයේ ඉබේටමය.

මලිති ගැහෙන හදින් අත හෙමිහිට තැබුවේ ඔහුගේ සරම මතටය. මේ පුරුෂ යටිකයක් මත ඇය කුලුඳුලේ අත තැබුවාමය. ඇයට සරමත් අමුඩ කෙටියත් මතින් ඔහුගෙ ලිඟුව හසුවුනේය. හිත ගැස්ම දැන් වැඩිය. ඇය හෙමිහිට ලිඟුව අල්ල ගත්තේ විලි බර නෙත් පුලස්තගෙන් සහව ගනිමින්ය.

පුලස්තටත් දැන් ඉවසුම් නැත. ඔහුගේ ලිඟුවත් මේ ස්ත්‍රී හස්තයක දැවටුනාමය. සොහොයුරියගේ ඇඟිලි වටකුරුව ලිඟුව හා බැඳෙන විට ඔහුගේ දෑසත් පියව ගියේ දැණුන නැවුම් මිහිරෙන් මත්වය.

මොහොතක් දෙකක් මලිති දිවියේ ප්‍රථම වරට පුරුෂ ලිඟුවක හැඩරුව නිහඬවම ඇඟිලි තුඩෙන් හා අත්ලෙන් වින්දේය. ඇයට තවත් නම් ඉවසන්නට බැරිය. පුලස්තගේ අමුඩය වෙතට ඇය සරමේ පහලින් අත ඇතුලට දැමුවේය.

සිනිදු අමුඩ කෙටියෙන් දැන් පෙරට වඩා පුලස්තගේ ලිඟුව ඇයගේ අත්ලට හසුවෙන්නේය. හිතේ නොයිව සුමට ඇඟිලි තුඩක් ගැහෙන්නේය. කරන්නට ඕනෑ දේ ඇය දැක ඇත්තේය. "හිමිවිචංම නැතුවා" මලිති පුලස්තගේ කොෂ දෙකත් ලිඟුවත් මෘදුව පිරිමැද්දේ නම් සංසුන් හිතෙන් නොවේය.

පෙරට වඩා ලිඟුවට දැණෙන ස්ත්‍රී උණුහුම පුලස්තට දැන් ඉවසිය නොහැක. ඇඟිලි තුඩු කොෂ දෙකේ වෙලෙන ලයාන්විත බව ඔහුට නැවුම්ය. ඒ හැමටම වඩා "මයේ එකාව ගැටිසියක් ඇල්ලුවා" හිත ඉවසුම් නැත්තේය. කොෂ දෙක තුල ශුක්‍රත් නලියන්නේය.

"මේ..., මේ..., මාත් ඩිංගක් අපේ අක්කයේ ඇල්ලුවට කමක් නැතෙයි..?" ඔහුගේ වදන් ගැහෙන්නේ මිහිරෙන්ය.

"හම්... උඩහා ඩිංග..." මිහිරෙන් මත් වූන ඇයටත් වෙන කියන්නට දෙයක් නොවුණි.

පුලස්තගේ අත්ල ඔක්කන් හැටයට හා ගවුමට පිටින් ලැමද මතට කිට්ටු වෙන විට මලිකිගේ දෑසත් පියව් ගියේය. ඒ පුරුෂ උණුහුමක ප්‍රහලත්වය නිසා නොව, තම ලැමද දැන් පුරුෂ හස්තයක ස්පර්ශයකින් උනුහුම් වෙනවා නොවේ දැයි වූ ගැටිසියකගේ ප්‍රථම සිතුවිලෙන්ය. එහෙත් ඔහුගේ අත්ල ලැමදට තෙරපෙන විට නම් "හාහ..." යැයි සිහිං කෙදිරියක් ඇයට නැගුනේ ඒ පහස ඉවසිය නොහැකි තැනය. කුළුණලෙ දැණුන උනුහුම ඉවසිය නොහැකිම තැනය.

කොතරම් දැක ඇතත්, එහි හුරතලය දැක ඇතත්, පුලස්ත මේ ස්ත්‍රී ලැමදක් ස්පර්ශය කලාමය. දෙනනක මෘදු බව රෙදි දෙකුත් කඩක් මතින් උවත් මේ වින්දාමය. "මාත් එකියකගේ තන් ගෙඩි දෙක මිරිකුවා එහෙනම්" ඔහුට දැන් ඉවසන්නට බැරිය. "තලප දොල් කුට්ටියක් වයේමෙ ලෙකයි" ඇහිලි තුඩට දැණෙන මිහිර මතරමය. පුලස්ත මාරුවෙන් මාරුවට ඇගේ දෙනන් මිරිකුවේ ඉවසුම් රහිතව දැක ඇති පුරුද්දටය.

"හම්.... හෙමිහිට මලයා... රිදුම් දෙනවා..." නොයිවසුම නිසාවෙන් ඔහුගේ දෑතේ ප්‍රහලත්වය වැඩිය.

"ඉවසන්නට බැරුවා මයේ අක්කේ..." ඔහු ඇයද සිටියේ සමාවය.

"දැන් නම් මටත් ඉවසුම් නැතුවා.., හම්.. මේ... මේ... අමුඩය ඇතුලට ඩිංගක් අත දැම්මට කමක් නැතුවැයි" හිත උමතුව ඇති නිසාවෙන් ඇගේ හඬ කෙදිරිල්ලකට සමය.

"අයේ අහන්ට දෙයක් නැතුවා මයේ අක්කේ..." පුලස්ත දෙපා පළල් කළා මෙන්ම, ඒ මිහිරට මලිකිගේ දෙනනත් මදක් තදින් මිරිකුවේය.

හිත ඉවසුම් නොදුන් මලිකි, පුලස්තගේ අමුඩ රෙද්ද පැත්තකින් අත ඇතුලට දැමුවේ ගැහෙන හිතෙන්ය. "මං බාවෙක්ව ඇල්ලුවා එහෙනම්.." ලිඟුවෙන් දැනෙන මිහිරට වඩා ඇයට දැණෙන්නේ, තමා ලිඟුවක් ස්පර්ශය කලා යැයි වලත්ත මිහිරය. හිරි ඔතප් බිඳගත් ගැටිසියකගේ ආඩම්බර කමය. "ගිනි රස්නෙයි.." ප්‍රථම වරට දැණුන ලිඟුවක උනුහුමෙන් ඇගේ හිත හිරිවැටි ගියේය. හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන ඇය නොහික්මුන කමෙන් ඇහිලි තුඩු පුලස්තගේ යටිකය පුරාවටම ගෙන ගියේය.

අමු අමුවේ ලිඟුවේ දැවටෙන ස්ත්‍රී උණුහුම පුලස්තට දැන් ඉවසිය නොහැක. කොෂ දෙකෙ ගුකුත් නලියන්නේය. "ආහ්... මයේ අක්කේ.. දැන් නම් ඉවසන්නට බැරුවා" පුලස්ත ඇගේ අත අල්ල ගත්තේය.

"යන්ට ආවැයි..?" මලිකී ඔහුගේ සරම ඇතුලතෙන් අත හෙමිහිට ගත්තාය.

"හම්... ඉවසන්නට බැරුවා.. මෙහු වු දෙයක් මේ පළමු වර නොවැ" ඔහුට ඒ ගැන සියුම් විලියක්ය.

"මයෙන් හිත ගැහෙනවා.." ඇය කීවෙන් මුසාවක් නොවේය.

"මේ..., පහල ඩිංගක් අත ගාන්ටෙයි.." ඔහුට දැන් ඉවසුමක් නැත්තේ එයය.

"හම්... හැබැයි මහා තැන කිට්ටුව තහංචි.."

මලිකී නැගිට, ගවුම වකුටු කොට ගුලියක් ලෙස, යෝනිය වැසෙන්නට දෙපා මුල්ලට හිර කර ගත්තාය. දැන් ඇගේ ගවුම දණහිස් මට්ටමෙනුත් ඉහළටය. බිම ඉදගෙන සිටින පුලස්ත, ගවුමට යටින් තම දැන ඇගේ කළවා මත තැබුවේය.

"ආහ්...මලයා" නිරුවත් දෙකලවා මත දැවටුන ප්‍රථම පුරුෂ පහස මලිකීට ඉවසුම් නොදුන්නාය. දෙනනට දැනුන පහසට වඩා ඒ පහස තිවුරය. පුලස්තගේ දැන කෙමෙන් කෙමෙන් ඉහළට ඇදෙන මෘදු බවෙන් හිරිගඩුත් මතුවෙන්නේය.

පුලස්තගේ දැනටත් ස්ත්‍රී කලවා යුග්මයක මෘදු බව මේ දැණුනාමය. එහි සිනිදු බවෙන් ඔහුගේ හිතත් උමතුවෙන්නේය. ඔහු විටෙක මෘදුවත් තවත් විටෙක මදක් රළුවත් මලිකීගේ දෙකලවා මිරුකුවේ දිවියේ පළමු අත්දැකීම වින්දිමිත්ය.

මලිකීටත් දැන් ඉවසන්නට බැරිය. දැණෙන මිහිරෙන් ගතත් සලිතවය. යොනී විවරයත් හොඳ හැටි තෙත්වය. පිරිමි උණුහුමකින් ලැබෙන ප්‍රථම මිහිරකට ඇගේ ගත හිත දැන් පෙරමහය.

"ඉවසන්නට බැරුවා මලයා... මයේ ඇහත් එක්ක ගැහෙන්නට ගෙන" හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන ඇය පුලස්තව නැගිටවා ඔහුගේ දෑස දෙස බලා සිටියේ ඇහි පිහ නොගසාමය..

"මයේ අක්කේ.. මේක මයේ හිතයක්..." ඇගේ දෑස ඉල්ලනේ කුමක්ද..? පුලස්තට වැටහුනේය. එබැවින් ඔහුගේ දැන මලිකීගේ කයවටා වෙලි ගියේ ඉබේටමය.

දෙදෙනාගේ සිරිරු එකින් එක වෙලිගියේ, නුහුරු ප්‍රතිවිරුද්ධ ලිංගික උනුහුම් පහසෙන්නයි. සොහොයුරියගේ දෙනන තම වතේ දැවටීම මෙන්ම, සොහොයුරාගේ ලිහුව තම වතේ දැවටීමද, දෙදෙනාටම ඉවසුම් නොදුන්නේය. දෙදෙනාගෙම දැන් ඔවුන් ඔවුනගේ සිරිරු පුරාවට ඇදුනේ පිලිවලකට නොවේය. නොහික් මුණු කමෙන්ය.

"දැන් නම් මට මේකව බලන්නට ඕන.." පුලස්තට වඩා දැන් ඉවසුම් නැත්තේ මලිතිටය. මලිති ඔහුගේ සරමේ ඉහ ගැටය ලිහිල් කලේ ඉවසුම් රහිතවය.

"මටත් බලන්නට ඕන.." පුලස්තත් ඇගේ ගවුම් වාටියෙන් අල්ල ගත්තේ සරම බිමට වැටෙන්නට ඇරය.

"ගලවන්ට බැරුවා.." මලිති එයට ඉඩක් නොදුන්නාය. මේ ගැහැණු කමය.

"එහෙනම් ඩිංගක් අල්ලන්ටෙයි.." ඔහු ගවුමට පිටින් ඇගේ යටි කය අසලට අත තැබුවේය.

"හම්....., ඉබේටම අමුබෙ පන්නලා දාන්ට"

පුලස්ත දැන් අමු හෙලුවෙන්ය. ලිහුව ඉද්ද ගැසුවා සේ කෙළින්වය. මලති පුරුෂ ලිහුවක් මෙතරම කිට්ටුවට, පැහැදිලිව, මේ දැක්කාමය. ඇයට ඉවසුම් නැත්තේ ඒ තමා වෙනුවෙන්මය. මලති ඔහුගේ ලිහුව අත් ගැසුවේ, "මාත් එහෙනම් බාවෙක්ව තැරි ගැහුවා" නාඹර ලිහුවේ පෙර සම උස්පහත් වෙන අපුරුව ඉවසුම් රහිතව විඳිමින්ය.

පුලස්තගේ ඇඟිලි තුඩු ගවුමට පිටින් උවත් සොහොයුරියගේ දෙපා අතරය. මලති බිය නිසාවෙන් දෙපා එකින් එක තද කරගෙනය. ඇඟිලි තුඩු දැවටෙන්නේ යෝනී ඉස්මත්තේ පමණක්ය. එහෙත් ඒ මිහිර නැවුම්ය. කයේ ඒ ඉස්සවුව පුරුෂ උනුහුමක් මේ විඳිනවාමය.

"ආන්... මට ඩිංගක් පුක පැත්තාව අත ගාන්ට ඕන.." පුලස්තට දැන් ශුක්‍ර පහවෙන්නට කිට්ටුය.

"යන්නට ලඟ යැ.." මලිතිටත් දැන් අවැසි ඒ මිහිරක්ය.

"හම්.. ඉවසන්නට බැරුවා..." පුලස්ත ඇගේ ගවුමට යටින් දැන ගෙන ආවේ ඇගේ නිතඹ වෙතටය.

පුලස්තගේ දැන නිතඹේ දැවෙට මිහිරෙන් මලිතිගේ හිතත මෙන්ම යටි කයත් සලිතව යන්නේය. ඉවසන්නටම දැන් නම් බැරිය. බිය නිසාවෙන් මොහුට ඉඩක් දෙන්නටත් නොහැකිය. "ඩිංගක් තදින් මිරිකන්න..." මලිති එක් අතක් ගවුම ඉදිරිපසින් ඇතුලට දා ගත්තාය.

මොහොතක් ගෙවෙන්නටත් පෙර දෙදෙනාම දිවියේ ප්‍රථම වරට වීරුද්ද ලිංගික පහසකින් සුරාංතයක් ලැබුවේය. එය මණරම් මිහිරක්ය. දෙදෙනාගෙම හිත් දැන් උමතුය. එහෙත් දෙදෙනාටම විලියක්ය.

"කයෙත් එක්ක වත් කියනවා එහෙම නෙමෙයි.." මලිති තම අත්ලේ දැවටුන පුලස්තගේ ශුක්‍ර, ඔහුගේ අමුඩ කෙටියෙන්ම පිසදැමුවේ පිළිකුලකින් නොවේය.

"සත්තයි නැතුවා.." ඔහු නැවතත් මලිතිව බදා ගත්තේ ලෙංගතු කමෙන්ය.

"කරුවලත් වැට්ලා.." යන්නට හිතක් නැතත් යන්නට අවැසිය.

"මේ..., ආයෙත් දවසක..?" ඔහුට දැන් හිත අවනත නැත්තේය.

"හම්... මටත් දැන් මලයා නැතුව බැරුවා.." ඇය තම හිත සහව නොගත්තාය. ඒ සොහොයුරුගේ නළලත් ලෙංගතු කමෙන් සිප ගනිමින්ය.

හේන සුද්ද බුද්ද කොට අභවරය. පෙරට වඩා දඩු වැට ගත්තීමත්ය. පිළිවෙලකට ඉදිකළ කටුමැටි ගැසු පැල්පත පෙරට වඩා මෙවර මණරමය. නැවුම් වගාව සඳහා දැන් බිම සුදානමය. ඉතුරු කොටහා ජයතුටත් මුතුමැණිකෙටත් දැන් තනිව කර ගත හැකිය. අත් හැර ඇතත්, පැරණි හේනෙන් ඒලදාව තවමත් ඉඳ හිට ලැබෙන්නේය.

රංමැණිකෙගෙන් ඔසප් සමයත් දැන් ඇරඹිලාය. ඉතුරු කොටහා දැන් ඇත්තේ මුතුමැණිකෙ හා ලොකු මැණිකෙගේ අතය. රංමැණිකෙගේ හිත නම් නුහුරු ජයතු ගැන දෙහිඩියාවෙන්ය. එහෙත් ගෙවුන කාලය තුල දැන් ඔහු හොඳින් හිතවත්ය.

"මේත් මේ බෙහෙත් කැඳ එක හිස් බඩට බිවුව නම්..?" ලොකු මැණිකේ රංමැණිකෙගේ කාඹරයට ගියේ හිරු උදාවත් එක්කය.

"මේ මොකැයි..?" මැණියන් තම කාඹරයට පැමිණීම රංමැණිකෙට නුහුරුය.

"බඩ සුද්ද වෙලා යන්නට.." රංමැණිකෙගේ විවාහයෙන් පසුව ලොකු මැණිකේ ඇගේ යහන මත මේ ඉඳගත්තාමය.

රංමැණිකේ නැගිටිවේ මුව සොදන්නටය. එහෙත් මෙම බෙහෙත් කැඳ කොටහා පානය කල යුත්තේ කුණු කෙල කටින්ය. එය කෙමක්ය. මවගේ ඉල්ලීම මත කුණු කෙල කටින් රංමැණිකේ කැඳ කෝප්පය හිස් කළේ පිරියාවකින් නොවේය.

"මේ ටිකේ උඟ්ගේ කැමක් කනවා එහෙම නෙමෙයි.."

"කවදා වෙනකම්ද..?" ඇය ඒ වගක් නොදන්නවා නොවේය. බෙහෙත් හෙත් ගත් එකල ද ඇය ඒ කැපවීම කළේ අහිතකින් නොවේය.

"කරුණු කාරනා අභවරක් වෙනකම්. අනික මේ..., වෙන්ට යන එක්කාසුවත් දරුවෙක්ම වෙනුවෙන්මයි කියලා නොහිතා හිටිය නම් තමා හොඳ. එහෙම හිතන ඉන්ට, ඉන්ටත් හිටින්ට පරක්කුවයි.

ඔය මේ.., සේරොම අමතක කරලා දාලා.., ඒ දේ වින්දා නම් අභවරයි" ලොකුමැණිකේ වැඩි මහළු දියණිය සමඟ මෙවැණි කතා බහක් මේ වෙනවාමය.

"හම්.." රංමැණිකෙටත් මව සමඟ මේ කතා බහා නුහුරුය. සියුම් විලියක්ය.

ලොකු මැණිකේ කීවේ සැබෑවක්ය. “දරුවෙක් වෙන්නුවෙන්ම” යැයි සිතුවිලෙන් දෙදෙනා එකතු වීමත්, ගැබ නොපිහිටන්නටත් එක් හේතුවක්ය. වෙන්නට ඉඩ හැරිය යුතුය. අවැසි අයට නොලැබෙන්නෙන්, අනවැසි අයට එක පිට එක වදයක් ලෙසට ගැබ පිහිටන්නේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"අනික මේ.., ජයතු පුතා එවුවට ගිණියම් කාරයා. ඔය කවුරුත් එක්ක උන්නා වගේ නෙමෙයි මෘගයෙක් එක්ක දගහලන්ට වෙන එක. හුරුවක් නැතෙයි, බැහැයි කියලා එහෙම, ඒ දරුවගේ හිත කඩනවා නෙමෙයි" ඇයට වැසි වන්නේ ජයතුව රඳව ගන්නටය.

"හම්... සරු දිනයන්ගේ විතරක් නොවැ ?" රංමැණිකෙ විලිබර සිනහව සඟව ගන්නට ජනෙල් කවුලුවෙන් එපිට වලවු වත්ත දෙස බැලුවාය.

"නඟා කියන්නේ එහෙමටම ඕන නැතෙයි මේ.., මේ.., දෙන්නගේ මණාපයකට ඉඩ දෙනටය කියලා. ඒ කොයි එකටත් හොඳා දවසක් ඇර දවසක් උන්නා නම්.. පුරුෂ එවුවා මෝරන්ට දවසක් ඇරෙන්නටත් එපැයි" ඇය මේ දෙන්නේ ඔවදන්ය.

ලොකුමැණිකේ කීවේ වෙදපොත් හී සඳහන් දේය. පුරුෂ බීජ හොඳ තත්වයට මෝරන්නට, එක් ශුක්‍ර පහවීමකින් පසුව පැය විසිහතරක් වත් ගතවෙන්නේය. එබැවින් රංමැණිකෙගේ සිහිනය එලගන්වන්ට ජයතුට ශුක්‍ර බිඳ පරිස්සම් කරගන්නට වෙන්නේය. එබැවින් ඔහුට මුතුමැණිකෙව මහ හැරෙන්නේය.

"හම්..." ඇය ඒ වග දන්නේ දරුවන් නැති කමට වෙදකමට බැසි පළමු දා පටන්ය.

"මේක අභවරක් වෙනකම් ඒකින් ඔය ඉවසනවය කියන්නේ සුළුපටු කැපවීමක් නෙමෙයි ඕන්.." ලොකු මැණිකෙ එය කීවේ මුතුමැණිකෙගේ වටිනකම ඇයට දැනෙන්නටය.

"මම දන්නවා.. ඒක ආයේ මයේ හිතේ තදින්ම" ඇයට දැන් නැගෙනිය ගැන පමණක් නොව ඇගේ හිමියා ගැනත් ඇත්තේ ගරුත්තවයක්ය.

"මම බිසෝට කිවුවා මේ දෙකුත් දොහා පහුවෙව්ව කොට කෑම පත වෙනස් කොරන්ටය කියලා. ටිකක් ඇහපත සිත වෙන්නට වයෙම, හිත ඩිංගක් ගිනියම් වෙන්නටත් කෑම වැටෙන්ට ඕනෑ. අනික බීජ මෝරන්ට කසායකුත් අනිද්දා ඉඳං බොන්ට වෙයි" ලොකු මැණිකේ යහනෙන් නැගිට්ටාය.

"හම්..." වෙදුන් ගණනාවක් වෙත ගිය, වසර ගණනාවක් ඒ වෙනුවෙන් කැපවීම් කළ ඇයට සැබවින්ම මෙය මහා කාරියක් නොවේය. ඇය ඒ වත්පිළිවෙත් නොදන්නවාමත් නොවේය.

"ඕන් විශේෂයෙන් කියන්නට කියන්ට දේකුත් තියෙනවා..., සේතුවාව දැන් තහංචි... අනික මේ..., මේ..., සැකක් තියෙන්ට ඉඩක් ඇරලත් බෑ..., කොහොමෙන් හරි සති අගටවත් විමලසේන ගෙන්න ගන්ට ඕන.. කියන්ට ඕනෑ නෙව... කොහොමෙහෙන් හරි මේ..., මේ.. දැවෙටෙන්ට ඕන ඵවුවා, දැවෙටෙන්ට ඕන තැන දවටගන්ටත් ඕන... සැකයක් හිතෙන්ට දෙන්ට බෑ.." ලොකුමැණිකෙ එය කීවේ උඵවස්ස සලටම ගොස්ය.

වෙදුන් ගනනාවකගේ උපදෙස් පිළිපැද්ද රංමැණිකාට මව හමුවෙත් එය පිළිපැදීම මහා කප්පක් නොවේය. දැන් තම වාසනාව බාරව ඇත්තේ ඇයටය. ඇය දන්නා දේ අත්හදා බලන්ටය. එහෙත් ඇයට සිතහවක් නැගුනේ මවගේ “කොහොමෙහෙන් හරි දැවෙටෙන්ට ඕන ඵවුවා, දැවෙටෙන්ට ඕන තැන දවටගන්ටත් ඕන” යැයි කියමනටය.

ලොකුමැණිකෙගේ ශාත්‍රයට අනුව මෙදින සූහ දවසක්ය. සැදෑ කරුවලත් රැගෙන මුතුමැණිකෙත් ජයතුත් වලවුවට ආවේය. ජයතුගේ හිත නොසන්සුන්ය. ඔහුට ඉවසන්ට බැරි මුතුමැණිකෙගේ විලිය මුසු කෝලම් කතාවන්ය. ඇගේ වලත්ත කතාවන්ය.

"දරුවෝ ආවේ නැතෙයි..?" ලොකුමැණිකෙගේ මුවේ පියකරු සිනහවක්ය.

"නැතුවා.. සැකක් නොහිතෙන්ට තියාලා ආවා. කියැවුවේ අපේ අම්මට ටිකක් සණිප මදිය කියලා" මුතුමැණිකෙත් සිනහවක් පෑවාය.

"ඒක හොඳා.. කාලැයි ආවේ..?"

"ඔවු අපේ අම්මා.."

"මම ඕන් සුදුමැණිකෙගේ කාඞරය පිළිවෙලක් කරලා දැමීමෙවුවා., දෙනුන් දවසක් ඇරිලා යනකම් දෙන්නා ඒකේ තනි වුනාවේ. පස්සේ බැරියැයි පහළට බහින්නට "

ඇය කීවේ එකල මුතුමැණිකේ කාඞරය ගැනය. ඇය ජයතුට ටික දිනයක් යනකම් පහල කාඞරයට නොයවන්නට සිතුවේ විමලසේනගේ පැමිණීම සැක සහිත නිසාවෙන්ම නොව, වලවුවේ සේවකයන්ට එක්වරම දැණෙන්නට නොයවන්නට ඇවැසි නිසාවෙන්ය.

වලවුව ඇතුලත මහා ලාම්පුවේ එළිය මෙදිණත් අඩුව ගියේ සුපුරුදු වේලාවටය. වලවු නිවහන ජයතුට නුහුරුය. මේ වලවු වහල යට ජයතු රැයක් පහන් කරනවාමය. නුහුරු හිතෙන් ජයතු බලා සිටියේ මුතුමැණිකේ මෙතුවක් ඇඳ සිටි වත උනා දමන දෙසය.

"අපේ අක්කට හුරුවක් වෙනකම් ඩිංගක් ඔය මුරංඩු කම අඩු කරගන්නට වෙයි.." මුතුමැණිකේ පෑවේ කෝලිත්තම් සිනහවක්ය.

"ඒ මොකැයි..?" ජයතුටත් විලිය සැඟවුන සිනහවය.

"අපේ අක්කට එහෙමට හැප්පිලා හුරුවක් නැතුවා" ඇයවත උනා දමා නිරුවතින් ඔහු අසලට ඇවිද ආවේය.

"නභාව වයේ, මම අක්කංඩිවත් මං හුරුකොරලා ගන්නම්කෝ.." ජයතුට සිනහවය. ජයතු මුතුමැණිකෙගේ තට්ටමහෙමිහිට පහරක් ගැසුවේය.

"ඕන්.. මට වයේ දෙතිස් වදෙම දෙනවා එහෙම නෙමෙයි., ඒකීට පළමුදාම එපාවෙයි" ඇය කීවේ ගුද ඇසුර ගැනය.

"ඕනෑ කියැවොත්..?" ජයතු මුතුමැණිකෙගේ නිතඞ මෘදුව අත ගැවේය.

"මයේ මොකෝ..? හැබැයි කොයිකත් කතා බහා කොරලා.." ඇය ඔවදනක් දෙමින් යහන් විට්ටමේ තිබුණ නිදන ගවෝම හිසෙන් පහතට දමා ගත්තාය.

වලවුව ඇතුලතින් දොරපියන් වැසෙන හඬ පැහැදිලිය. සේවකයින් වලවුවෙන් පිටත ලැගුම් කාඞරවල උවත් සේතුවා පමණක් වලවුව ඇතුලතින් හඬක් ඇසෙන මායිමේ කාඞරයකය. දැන් වේලාව හරිය. හොඳ හුස්මක් ගත් මුතුමැණිකේ යහනෙන් නැගිට්ටාය.

"මම අපේ අම්මයේ කාඹරේට යනවා.., ඩිංගකින් ඒව්..." මුතුමැණිකෙගේ හිත මෙවලෙ නම් දෙගිඩියාවෙන්ය. මුවට සිනහවක් නන්ව ගත්තේ අපහසුවෙන්ය.

"හම්..." ජයතුටක් වෙන කියන්නට දෙයක් නැත. නිහඬව සිටියේ එබැවින්ය.

කාඹරයෙන් ඉවතට ආ මුතුමැණිකේ කෙලින්ම ගියේ සොහොයුරියගේ කාඹරය වෙතටය. රංමැණිකා ඒ වෙන විටත් සිටියේ පියන් තුනේ කණ්ණාඩි මෙසය අසල කෙහෙඳල්ල පිරමිණිය. ඇය මෙවලේ නම් නැගෙනියගේ මුහුණ දෙස බලන්නේ බැරි තරමේ විලියෙන්ය. හිත තිගැස්මකය.

"ඔය මැදැ හැඩ වුනා.. අරයා බලාන ඉන්නවා...." මුතුමැණිකෙට ඇගේ විලිබව දැනුනාය. ඇය විහිලුවක් කලේ සොහොයුරියගේ ඒ විලි බව පහව යන්නටය.

"මම..? මේ.., මම හැඩ වුන එකක් නැතුවා.." ඇය කීවේ මුසාවක්ය. ඇය දැන් හෝරාවකට වඩා ගෙවුවේ මෙනෙය.

"අම්මේ.. පුසුඹෙන් බැරුව..! සෙංකඩගලින් ගෙනාව එකක් වෙන්ටෑ" මුතුමැණිකේ සුවඳ විලවුන් කුඩා කුප්පිය අතට ගත්තාය.

"එයා ගෙනවුව කෙහෙල් මලක් නැතුවා.." විමලසේනට එහෙවු හිතක් පහළවන්නේ නැති තරම්ය. රංමැණිකා සුවඳ විලවුන් කුප්පිය මුස්ලිම් වෙලෙන්දාගෙන් මිළට ගත්තේ දෙතුන් දිනකට ඉහතදීය.

"කවුරු ගෙනවුවත් කාරියක් නැතුවා.. මේ.., ඕනෑ තැන් ටිකේ ගාගන්නට ඇති නොවැ.." මුතුමැණිකෙට අවැසි ඇයව විලිකරන්නටය.

"අනේ මේ.., මයෙන් මොකුවත් අහගන්නට එපා. මයේ හිත ගිණි පත්තු වෙලා.." නැගෙනියගේ ඒ වදන් පෙළෙන් රංමැණිකෙට දැණුන විලිය සුලුපටු නැත. වැඩියක්ම ඇය කී ලෙසම, ඒ ඇවැසි තැන්වල තමා එය මොහොතකට පෙර තවර ගත්තා නොවේදැයි කියා සිතූන විලියෙන්ය.

"එහෙනම් තවත් තැන් ගැහෙන්ට ඕනැන්නේ නැතුවා... යන්නට.. යන්නට ඉක්මණට, එයැයි ඔය ගිණින නිමලා දාවී එක රැයෙන්ම" ඉදගෙන සිටින සොහොයුරියගේ උරහිස් මත දැන තබමින්, මුතුමැණිකේ කණ්ණාඩිය හරහා ඇගේ නෙත් දෙස බැලුවේ මද කාමුක බැල්මෙන්ය.

"හිතෙ බය මිසක්කා එහෙවු ගින්නක් කිවුවේ නැතුවා.. කොහොමෙන් හරි ඒ වග හරි හට් දන්නේ අත්දැකීමෙන් වෙන්ටැ..?" විලිය පරදා රංමැණිකෙටත් එවලේ නැගුනේ සිහිං සිනහවක්ය.

"අයේ මයේ මිණිහා ගැන මම කියන්නට දන්නේ නැද්ද...? අපේ අක්කා හෙට යහතින් ඇවිද ගත්තොත් තමා පුදුමේ ඕන්..." රංමැණිකේ යටි ඇඳුම් කිසිවක් ඇඟලා නැති වග මුතුමැණිකෙට දැණින.

"මාව බය කොරන්නට එපා.." රංමැණිකේ උරහිස් පතුව මත ඇති නැගෙනියගේ අත අල්ල ගත්තාය. එහෙත් ඒ හිතේ ඇති බියට නොවේය.

"ආයේ බයක් වෙන්නේ මොකටයි.. එහෙවු සැපක් කියන්නේ ගැණියෙක්ට වාසනාවක්... ඕන්... අපේ අක්කට ඒ වාසනාවත් මම දෝතින්ම පිළිගැන්නෙවුවා.." මුතුමැණිකේ සොහොයුරියගේ දෙකොපුල් මෘදුව පිරිමැද්දේ තුන් හිතක වත් නොසතුටකින් නොවේය.

මුතුමැණිකෙගේ ඒ සිනහව තුලින්, රංමැණිකෙට නැගෙනිය කරන කැප විමේ තරම දැණුනාය. එවැන්නකට හිත හදා ගැන්ම ගැහැණියකට සුළුපටු නැත. අසුනෙන් නැගිටි රංමැණිකේ මුතුමැණිකෙව බදා ගත්තේ හිතට දැණුන මේ ලොංගතු කමෙන්ය.

"මොකෑ මේ කඳුලු.. හම්.., පිහිදන් ඉක්මණට යන්නට.. එයැයිත් ඇත්තේ අද ඉන්ට බැරුව" මුතුමැණිකේ සොහොයුරියගේ නෙතතේ කඳුල පිස දැමුවේ ලොංගතුවය. හිත හැදෙන්නට කලේ කෝලින්තමක්ය.

"මේ කොරන දේට මම උඹට සදහට ණයයි.." රංමැණිකෙට කියන්නට ඇත්තේ එපමණක්ය. උඹ කියවුනේ ලොංගතුව වැඩි කමටය.

"එවුවා හිතන්ට වෙලාවක් නෙමෙයි මේ..., දැන් යන්නට. සේරොම අමතක කරලා සතුට ගැන විතරක් හිතන්ට. මෙතුවක් මහ ඇරුන කැමති දෙයක් තියෙනම්..., හිතේ හංගාන ඉන්නේ නැතුව එයැයිට කියන්නට. කොයිම මොහොතක වත් දරුවෙක් වෙනුවෙන්ම කියලා හිතන්ට එපා. අනික මේ.. මේ.. එහෙවු වෙලාවට තැනක් නොතනැත් නැති ගිනියම් කාරයා, අපේ අක්කා අකමැති දෙයක් තියේ නම් ඒකත් කියන්නට. මේ.., මේ.., මිණිහෙක් එක්ක ඉස් ඉසෙලම බුදියන දවසය කියලා හිතැවු වත් කමක් නැතුවා.. එතකොට හිතටත් ගිනියමයි නොවැ" මුතුමැණිකේ පෑවේ සැහැල්ලු සිනහවක්ය.

මුතුමැණිකෙගේ උණුහුමෙන් දුරස් වුන රංමැණිකේ උච්චස්ස අසලටම ගියාය. ඇය කාඹරයෙන් ඉවතට යන්නට පෙරත් නැවත බැලුවේ නැගෙනියගේ මුහුණ දෙසය.

"මොකෑ.. මේ..?" මුතුමැණිකේ ඇය අසලට ගියාය.

"හිතට මොකද්ද වයේ..?" නොයිව සුමක් ඇතත් ඇය කීවේ සැබෑ හිතය. එහෙත් යන්තම් සිනහවක් මෙවලේ නම් මුහුණේය.

"මේක කෝලමක් නොවෑ.., යමු.. යමු.. අක්කංචිය කියලා හිතන්නේ නැතුව මට ලාම්පුව අල්ලංටත් වෙයිද මංදා" මුතුමැණිකේ සොහොයුරියගේ අත අල්ල ගත්තේ සිනහවෙන්ය.

"ආයේ කටනං ගන්නටම දෙයක් නැතුවා..." සොහොයුරියගේ ඒ කතාවට රංමැණිකෙටත් විලිය පරදා සිනහවක් නැගුනාය.

දෙදෙනා පියගැටපෙළ නැග්ගේ හඬක් නොනැගෙන පරිස්සමටය. එහෙත් සොහොයුරියගේ හද ගැස්මේ හඬ නම් මුතුමැණිකෙට පැහැදිලිය. මේ ගැහැණු ලාලිත්යේ විලිබර හිතය.

"කාරිය අභවරයි කියලා එන්නට හදිසියක් ඕනැන්නේ නැතුවා. අලුයම වෙනකම් එයැයි එක්කම ඩිංගක් තුරුවෙලා ඉන්ට. මෙතුවක් ඉඳන් එයැයිව තමංගේ වයේ හිතන්න" මුතුමැණිකේ කාඹරයට මද දුරක් තබා නැවතුනාය.

සොහොයුරිය කාඹරයට ඇතුල් වුන පසුව හොඳ හුස්මක් ගත් මුතුමැණිකේ, මවගේ කාඹරයට ගියේ, අහේතුවට දැසට නැගි කඳුලත් පිසද ගෙනය. හිත කොතරම් සකසත් හිටියත් මෙවෙල නම් ඇයට දැණුනේ දුකක්ය. මවට එය පෙන්වන්නට බැරිය. මුතුමැණිකේ මුටුට සිනහවක් නත්ව ගත්තේ ආයාසයක් ගෙනය.

ගැහෙන හිතෙන් කාඹරයට ගිය රංමැණිකේ දොරගුළු දැමුවේ ජයතු දෙසවත් නොබලාය. ඇය මංගල රැයේ මෙන් මෙදිනත් විලියෙන්ය. දොරගුළු දමා විත් ඇය යහනේ ඉඳ ගත්තේ ජයතුගේ මුහුණ දෙස නොබලාමය.

ජයතුගේ පිරිමි හිතත් තරමක තිගැස්මකය. රංමැණිකේ කාඹරයට ඇතුලුවෙන විට ඔහුගේ හදත් ගැහුනේය. එහෙත් රංමැණිකේ පිටුපසට හැරී දොරගුලු දමන විට නම් ගැහුනේ ඔහුගේ හද පමණක්ම නොවේය.

"මොකද මේ.. විලියෙන්.." ජයතු යහනෙන් බැස් හා එලෙස ඇසුවේද තම විලිබවත් මහ හැරෙන්නටය.

"එහෙම නැතුවා.." රංමැණිකත් යහනෙන් නැගිටිමේ මෙදින ගරු සරුවටය.

"බයවෙන්ට දෙයක් නැතුවා නොවැ..?" හිතට දිරියගත් ජයතු ඇය අසලට ආවේය.

"සමාවෙන්ට මයෙන් වරදක් වෙලා තියෙනම්... මයේ මලයට පිං.." රංමැණිකේ ඔහුගේ දෙපා මුල දණ ගැසුවාය.

ජයතුටත් සිදු වූන දේ හිතාගන්නට බැරිය. පුදුමය දෙතන් වසරක් බාල තමා හමුවේ වැඩිමහළු ඇය දණ නමා, වැඳ වැටුන එක ගැන නොවේය. ඇයගේ ආඩම්බර කම තම දෙපා මුල මෙදින තැබුව ඇගේ අසරණ කම ගැනය.

ඔහුගේ හිතට ඒ ගැන දැනුනේ ඉවසිය නොහැකි දුකක්ය. ඇය තවත් අසරණ වෙන්නට අවැසි නැත. මේ හා හපුරා කියා ඔහුගේ හිතේ නැගුන කුලුඳුල් ආදරය ය. ජයතු ඇගේ උරහිසෙන් අල්වා නැගිටිමට හිතට දැණුන මේ ලොංගතු කමෙන්ය.

"එවුවා ආයේ හිතන්ට ඕන නැතුවා. මයේ කිසිම කහටක් වයෙම වෙනසකුත් නැතුවා" ඇයව වැලඳ ගත් ජයතු ඇගේ හිස පිරිමැද්දේ සැබෑ ලොංගතු කමෙන්ය.

හිමියාගෙන් වත් මෙතුවක් නොලැබුන ඒ ලොංගතු කම හමුවේ රං මැණිකෙගේ හිත උනුව ගියේය. ඇයට මෙවැනි ආදර පහසක් මේ දැණුනාමය. ලොංගතු තුරුලක් මේ දැණුනාමය. ඇයට තවත් ජයතුගේ දුරස් බවක් නොහිතුනාය.

"තුන් හිතක වත්..?" ඇය දිවියේ පළමු වරට පිරිමි උරහිසක හිස හොවා ගත්තේ ඒ ආදර, ලොංගතු පහසෙන් මත්වය.

"කවදාවත්ම නැතුවා.." ජයතු ඇගේ පිට වත මෘදුව පිරිමැද්දේ කාමුක හැඟිමකින් නොවේය.

රංමැණිකෙටත් දැණුනේ ශූංගාර උණුහුමක් නොවේය. ඇයට මෙවලේ ජයතුගෙන් දැණුනේ කිසිදා නොදැණුන ආදරණිය බවක්ය. කිසිදා හිතට නොදැණුන "මම තණි නෑ" යැයි ආරක්ෂිත බවක්ය. ඇය තවත් ඔහුව තුරුලට ගත්තේ හිතට දැණුන ඒ ලොහ කමෙන්ය.

රංමැණිකාට ඇති තරම් තුරුලුව ඉඳින්නට ඉඩ හැරිය ජයතු ඇගේ පිට වත් නිසන් වරින් වර අතගැවේ ලෙංගතු කමෙන්ය. එහෙත් ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේ ඇගේ කඳුලෙන් උරහිස් පතුව තෙත් වීම නොව, ඒ කඳුලෙන් තම හිත උණුවීමය.

"මොකෑ මේ..?" ඉවසිය නොහැකි තැන ජයතු ඇයව යහනෙන් වාඩි කලේය.

"මුකුත් නැතුවා.. හිත වාවන්නේ නැතුව ගියා" රංමැණිකෙක් මේ තවකෙකුට තම කඳුල පෙන්වුවාමය.

"ඒ මොකැයි..?" ජයතු ඇය අසලින් ඉඳ ගත්තේය.

"මෙහෙවු ලෙංගතු කමක් මට කාගෙන්වත්, කවදාවත් දැණිලා නැතුවා" දැන් තවත් මාන්නයෙන් ඔහුත් සමඟ ඉඳ වැඩක් නැත. ඇය මෙවලේ ජයතුට පෑවේ හැබැවටම නැගුණ සතුටු සිනහවය.

ඒ සිනහව පිවිතුරුය. ආදරය විශ්වාසය එහි ගැබ්ව ඇත්තේය. ජයතු මෙවලෙ නම් ඇයව තුරුලට ගත්තේ ලෙංගතු කමකින් නොවේය. රංමැණිකෙක් මෙවලේ ජයතුට තුරුලු වුනේ ඒ ලෙංගතුකම හොයන්ට පමණක්ම නොවේය. දෙදෙනාම යහනේ පෙරලුනෙත් ඒ ලෙංගතු කම පමණක්ම විදින්නට සිතා නොවේය.

දෙතුන් මිණිත්තුවක් පුරාවටම වූයේ ලෙංගතු ස්පර්ශයන් පමණක්ය. ඒ රංමැණිකෙගේ මුහුණ මතත්, නිදන ඇඳුමට විවර වූ අත් බාහු යුග්මයේ නිරුවතෙන් පමණක්ය. හිත කොතරම් එඩිතර උවත් පළමු පිම්ම පණින්නට නොහැකි කමෙන් ජයතුත් ඉවසුමෙන්ය.

එහෙත් තුන්වන මිණිත්තුව පහුවෙන්නට ඇත. හැම දේම සීමාවක් තිබිය යුතුය. හිතට දිරිය ගත් ජයතු යහනේ හරහට වැතිර සිටින රංමැණිකෙගේ ඇලයට හැරුනේ මුහුණ ඇගේ දෙකම්පෙති අසලට යොමමිණිය.

"මේ..., මේ..., ලාම්පුව නිමලා දාන්නට" ජයතුගේ හුස්ම පොදේ උනුහුම කණි පෙත්ත මත දැවටෙන විට, ගතම හිරිවැටි ගිය රංමැණිකෙට දැණුනේ විලියක්ය.

"තිබිච්චාවේ" ජයතු හෙමිහිට ඇගේ කණිපෙත්ත මත මුව තැබුවේය.

"විලියයි.." දැනුන උණුහුම් කිතියෙන් ඇගේ උරහිස් හැකිල ගියේය. එලියක් ඇති තැනක මෙලෙස ඉඳ ඇයට නුහුරුය.

"මං මණාපයි..., ඕනෑ නම් නිමා දාන්නම්." ජයතු ඇගේ කණ පෙත්තක් මුවට ගත්තේ, හිස වටා දැන යොමා ඇයව තුරුලට ගනිමින්ය.

"හම්... ආ..., එහෙනම් මේ.. කමක් නැතුවා" ඇයට සිහි කෙදිරියක් පිට වුනේය.

යහනට විත් අඬහොරාවක් ගෙවුනත් මුතුමැණිකෙට නින්ද අහලක නැත. හිත එකලස් නැත. මිනිත්තුවෙන් මිතුටට කොයි ඇලයට හැරුනත් මුතුමැණිකෙට මෙදින යහන සුවපහසු නැත. තමා සත්තු වස්තුව වෙනකෙකු හමුවේ පානා මුරංඬුකම ඇයට මැව්, මැව් පෙනෙන්නට ගන්නේය.

"සුදුමැණිකෙට නින්ද යන්නේ නැතෙයි..?" මුතුමැණිකෙගේ මෙදින මේ වෙනස ලොකු මැණිකෙට රහසක් නොවින.

"නැතුවා අපේ අම්මා.. හිතට මොකද්ද වයේ..? මං නිසා අපේ අම්මටත් නින්දක් නැතුවා" ඇයට දැන් සහවන්නට දෙයක් නැත.

"මටත් දැණෙනවා සුදුමැණිකෙගේ හිත වාවන්නේ නැති කම.." ලොකු මැණිකේ ඇය සිටින ඇලයට හැරුණාය.

"මටත් හිතාගන්නට බැරුවා අපේ අම්මා... දුකක් නම් නෙමෙය කියලා සහතිකයි" ඇයටත් හිතේ ඇති මේ නොසන්සුන් කම කුමක් දැයි අපැහැදිලිය.

සැබැවින්ම ඇයගේ හිතේ මෙයට අකමැත්තක්ද නැත. ජයතු වෙනුවෙන්ද, සොහොයුරිය වෙනුවෙන්ද කළ පරිත්‍යාගයේ සතුටක් ඇත. කලියෙන් මේ ගැන වගක් නැති උවත් මෙවලේ ඇගේ හිත නොතේරුන බරකිනේය.

"මම කියන්නද ඒ මොකක්ද කියලා..?" ලොකු මැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය.

"කියන්නට බලන්ට එහෙනම්..?" මුතුමැණිකෙත් මව සිටිනා ඇලයට හැරුණාය.

"වෙන මොකුවත් නෙමෙයි..., ඔය ඉරිසියාව..., ඔය ලෝහ කම" ලොකුමැණිකෙගේ සිනහව පෙරට වඩා මෙවලේ නැවුම්ය.

"ඒ මොකට ඉරිසියාවක්..?" මුතුමැණිකෙට එය අපැහැදිලිය.

"ඩිංගක් හිතට ඉඩ දිලා හිතලා බලන්ටකෝ... මම ඒ කියැවුවේ මොකක්ද කියලා"

මව කී නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙ අග සිට මුලටත්, මුල සිට අගටත් හිතේ ගුප්තභාව දෙතුන් විටක් පිරිස්සුවේය. මද වෙලාවක් යන විට ඇයට මව කී දේ හැබැව වග පැහැදිලි වුනේය. ඇත්තක්ය, අත්හැරීමේ ලොහකමත්, තවෙකෙකුට හිමිවීමේ ඉරිසියාවත් ඇයට දැන් පැහැදිලිය.

"අපේ අම්මා කියැවුවා හරි..?" මුතුමැණිකෙට යාන්තමට සිනහවක් නැගුණාය.

"ඔය හිත සුදුමැණිකෙට විතරක්ම නෙමෙයි, කොයි කාටත් පොදුවක්... ටික දොහක් යඳ්දි ඇරිලා යාච්..". මුතුමැණිකේ එම කරුණ මෙතරම් ඉක්මණින් වටහා ගැන්ම ඇයට සතුටක්ය.

"හම්.. කාරණය වැටහුණා නිසා දැන් හිතට බරක් නැතුවා. කොරාපු දේට සතුටක් මිසක්කා" සැබවින්ම මුතුමැණිකෙගේ හිත දැන් තරමක් නිදහස්ය.

"කොයි හැම දුකක්ම, සතුටකට හිතන්නට හුරුවක් කොරගත්තොත් ඒක විටෙක මිහිරක් වෙන්තටත් බැරි නෑ..". ඇයට හිත හදාගන්නට පහසු ක්‍රමයක් කිව යුතුය. එහෙත් එය එක එල්ලේම කියන්නට බැරිය. මේ පරිනත කමය.

"තේරුනේ නැතුවා..?" මව කී දේ මුතුමැණිකෙට නොවැහැටුණාය.

"ඔය මේ.. වෙන දේවල්.. වෙනස් පැත්තකින් හිතලා හිතට මිහිරක් කර ගන්නටත් බැරි කමක් නැතුවා නෙව..". ලොකු මැණිකේ එය පහද දුන්නේ යාන්තමයටය.

මව ඒ කීදේ මුතුමැණිකේ මොහොතක් දෙකක් නිහඬවම සිතුවාය. "අපේ අම්මා කියැවුවා හරි.. ඉස්සර එයැයි නැන්දම්මා එක්ක ඉඳ්දී ඒක මගේ හිතටත් මිහිරක් වුණා" ඇයට සිහි වුනේ එකල සේනගේ මව සමඟ ජයතු පෑ ඇහැලුම්කමෙන් ඇය විඳි මිහිර ගැනයි. "එහෙනම් ඇයි මට අදත් එහෙම හිතන්නට බැරි..?" ඇය තම හිතෙන්ම ඒ පැණය නැගුවාය.

"ඩිංග දවසක් යඳ්දි හුරුවෙලා යාච්..." එහෙත් මෙවලේ ඇයට එක් වරම එලෙස හිතන්නට හිත සකස ගැනම අපහසු වූවාය. සිහිවෙන වාරයක් පාසා ඇයට මෙවලේ දැණුනේ නම් සිහිං ගුප්තභාවක්ය.

"හම්... ඒක හැබැව. මේ.., අහිතක් හිතන්නට එපා දෙයක් තියෙයි මට කියන්නට..?" ලොකුමැණිකේ කොට්ටය යහන් විට්ටමට තබා හේත්තු වූවාය.

"මොකද්ද අපේ අම්මා..?" මුතුමැණිකෙන් යහන් විට්ටමට හේත්තු වූවාය.

"මේ.., අක්කංඩ්ගේ සරු හතර පස් දිනේ.. සුදුමැණිකෙන් පුතා එක්ක උන්නේ නැත්තම් තමා හොඳ. පුරුෂයෙකුගේ බීජ හරි හැටි මෝරන්ට දියණයක් වත් ඇරෙන්ට ඕනෑ" ලොකුමැණිකේ එය කීවේ හිතේ අපහසුවෙන්ය. ඇය සතු වස්තුවක් උදුර ගත්තා මෙන්ම, ඇයගේ නිදහසට බාදාවක් කිරීමට සිදුවීමත් ලොකු මැණිකෙට දුකක්ය.

ලොකුමැණිකේ කීවේ පොත පතේ සඳහන් දෑය. පුරුෂ බීජ හොඳින් මොරන්නට නම් එක් සංසර්ගයකින් පසුව දිනක් වත් ගෙවෙන්නට ඉඩ හැරිය යුතුය. දරුවන් පතන යුවලකට දිනක් හැර දිනක් ලිංගිකව එකතුවීම, වඩා ප්‍රතිඵල දායක බව පෙර සම්මත හෙල වෙදකමේ කියවෙන්නේ එබැවින්ය.

"නෑ අපේ අම්මා.. මම හිතවුවා මේ මහේ එයැයිව අපේ අක්කා ලඟට අත් ඇරලම දාන්ට කියලා" මුතුමැණිකේ මෙය තීරණය කර තිබුණේ දෙනුන් දවකට ඉහත සිටය.

"මහක් කියන්නේ සුළුපටු කාලයක් යැයි..? එහෙම ඕනෑන්නේ නැතුවා.., ඔය සරු හතර පස් දිනේ උන්නම මැදෑ..? අනෙක්වා කොහොම උනාම මොකෝ" මුතුමැණිකේ එය කලියෙන්නේ හිතා තිබීම ලොකුමැණිකෙට සතුටක්ය.

"කොකටත් හොඳයි නොවෑ..?" මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය.

"මෙතුවක් එහෙවු කාලයක් ඇරිලා ඉඳ ඇතුළුයි..?" ලොකු මැණිකෙට සිනහවය. ඇගේ හිතේ ගුප්තඝාත පැහැර හැරිය යුතුය. ලොකුමැණිකේ ඒ පැණය ඇසුවේ එබැවින්ය.

"අපේ අම්මා හැවු ව එක..? "මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"කියන්ටකෝ.." ඇගේ සිනහව ලොකුමැණිකෙට සතුටක්ය. ඇගේ හිතේ කනස්සලුව පහව යන්නට ඇයව තවත් අවුස්සා ගත යුතුය.

"වැඩිම නම් ඕන්.. හතර පස් දිනක් ඇරෙන්නට ඇති. තරහක් මරහක් උනත් එවුවා අතැරුනේ නැතුවා.." මුතුමැණිකෙටත් සිනහවය. ගොඩනැගි ඇති ලොංගතුව හමුවේ, ඇයට මව හමුවේ විලියක් සේම දැන් පුද්ගලිකත්වයක්ද නැත්තේය.

"එහෙනං මේ මහේ එහෙම ඉවසන් ඉන්නට පුළුවනැයි..?" දියණියගේ මේලෙංගතු කම ලොකු මැණිකෙට මහා මෙරක් තරම් වටින්නේය. ඇය ඒ පැණය ඇසුවේ යෙහෙලියක් තරමෙන් කුළුපගවය. මුතුමැණිකේ මේ කතා බහට මනාප වග ඇය දන්නේය.

"ඉඳලම තමා බලන්නට වෙන්නේ.." මව හමුවේ නැගුන සිනහව මුතුමැණිකේත දැනින් වසාගත්තේ, යෙහෙලියක් හමුවේ මෙන් කෝමලයෙන්ය.

"හිතන තරම් පහසුවක් නැතුවා.. එහෙවුව රහක් වයේම ඇබැහියක්.." ලොකු මැණිකෙගෙ හිතත් ඇය හමුවේ යෙහෙලියක් විලසින්ය.

"අත්දැකීමෙන් වෙන්ටෑ කියන්නේ..?" මුතුමැණිකෙට නැවතත් සිනහවය.

ලොකු මැණිකෙගේ වැඩි ආදරය කවදත් මුතුමැණිකෙටය. එහෙත් මව හා දියණියගේ ලෙංගතු බව දැන් පෙරට වඩා වැඩිය. කලක පටං ලොකු මැණිකෙන් දියණිය හමුවේ ගරු ගාමිහිර බව පසෙකලා මිතුරියක් මෙන්ය.

ජයතුගෙන් මේ ලැබෙන පූර්ව සංසර්ග උත්තේජනය රංමැණිකෙට නුහුරුය. ඇය හිමියාගෙන් තබා සේතුවාගෙන් වත් මෙවන් මිහිරක් රතියට කලින් විඳ නොතිබුණාය. මෙදිණ වෙනස්ය. ජයතු ඇයව නිරුවත් නොකටම, සිප ගැන්මෙන් හා ස්පර්ශයෙන් පමණක් ඇයව උමතු කොට හමාරය. පූර්ව සංසර්ග සුවය කුමක් දැයි රංමැණිකෙටත් දැන් වැටහී හමාරය.

පූර්ව සංසර්ග උත්තේජනයක් රංමැණිකෙ විඳ නොතිබීම සේතුවාගේ වරදක් නොවේය. සේතුවා සමඟ එවැනි ලෙංගතුවකට පිළිකුලක් ඇත්තේ ඇයටය. සිප ගැන්මක්, වැලඳ ගැන්මක් කිසිවිටකත් ඔවුන් අතර නොතිබුනේය. රංමැණිකා කිසි දිනක සේතුවාගේ ලිඟුව එවන් හිතකින් ස්පර්ශය කොටවත් නැත්තේය. ඇය සේතුවාගෙන් ඉටුකොට ගත්තේ, තම යෝනිය දිවතෙන් සතපවා ගැන්මත්, ලිඟුවෙන් යෝනි පහසත් පමණක්ය.

විමලසේන නම් සේතුවා තරම් වත් රංමැණිකෙගේ වත දැක නැත්තේය. ඇයව ස්පර්ශය කොටද නැත්තේය. දෙනොල් සිපගැන්ම නම් ඉඳහිට සිදුව ඇති සේම රංමැණිකෙන් ඉඳ හිට ඔහුගේ ලිඟුව ස්පර්ශය කොට ඇත්තේය. විමලසේන ගැන පිළිකුලක් රංමැණිකෙට නැතත්, ඇයට තම ආශාවන් ඔහු හමුවේ ඉටුකොට ගැන්මට ඉඩක් නැත්තේය. විමලසේනහා රංමැණිකාගේ රතිය කළුවරේය.

ජයතුගේ පස් හය මිණිත්තුවක් පුරාවට වු ගෙල සිප ගැන්ම හා දෙකම්පෙනි සිප ගැන්මෙන් රංමැණිකෙ දැන් උමතුවය. ඇයටත් නොදැණිම ඇයගේ දැනත් දැන් විටෙන් විට ජයතුගේ කෙහේ රැල්ල අතරට යන්නේය. විටෙක ඔහුගේ නිරුවත් පිටවතට ඇදෙන්නේය. ඇයගේ හද ගැස්ම සේම, හුස්ම ගැනීමේ හා හෙලීමේ වෙගයත් දැන් ටිකෙන් ටික වැඩිවෙන්නේය.

රංමැණිකෙගේ ගතේ පිබිදීම ජයතුට දැන් සැකක් නැත. එහෙත් ඊලඟ පියවර වෙත ඔහුට ද ඇත්තේ හිතේ දෙහිඩියාවක්ය. ඇය කැමති ද? අකමැති ද ? පිරික්සන්නට නම් පෙර මඟ ගත යුතුමය. ඔහු රංමැණිකෙගේ දෙකම් පෙනි අසලින් දැන යොමා අල්ල ගත්තේ ඇගේ නෙත් දෙස එක එල්ලේ බලමිනි.

ජයතුගේ මීලඟ නැවැතුම රංමැණිකෙට සැකක් නැත. ඇයටත් දැන් අවැසි වන්නේ මිහිරක්ය. ඔහුත් සමඟ මේ පළමු වර නිසාවෙන් පෙරමඟ ගන්නට, හිතේ ඇති දෑ ඉශ්ට කරගන්නට, ඇයටත් ඇත්තේ විලියක්ය. එසේ නම් දැන් ඔහුට ඉඩහල යුතුය. රංමැණිකෙගේ දෑස අඩවත් කොට ගත්තේ, දැන් තම අවැසියන් එයම වග ජයතුට ඇඟන්නටය.

රංමැණිකේ දෑස පියා ගත් අපුරුවෙන් ජයතුගේ හිත කැලති ගියේය. ඒ පෑවේ අනුමැතියක්ය. ඇයටත් එය අවැසි වගක්ය. ගැහෙන හිතේ දැන් ඉවසුමත් නැතිය. ජයතුගේ දෙතොල රංමැණිකෙගේ තෙතොලත මත නතර වුනේය.

දෙතොලතට, දෙතොලත ගැටුනේ මද වේලාවක්ය. දැන් විටෙන් විට ඇගේ යටි තොල ජයතුගේ මුව තුලටත් යන්නේය. සිහිත්ව හැපෙන්නේය. විදුරුමස පිරිමැදෙන්නේය. දැන් හුඹසට රිංගන නාගයෙකු මෙන් රංමැණිකෙගේ මුව තුලටත් ජයතුගෙ දිවත රිංගන්නේය.

මේ මිහිර නැවුම්ය. මෙහෙවු රාගික තොල් සිප ගැන්මක් රංමැණිකේ මේ විදිනවාමය. ඇයටත් දැන් ඉවසන්නට බැරිය. රංමැණිකෙගේ ඇඟිලි තුඩු ජයතුගේ දෙකම්පෙනි ස්පර්ශය කෙරුවේ ඇයටත් නොදැණිමය. එහෙත් ජයතුගේ දිවත තම දිවතෙන් පටල ගත්තේ නම් ඇය හිතා මතාමය.

මුලදි මෙන් රංමැණිකේ දැන් ඔතැණි නැත. ඇයගෙනුත් සිහිං අණුබලයක් ජයතුට ලැබෙන්නේය. "මේකී දැන් ගිනියම් වෙලා" ඔහුටත් දැන් බියක් නැත්තේය. එම නිසාවෙන් මිණිත්තුවක දෙකක දෙතොල් සිප ගැන්මෙන් නොනැවතුන ජයතු අතක් පහලට යොමුවේ ඇගේ ලැමද සොයාය.

ජයතුගේ අත්ල නිදන ඇඳුමට උඩින් ලැමද මත නතරවන විට රංමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියේය. අනෙක් පුරුෂයන් දෙදෙනාගෙන් දැණි තිබුණාට වඩා ලොංගතු උණුහුමක් ඇයට ජයතුගේ පළමු ස්පර්ශයෙන්ම දැණුනේය. ඒ නුහුරුකමට දෙනත් පුඩු ගල් ගැසුනේය. "හම්..." ඇය ජයතුගේ අත්ල ලැමදට හිර කොට ගත්තේ නම් විලියෙන්ය.

මේ නුහුරු පුරුෂයෙකු හමුවේ පළමු වරට ඉස්මතු වෙන්නා ගැහැණු කමය. කුලැටි බවය. එහෙත් ජයතුගෙන් ඇයට දැන් ගැලවීමක් නැත. ජයතු අනෙක් අතත් ලැමදට ගෙන ආවේ, තොල් සිප ගැන්ම මොහොතකට වත් නතර නොකොටමය.

ඇඳි වත මතින් දෙනන පිරිමැදෙන, තත්පුඩු මිරිකෙන, ජයතුගේ අත්ලේ සියුම් හා මුරණ්ඩු කම මණරමය. අනෙක් පුරුෂයන් දෙදෙනාගෙන් අත්නොවිඳී ශූංගාර නැවුම් මිහිරක්ය. යටිකයන් තෙත්වයන සැපක්ය. මොහොතක් ගෙවෙන්නට පෙරම "හම්...ආ.....හ්....." ඇයට පිටවුනේ උණුහුම් කෙඳිරියක්ය. ඒ ජයතුගේ ගෙල වටා ඇගේ දැන ඉබේටම ඇදෙමින්ය.

රංමැණිකේ දැන් හොඳින් ගිණියම්ව වග ජයතුට සැකක් නැත. නිදන ඇඳුමට උඩින් පස් හය මොහොතක් ඇගේ දෙනන සමහ සෙල්ලම් කළ ජයතු අතක් හෙමිහිට පහලට කලේ ඇගේ දණහිස් අසලටය.

ජයතුගේ ඊලඟ පිම්ම රංමැණිකෙට සැකක් නැත. ඇයටත් අවැසි වන්නේ එයය. රංමැණිකේ හෙමිට දෙපා පළල් කලේ ඒ මිහිර විදගන්නටය. එහෙත් නිදන ඇඳුම ඔසවා කලවා ස්පර්ශයන් ඉහළට ඇදෙන ඒ කිතිය නම් රංමැණිකෙට තවත් ඉවසිය නොහැක. ඇගේ දෙපා නැවතත් කිට්ටු වුනේ ඇයටත් නොදැණීමය.

"මොකෑ මේ..?" ජයතුට සිනහවය. ඇඟිලි තුඩට දැණුන ඇගේ දෙකලවා මෘදු බවෙන් ඔහුගේ හිතත් මුරණ්ඩුය.

"මේ..., කිතියයි.." බොහෝ වේලාවකට පසුව රංමැණිකෙ තම හඬ මේ අවදි කළාමය.

"මෙව්වර කිතියක්...?" ජයතු හෙමිහිට ඇගේ දෙපා පළල් කලේය.

"නැතුව තියෙයි යැයි... මෙහෙවුවක් කොරන කොට..?" ජයතු කලවා මස් ගොබය මදක් තදින් මිරිකන විට නම් ඇයට දැණුනේ කිතියක් නොවේය.

"එහෙනම් නොකර ඉන්ටෙයි..?" ජයතු පැවේ සිහිනහවක්ය.

"මේ..., මේ..., මං.. එපාය කියැවුයි... ඉවසන් ඉන්නට බැරි කම කියැවුවා මිසක්කා" දැණුන විලිය නිසාවෙන් ඇය කොට්ටයෙන් මුහුණ වසා ගත්තාය.

ජයතුගේ අත්ලටත් රංමැණිකෙගේ දෙකළවා පහසු නැවුම්ය. මුතුමැණිකෙගේ දෙකළවා යුග්මයට වඩා ඇගේ සොහොයුරියගේ දෙකළවා යුග්මය මෘදුකාවෙන් වැඩිය. තරමක් මසින් වැඩිය. "තැලිලා පොඩ්වෙච්ච නැති කම.." ජයතු ඇහිලි තුඩු කෙමෙන්, කෙමෙන් ඉහළට ගෙන ආවේ නොයිවසිල්ලෙන්ය. එහෙත් ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන්ය.

ජයතුගේ ඇහිලි තුඩු, කළවා මස් ගොබ තෙරපමින්, ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් ඉහළට විත් නවතින්නේ කොහෙදැයි රංමැණිකෙට සැකයක් නැත. ඇහිලි තුඩ නියමිත තැන නවතින්නටත් පෙර ඇගේ හිතට ඒ මිහිරි දැණුනේය. දැස පියවුනේය. ඇගේ හඳ ගැස්මක් තීවාර වුනේය.

කොතරම් සැදි පැහැදි සිටියත්, ජයතුගේ ඇහිලි තුඩු යෝනී දෙතොලක ස්පර්ශය වන විට රංමැණිකෙ තිගැස්සී ගියාය. "හම්...ආහ්..." නොදැණීම ඇගේ දෙපාත් සිහි කෙදිරියෙන් පළල්ව ගියේය. එහෙත් ජයතුගේ ඇහිලි තුඩක් යෝනී දෙතොල මැත් කරමින් ගැටිත්ත මත දැවෙටෙන්නට ගත් විට නම්, ඇයට ජයතුගේ අත ඇල්ලුනේ ඉබේටමය.

"මණාපයක් නැතුවයි..?" මේ අකමැත්තක් නොවේ කියා ජයතු නොදන්නවා නොවේය. එහෙත් ජයතුට හුරුපුරුදු නම් මෙලස නිහඬ බව නොවේය.

"මේ..., මේ..., ඉන්ට බැරුවා කිතිය.." රතියෙදි ඇයට නම් හුරුපුරුදු නිහඬ බවය.

"කිතියද නැත්තම් මේ.. සැපේද..?" ජයතු ඇගේ වැලකුම නොතකා ඇහිලි දෙතුවෙන් බගමණිය තරමක් මෘදුව මිරිකුවේය.

"හම්.. මේ..., සැ..පේ... හ...ම්..." දැන ජයතුගේ ගෙලවටා එතී ඇයට උණුහුම් කෙදිරියක් පිටවූවාය.

මුතුමැණිකෙටත් ලොකුමැණිකෙටත් නින්දක් නැතිය. දෙදෙනාගේ කතා බහා දැන් තරමක් මණරමය. මවක් සහා දියණියක් අතරේ නොවන තරමෙන් දෙදෙනාට දෙදෙනා දැන් විවෘතය. මේ නැවුම් බැඳීම කෙරෙහි දෙදෙනාගෙම හිත් සතුටෙන්ය.

"මට බය අපේ අක්කට අදින්ම මේ එක්කාපුව එපා වෙයිදෝ කියලා.." මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"ඒ මොකැයි..?" ලොකුමැණිකෙටත් සිනහවය.

"ගිනියම් වෙච්ච කොට අපේ එයැයිගේ මුරණ්ඩුවේ අඩුවක් නැතුවා.., හිතක් පපුවක් කොහෙන්ම නැතුවා. බය අපේ අක්කා අහිතක් හිතාවිද කියලා..?"

"මොකට අහිතක් හිතන්ටද..? අනික ඒ අහවල් කාරියට මොකට හිතක් පුවක්...? මුරණ්ඩුකම නොවූ ගැණියෙක්ට එවෙලෙට වටින්තේ..?" ලොකුමැණිකෙ සිනහව සහව නොගත්තාය.

"හැමෝම අපි දෙන්නා වයේ යැයි..?" මව හා තමාව අනෙක් ගැහැණුන් හා ඇයට සසඳුනේ ඉබේටමය. මුතුමැණිකේ නැගුණ සිනහව දැනින් වසා ගත්තාය.

"හිතේ හංගාන හිටියට.., ඕන ගැණියෙක් මණාපයි අපි දෙන්නා වයේ ඩිංගක් තැලිලා පොඩ්වෙන්ට. අනික මේ.., පළමු වංගියේ නුහුරක් දැණුනත්, දෙතුන් දොහක් යද්දි ගාණට මිම්මට නිකම්ම හුරුවෙලා ... ඒ රහට හුරුවක් උනාම ආයේ එපාම කියයි මේන් කියලා..." ලොකුමැණිකෙට, හිතක් පපුවක් නැතුව ජයතු රංමැණිකෙට යහනේ දෙන සැපය මෙවලේ මැව් පෙනුණාය.

"මයේ හිත දන්නවා, එයැයිට ආයේ අපේ අක්කගෙන් ගැලවීමක් නැති වග.."

"සුදුමැණිකේ හිත බයෙන් වයේ..?" ලොකුමැණිකෙට එය වැටහුණාය.

"එහෙම උනාය කියලා මයේ අහිතක් නැතුවා.. ඒ සංතෘප්තිය වෙන වග නොදැන නෙමෙයි මං මේ ඉඩක් හැදුවේ.." මුතුමැණිකේ පෑවේ සැහැල්ලු සිනහවක්ය.

"හිතාන ඉන්නේ හෙම නම් ඉතින්... පාඩුවත් ඉවසන්ට වෙයි ඕන්.." ලොකුමැණිකෙටත් නැගුණේ සිනහවක්ය. එහෙත් ඇය එලෙස ඉවසා සිටින්නේ නැතිව ගත් ලොකුමැණිකෙට විශ්වාසය.

"ඒක තමා මත් මේ කල්පනා කරේ.." මුතුමැණිකෙත් සිනහවක් පෑවේ හිතේ ඇදී දහසක් දේ සිනහවට ගොනුකොටය.

"මොකක්..?" ලොකුමැණිකේ සිනහවෙන් බැලුවේ මුතුමැණිකෙගේ මුහුණ දෙසය. මවට දියණියගේ ඒ හිත සැකක් නොවින.

"එහෙවු පාඩුවක් නොවෙන්ට... මේ..., මයේ ගැනත් හිතන්ට.." මුතුමැණිකේ එය විහිලුවෙන් මෙන් කීවත්, විලියෙන් නැගුන සිනහව දැකින් වසා ගත්තාය.

"එහෙවු මොකක් හරි හිතේ ඇතුවයි..?" ලොකුමැණිකෙට ඇගේ හිතේ ඇති දේ දැන් පැහැදිලිය.

"හම්.. මම එයැයිට කියැවුවා..?" මුතුමැණිකෙගේ මුහුණ මෙවෙලෙ නම් විලිබරිතවය.

"මොකක්..?" ඇය කීවේ කුමක් දැයි ලොකුමැණිකෙට නොවැහැටුනා නොවේය.

"මේ..., මේ..., මාත් මණාපයි කියලා මේ..., ඩිංගක් වෙනස් රහකුත් බලන්නට කියලා" මුතුමැණිකෙගේ මුහුණත් විලියෙන් රතුවය.

"මේක ඉත්තුවෙක් කොරගත්තා නේද ඒ හිත පිරිමහා ගන්ට..?" මුතුමැණිකෙගේ සැලසුම ලොකුමැණිකෙට සැකයක් නැත. මේ ගැහැණු කමය. ලොකු මැණිකෙ සිනහවෙන් ඇගේ කණපෙත්ත සිහිංව මිරිකුවාය.

"මේක ඉත්තුවෙක් කොරගත්තේ නැතුවා. කලියෙන් ඉදං ඩිංගක් මේ.. මේ..., හිතේ කුරු කුරු ගැවා.." ඇයගේ මුහුණ දැන් විලියෙන් සිරියාවය.

"එහෙම මණාප එකෙක් හිතේ ඉන්න වැයි..?" ලොකුමැණිකෙට ඇවැසි දැණේ එය දැන ගැන්මටය. ඇයට පුදුමය මෙතුවක් මුතුමැණිකේ එලෙස ඉවසා සිටිය එක ගැනය.

"ඩිංගක් හිතට දැණුන එකෙක් දෙන්නෙක් නැතුවමත් නෙමෙයි.. ඒත් මේ.. විශ්වාසයක් තියන්නට බැරුවා නෙව.." දැණෙන විලිය නම් ඇයට සුළුපටු නැත. ඇගේ මුහුණත් රත්පැහැතිය. එහෙත් කිසිවක් හිතේ සහව ගන්නට මුතුමැණිකේ නොසිතුවාය.

"ඒක හැබැව.. එහෙවු දේකට තමුංගේ එකෙක් ඇර වෙන කයෙ ගැනවත් විශ්වාස තියන්නට බැරුවා. මේ..., ජයතු පුතාගේ අවැස්සයෙක් වත් නැතුවැයි....?" ඇය සිතුවේ ඒ විශ්වාසය තැබිය හැකි කෙනෙක් ගැනය.

"එහෙවු එකෙක් ඇතුවා.... එයැයිත් ඌට නම් මනාපයි... ඒත් මයේ හිත ඒකාට මණාපයක් නැතුවා" ඇය කීවේ සේන ගැනය.

"විශ්වාසේ රැකෙනව නම් ආයේ ඕකට අහවල් මණාපයක්... ඒ කාරියට විතරක් නොවැ..., මොකද කරෙ එල්ලාන ඉන්න වැයි..? ඒකගෙන් ඒ කාරිය නොගෙන, ඒකට හිත්ලන්ට ගියොතින්නං ඕන් විනාසේ" ඇය දුන්නේ ඔවදනක්ය. නොකියා කීවේ ආදරයක් ගැනය. මේ පිරික්සීමක්ය.

"මට එහෙම බැරුවා.. මයේ හිතේ මණාපෙට හරියන්ටම ඕන. අනික.. මේ... සිංගක් ලෙංගතු කමක් දැණෙන්නේ ඕනැ.." ඇය කීවේ හිතේ සත්‍යය ය.

"හිතේ ඇත්තේ මොන වයේ එකෙක්ද..?" ලොකු මැණිකෙට සිනහවය.

"මයේ වයස පැන්න.. අපේ එයැයි වගේ සද්දන්නයෙක්" මුතුමැණිකෙටත් සිනහවය.

"අපේ අම්මේ...!" ලොකුමැණිකෙ දැන මුහුණට තබා ගත්තේ පුදුමයෙන්ය.

"අපේ අම්මා මොකද මේ පුදුමයෙන්..?" මවගේ ඒ පුදුමැති බවෙන් විලිගත්තේ මුතුමැණිකෙය.

"මම හිතවුව එකේ අනික් පැත්ත නොවැ..., මම හිතවුවේ කොළඹටයෙක්ය කියලා" ලොකු මැණිකේ හිතුවේ මැදිවයස් තිරිඟ ගැහැණු හිතේ පොදු ආශාව මුතුමැණිකෙට දැණ දැණෙනවා ඇතිය කියාය.

"මෙතුවක් හැප්පිව්ව හැප්පිල්ලට ගැටයෙකුගෙන් ආයේ මට දැණෙන එකක් නැතුවා..., මේ.. මහා එකෙක් ගෙන් සැරටම ඇරෙන්ට" මුතුමැණිකේ එලෙස කියා තම විලි සිනහව දැනින් වසාගත්තාය. ඇයට දැන් මව හමුවේ විලියක් නැති කරමිය.

"ඒක කියාපු වලත්ත කම.." ලොකුමැණිකෙටත් සිනහවය. මුතුමැණිකෙගේ හිත ඇයට දැන් පැහැදිලිය. දියණියගේ මේ ලෙංගතු කමටත් ඇය දැන් වශීවය.

"ඉතින් බොරුවක් යැයි කීවේ.. හිතේ ඇති කරුණක් නොවැ?" මව හා මේ ලෙංගතුව මුතු මැණිකෙට දැන් යෙහෙලියක සමඟ මෙන්ය.

"සුදුමැණිකෙගේ හිත මණාප වැඩිමහලු කමට.."

"හම්.. ඒත් මේ අපේ අම්මගෙ හිත නම් ඇත්තේ, තාම බාල කමට වෙන්වැ..?" මුතුමැණිකෙගේ සිනහව මෙවලේ නම් කවකට කමක් ලෙසටය.

"හම්ම... ඒ හිත තාම එහෙමීම තමා.."

"මේ..., සේතුවාව තවම නරකක් නෑ නොවැ...?" මුතුමැණිකේ එලෙස ඇසුවේ දැසත් කුඩා කරමින්ය. ඇයට දැන් මේ මව වග අමතකව ඇති ගානය.

"බොරුවක් මොකට..., එකා හොඳටම මදෑ... මයේ හිතට ඒකා තවම බාලයා.." තම වදන් කෙරෙහි ඇයටත් නැගුනේ සිනහවක්ය.

මවගේ එම කතාවෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත දුටු ගියේ අතිතයටය. එකල ලොකුමැණිකෙගේ වයස තිස් දෙකක්ය. සේතුවාට වයස විසිපහක්ය. මුතුමැණිකේ පහලොස් වියට කිට්ටුවය. ඇයට මතක් වූයේ මව සේතුවාගෙන් ලැබගන්න මුරණ්ඩු පහසය. මවගේ රතියේ ඒ උමතු බවය. හා හපුරා කියා තම ගැටිසි හිතේ රැඳුන සේතුවාගේ එකල හැඩ් දැඩ් ලිඟුවය. "දැන්නම් නහරත් ඉලිප්පිලා, දන්ඩා ඇට්ටර වෙලා ඇත්තේ" එය සිහිව මුතුමැණිකෙට නැගුනේ සිනහවක්ය. එහෙත් එය සිහිවීමෙන් යටි හිතේ සියුම් කිතියක් නැගුනේ ඇයටත් නොදැනීමය.

"මොකෑ හිතාවෙන්ට ගත්තේ...?"

"මට මතක් වුනා ඒ කාලේ අපේ අම්මා මේ..., මේ.." ඉතුරු කොටහා කීම මව නිසාවෙන් හොඳ නැතිය. මුතුමැණිකෙට එය සිහිපත් වූයේ පසුවය.

"මහා දේ නොවුනත්, අප්පුවවා එක්ක එන්නට කලියෙන් ඉඳලා, මයේ වහල්ලා වෙච්ච ඌට මාව හුරැයි... ඒකා දන්නවා මට ඕන ඒ හරිය" ඇය මෙදිණ කිසිවක් සහව නොගත්තාය. හෙළිකලේ මෙතුවක් තම වලවු රැකි පෙළපතේ රහසක්ය.

"අපේ අම්මා මේ.. මහා වලවුවේ ඉද්දිත්..?" මුතුමැණිකෙ මේ වගක් ඇසුවාමය.

"හම්ම..., කොටහලු වෙන්ට දෙතුන් අවුරුද්දකට කලියෙන්, ඒකව මගේ වහල්ලා කොරලා පංගරාත්තු කරේ අපේ අම්මා... වැරදියට හිතන්ට එපා, ඒ කාලේ ඒක පෙළපතේ වාරිත්‍රයක්. හැබැයි දිගෙක යනකම් මහා දේ වෙන්ට නම් තහංචියි"

ගැහැණු දරුවෙකු හෝ පිරිමි දරුවෙකු ගැටවර වියට එලඹෙත්ම ඔහුගේ හෝ ඇයගේ වහල් කමට ප්‍රථිවිරුද්ද ලිංගිකයෙකු පංගරාත්තු කිරීම, එකල ලොකු මැණිකෙගේ වලවුවේ වාරිත්‍රයක්ය. කුලයෙන් පහත් පවුල් කිහිපයක්ම එම වහල් කමට, වලවුවට ප්‍රරේච්ඡාව සිටියේය. ඔවුන් යැපුනේ වලවුවේ ඉඩම් හා වලවුටම බැඳුන රැකියා වලින්ය.

එය හුදෙක් ලිංගිකත්වය අරඹයාම සිදුවන්නක්ද නොවේය. කුලයෙන් උසස් දරුවාගේ තනි නොතණියටත්, ඇයගේ හෝ ඔහුගේ වහල් කමටත්ය. වහල් කමට පංගරාත්තු වෙන දරුවාටත් වලවුවේ ඇත්තේ තරමක උසස් තැනක්ය. සැලකුම්ද අඩුවක් නැත්තේය. ඔවුනට නොදෙන්නේ ඉගෙනුම පමණක්ය. එහෙත් ආග්‍රය නිසාවෙන් ඉබේටම ඔවුනට ඒ ඉගෙනුම යම් තාක් දායද වෙන්නේය.

වැඩිවියට පැමිණිපසුත් ඒ එකාසුව වෙනසක් නැත්තේය. පංගරාත්තු වන වහලා හෝ වහලිය ඔවුනගේ ඕනෑ එපා කම් සඳහා කැපවෙන්නේය. විය යුතු හා නොවිය යුතු දේට තහංචි වැටෙන්නේය. වලවු පෙළපතේ ඇත්තාගේ හෝ ඇත්තියගේ විවාහයෙන් පසුවත්, වලවු පෙළපතේ ඇත්තාගේ ස්ව කැමත්ත මත එකට හිටි වහල්ලාගේ ජීවිතය තීරණය වන්නේය.

පෙළපෙනෙන් වෙනස්, පිට විවාහයන් නොවෙන නින්සාවෙන් එම රහස පෙළපතේ උන් දන්නේය. එබැවින් කිසි විටෙක පැණයක්ද නොනගින්නේය. එහෙත් වර්තමාන පෙළපතේ එම වාරිත්‍රේ අවසන් පුරුක වූයේ ලොකු මැණිකේය.

"එහෙනම් මොකු අපිට ඒ වාරිත්‍රේ වලංගු නොවුනේ..?" මුතුමැණිකෙට නැගුන එකම පැනය වූයේ එයය.

"සුද්දො ඇවිදින් ගිහාම ඒ වාරිත්‍රේ ටිකෙන් ටික ඇරෙන්නට ගත්තා. වහල් පරම්පරාවන් ගම් දාලා යන්නට ගත්තා. ඔය සේතුවත්, උගේ අම්මා අප්පා වලවුවේම උන්න නිසා ඉතුරුවක් උනා. උගෙන් පස්සේ ඒකත් අහවරයි" ලොකුමැණිකෙට ඒ ගැන දුකක් නැත. සතුටක්ද නැත.

"ඒකත් අපේ වෙලාව..." මුතුමැණිකෙට නැගුනේ සිනහවක්ය.

හත් අට මිණිත්තුවක් පුරාවට වූ, ජයතුගේ යෝනී ගැටිත්ත පිරිමැදිල්ලෙන් නැගුන මිහිර රංමැණිකෙට දැන් ඉවසිය නොහැක. ඇයට පුදුමය ගැහැණියක් හමුවේ ජයතුගේ මේ ඉවසිල්ලය. "වෙන එකෙක් නම් මෙලහකට මහා කාරියත් කොරලා අහවරයි" ඇයට නම් දැන් ඇවැසිය ඒ මහා කාරිය පමණක්ය. මෙලෙස රතියට පෙර පූර්ව චින්දනයක් ඇයට නුහුරුය. එහෙත් "හම්... ආහ්.." ඇය පූර්ව සංසර්ගයක මිහිරෙන් එක් සුරාන්තයකට දැන් කිට්ටුය.

"මේක ගලවලා දාමුද..?" ජයතු ගැටිත්ත පිරිමැදිල්ල මොහොතකට නතර කළේ, වෙනත් පිම්මකටය.

"හ..ම්... ආ...න්... දැන් නම් නවත්තන්නට එපා.." දැන් මේ සූනිය මහ හැර ගන්නට බැරිය. ඇයට කෙළුරුනේ ඉබේටමය. ඉවසුම් නැති තැන ඇය ජයතුට බදා ගත්තේ තදින්ය.

ඇයගේ මුවෙන් පිටවුන වදන් පෙළෙන් ජයතුගේ සතුට ඉහළහා ගියේය. මෙතුටකට ඇය තම හිත, තම අවැසිය, මේ කිවුවාමය. ජයතු ඇහිලි තුඩ නැවතත් බගමනිය වෙත තැබුවේ රංමැණිකාගේ තන් පුඩුවක් නිදන ඇඳුම මතින්ම මුවට ගනිමින්ය.

රංමැණිකෙට දැන් ඉවසුම් නැත. "ඩිංගක් හපන්ට" යැයි කියන්නට හිතන්න, තවමත් හිතේ ඇති විලිය නිසාවෙන් ඇයට එලෙස ඉල්ලන්නට බැරිය. එහෙත් මෙතුටක් යහනේ දිගට තිබුණ ඇගේ දෙපා දණහිස් මතින් නැවුනේ නම් ඇයටත් නොදැණීමය.

නිදන ඇඳුමෙන් මෙතුටක් වැසි තිබුණ ඇගේ දෙකලවා යුග්මය දැන් නිරුවතින්ය. මුතුමැණිකෙගේ කලවා ගොබයට වඩා, රංමැණිකෙගේ කලවයේ මස් ගොබය වැඩිය. දණහිස් නවා දෙපා පළල් කොට ගත් නිසාවෙන්, ජයතුට ඇගේ ගැටිත්ත පිරිමැදිල්ලටත් පහසුය.

"ඩිංගක් තදින් අතුල්ලන්ටෙයි..?" ඇගේ උච්චතමය ලඟාවි ඇති වග ජයතුට වැටහින. ඇගේ පියකරු මුහුණ දැන් කාමුකත්වයෙන් ඕප වැටුන අපුරු වෙන් ජයතුගේ හිතත් නොසන්සුන්ය.

"ආ..න්..හ..ම්... දැන්නං ඉවසුම් නැතුවා....." යෝනී පත්ලෙන් නැගෙන කැළතුම ඉවසගත නොහැකි තැන, ඇය ජයතුගේ හිස උමතුවෙන් ලැමඳට තදකොට ගත්තාය. මේ රතියකදී ඇය මෙලෙස උමතුවෙන් හැසිරුනාමය.

ඇගේ අවැසිය දැණුන ජයතු, බගමණිය විටෙක රළුව මිරිකුවේය. තවත් විටක බගමණි ඉස්මත්තාව මෘදුව ස්පර්ශා කලේය. ඇහිලි තුඩක් මෙතුටක් නොදුටුව ඇගේ යෝනී විවරය මත සිහිව තෙරපුවේය. ඔහුට ඉවසුම් නැත්තේ නම් ඇගේ යෝනිය දැක ගන්න තුරුය. තවත් පියවරක් ඉදිරියට තබණ තෙක්ය.

යෝනී පතුල කැලති නැගෙන මිහිරෙන් මත්ව රංමැණිකේ උමතුවෙන් කෙදිරි නැගුවාය. මොහොතක් දෙකක් දියගෙන් ගොඩ දැමුව මත්සොයාකුන් ගැහුනාය. රංමැණිකේ එක් සුරාන්තයකින් ගත සිත පුබුදුව ගත්තාය. "ආන්... අම්මේ.. දැන් ඇතුටා.." රංමැණිකේ දෙපා නැවත ලංකොට ගත්තේ ජයතුගේ අත අල්ල ගනිමින්ය.

සුරාංතයෙන් රංමැණිකෙගේ මුහුණ, කමුකත්වයෙන් ඉපිල ගිය වෙනස ජයතුගේ හිත කලතා දැමුවේය. "ඇවිස්සුනාම ආයේ අක්කා නහෝ කියලා වෙනසක් නැතුවා" ඔහු වඩාත් ඇලුම් කළේ ඇගේ දෙකොපුලේ රත් පැයටය. දෑස අඬවත්ව ඇති අපුරුවටය. ජයතු ඇගේ නළලත සිප, මද වේලාවක් ඇගේ මුහුණ දෙස බලා සිටියේ තම හිතේ ගිනියම් ආශාවෙන්ය.

කාමයෙන් ඇවිස්සුන පසුව තම මුහුණ වෙනස් වන වග ඇය නොදන්නවා නොවේය. එබැවින් ජයතුගේ බැල්ම රංමැණිකාට මෙවලේ ගෙන දුන්නේ විලියක්ය. විලිය ඉවසිය නොහැකි තැන ඇය යහනේ මුණින් අතට හැරුනේ කොටය මුහුණට තදකොට ගනිමිණිය.

මුණින් අතට හැරුන රංමැණිකෙගෙ නිතඹ පෙරට වඩා වටකුරුව, කාමුකව, ජයතුට පෙනුනේය. ඔහුට තවත් ඉවසීමෙන් එදෙස බලා සිටිය නොහැකි වුනේය. දැණ් බියක් වෙන්නටද දෙයක් නැත්තේය. "ආයේ.., අක්කා නහෝ දෙන්නයෙම පුක් බැවේනං වෙනසක් නැතුවා" ජයතු ඇගේ නිදන ගවුම යටින් අත ඇතුලට දැමුවේය.

රංමැණිකෙ නිදන ඇඳුම ඉස්සෙන්නට නොදි පහලට ඇද ගත්තේ හිතකින් නොවුනත්, හිතේ තවමත් ඇති විලිය නිසාවෙන්ය. එහෙත් ජයතුගේ අත්ලෙන් නිතඹ දෙපළ මිරිකෙන මිහිර, ඇයට තවත් ඉවසා සිටින්නට නම් නොහැකි වූවාය. ඇය යහනේ උඩුබෙලි අතට හැරුනේ කොට්ටයෙන් මුහුණත් වසාගෙනය.

"මොකෑ මේ විලියෙන්..?" ජයතුගේ ඇගේ මුහුණ මත ඇති කොට්ටය ඉවත් කළේ මද බලහත් කාර කමෙන්ය. ඇගේ කුලැටි බව ජයතුගේ හිතට මිහිරක්ය.

"නැතුව තියෙයි යැයි.., මේ ඉස් ඉස්සල්ලා වෙච්ච කොට.." ඇය දැනින් මුහුණ වසා ගත්තේ කෙල්ලක මෙන්ය.

"දැන් මොකට ආයේ විලියක්...?" ඇය මුහුණ වසාගෙන සිටි දැන හෙමිහිට ඇත් කර, ඇගේ දෙතොල මතට ජයතු තම දෙතොල පහත් කළේ, පෙරට වඩා යහමෙන්, තම කය ඇගේ වතේ දැවටෙන්නට ඉඩහරිමින්ය.

"එහෙම තමා ඉස් ඉස්සෙලම වෙච්ච කොට.." ජයතුගේ දෙතොල් සිප ගැන්මේ උණුහුම රංමැණිකාගේ කය නැවත ගිනියම් කළේය. එහෙත් රංමැණිකෙට ඉවසන්නට බැරි දැන් ජයතුගේ ලිඟුව කලවා මත යහමෙන් දැවටීමය. හිත කියන්නේම අතක් පහළට යොමන්නට කියාය.

"පස්සෙන් පහුවෙනකොට හරි යාවිද..?" හතලිස් දෙනවිට්ටි ඇගේ මේ කොලිත වදන් ජයතුට මණරමය. ඔහුත් දැන් ගැටයෙකු මෙන්ය. දැන් ලිඟුව ඇගේ කලවයේ දවටන්නේ මේ හිතා මතාමය.

"දන්නේ නැතුවා.. මේ.., මේ.., හදලා ගන්න එක්ක මයේ කාරියක් යැයි..?" ඇය ජයතුගේ හිස උරහිස් පතුටට හිස තදකොට ගත්තේ, හිතට දැණුන අපමණ ලෙංගතු කමෙන්ය.

"මයේ ඕන හැටියටම..?" ජයතු ඇගේ ඇගේ කණ පෙත්ත පහළ දිවතෙන් තෙත්කලේය.

"හම්... මයේ මලයගේ කැමත්තකට" ඇය ජයතුගේ ගෙල පෙදෙසට නිදහස් කළේ උණුහුම් කෙදිරියක්ය.

ඇගේ එම පිළිතුරෙන් ජයතුගේ හිත උමතුව ගියේය. ඔහුගේ හිතට තදින්ම දැණුනේ ඇගේ මුවෙන් පිට වූන "මගේ මලයා" යැයි ලෙංගතු ආමන්ත්‍රණයටය. දැන් ඇය ඕන හැටියකට ඉඩ දී හමාරය. ඇයට හිතන්නටත් ඉඩක් නොතබා, ජයතු ඇගේ අත ගෙන, සරමට යටින් ලිඟුව මත තබා ගත්තේය.

ජයතුගේ ලිඟුව යහමෙන් ගිනියමිය. ප්‍රමාණය ඇගේ අත්ලට නුහුරුය. විමලසේනගේ බැරියාව නිසාවෙන්, ඔහුගේ ලිඟුව ඇය මුවට ගෙන ඇති වාර ගාණනද අතේ ඇඟිලි ගණනට සමය. සේතුවාගෙ ලිඟුව නම් කවදාවත් මුවට නැත. ලිඟුවක් මුවෙන් සුරතල් කිරීමේ පොදු ගැහැණු ආශාව, තවම ඇයගේ හරි හැටි ඉෂ්ටව ද නැත.

ජයතුගේ ලිඟුව අත්ලේ දැවටුන විගස, රංමැණිකෙගේ හිත තිගැස්සුනේ ඒ ආශාවෙන්ය. ඇයට මැව් පෙණුනේ තම හීනය, මෙදිණ ජයතුගේ ලිඟුවෙන් සපත වෙන අපුරුවය. එහෙත් ගැහැණු විලිය නිසාවෙන්, මුල්තැන ගත නොහැකි කමෙන්, චේලාව එනතෙක් ඉවසිය යුතුය. ඇය ජයතුගේ ලිඟුව මෘදුව ස්පර්ශය කරන්නට ගත්තේ නම් පියවි සිහියෙන් නොවේය.

ඇඟිලි තුඩෙන් හෙමිහිට කරනා ඇගේ ස්පර්ශය මෘදුය. ගැටිස්සියකට ලිඟුවක් හසු වූ පළමු අවස්තාව මෙන් විලිබරය. මෙහෙවූ සුමට, මෘදු ස්පර්ශයක් ජතුත් විදින්නේ කලකිත්ය. එබැවින් ජයතුට රංමැණිකෙගේ ස්පර්ශයෙන් දැණුනේ, සිගිරි කැලේදී මුතුමැණිකෙගේ අත්ලෙන් දැණුන විලිබරිත කෝළ මිහිරමය. එහෙත් මිණිත්තුවක් දෙකක් ගතවෙන විට ජයතුට අවැසි වූයේ දඩබ්බර ගැහැණියකගේ දැනේ පහසය.

"ඇයි මේ නුහුරට විලියෙන් වයේ..? කැමැති නැතුවැයි..?" ජයතුත් ඇගේ නිදන ඇඳුමේ කර මතින් අතක් ඇතුළට දැමුවේ රංමැණිකාගේ පියයුරු වෙතටය.

"අකමැත්තක් හංඳා නෙමෙයි... මේ..., මේ..., ඒ හැටි හුරුවක් නැති කම.." දෙනන මත කුලුඳුලේ ස්පර්ශය වූන ජයතු අත්ලේ උණුහුමට වඩා රංමැණිකෙගේ හිතට උනුහුමක් දැණුනේ, ජයතුගේ ලිඟුවෙන්ය.

"ඇයි.. මේ..., මේ..., විමලසෙනගේ..?" මෙවන් මොහොතක ඒ කතා බහා අවැසි නැත. ජයතුට එය ඇසුනේ ඉබේටමය.

"මෙහෙවු කාරියක් කොරා නම් දැනටමත් මේ..., මේ..., එවුවා වැඩක් නැතුවා..., මයේ හිත කියන්නේ මෙවලෙට ඒ කතා බහා ඕන නැතෙයි කියලා" රංමැණිකෙට දුකක් දැණින. ඒ දුක පහව යන්නට කියා, රංමැණිකේ ජයතුගේ ලිඟුව මෙවලේ හරි හැටි ඇල්ලුවේය.

"එහෙම දෙයක් හිතාලා ඇහුවේ නැතුවා.." තමා භාරා ඇවිස්සුවේ අනවැසි දෙයක් වග ජයතුට සිතුවේ මෙවලේය.

ජයතුගේ ලිඟුව රංමැණිකෙගේ අත්ලට යහමෙන් හසුවුනේ දැන්ය. වටකුරුව අල්ල ගත නොහැකි තරමෙන් කඳ මහත්ය. අණුමානයට වියතක් තරම් දිගය. "නහා කියැවුවා හරි..., මේකා එසේ මෙසේ එකෙක් නෙමෙයි" ඇගේ හිත තිගැස්සිණ. එහෙත් ඇගේ යටි හිත කීවේ "කොහොමට තියෙද්ද... දෙබෑවෙලා ගිහින් අඩියෙම වදිද්දි..?" යැයි කියාය.

ජයතුගේ අතලට රංමැණිකෙගේ පියයුරු යුග්මය නැවුම්ය. "ගැටිස්සියෙක්ගේ වයේ තන්ගෙඩි දෙක තදට ඇත්තේ, කිරිබරක් ඉහිලුවේ නැති නිසා වෙන්ට ඇති.." මුතුමැණිකෙගේ පියයුරු මෙන්, රංමැණිකගේ පියයුරු මෙලෙක් නැති වග ජයතුට දැණින. "සුදුමැණිකෙගේ තන්ගෙඩි දෙකට වඩා මෙකිගේ තන් තන්ගෙඩි දෙක විසල්" ඇයව දුටුව දා ඉඳන් හිතේ තිබුණ සැකය ජයතුට දැන් තහවුරුය. "ඒකාලේම මට අහුනානං මෙවුවා ආයේ මීට වඩා තඩි ගැහිලා"

"මේක ගලවා දාන්නටද..?" ජයතුට ඇගේ ඇඳි වත දැන් කරදරයක්ය.

"ලාම්පුව තියෙද්දිම...?" පළමු වර මහා හෙළව පෑමට කොයි ගැහැණු හිතක් විලිබරය.

"හැඩ ජේන්තේ එතකොට නොවැ.." ජයතු ඇගේ තන් පුඩුවක් හෙමිහිට මිහිකුවේය.

"නභා වයේ මම හැඩක් නැතුවා.."

"කවුදැ කියවුවේ... ?" ජයතු යහනෙන් බිමට බැස, ඇයව යහන මත ඉඳවා ගත්තේ කැඩුන සරම නැවත ඉහට ගැටගසා ගනිමින්ය.

"ආයේ කවුරුත් කියන්නට දෙයක් නැතුවා.." ජයතුගේ ලිඟුව තම අත්පහසෙන් සරම ඔසවා ඇති අපුරුව රංමැණිකේ දුටුවාය.

"තහවුරුවක් වෙන්නට දකින්නම එපැයි.." ජයතු ඇයව නැගිටිටව ගත්තේ නම්, එතුවක් හිතේ වූ සංවර කම මෙවලේ අමතක කොටය.

"අනේ මයේ මලයා... අදට විතරක් ලාම්පුව නිමලා දාන්න"

තමාව නැගිටිටුවා ගත් ජයතු, ගවුමේ යට වාටියෙන් අල්ල ගත්තේ කුමක් සඳහා දැයි රංමැණිකෙට දැන් සැකක් නැත. විලිබියෙන් ගැහෙන හිත තොරක් නැත. "අනේ ලාම්පුව නිමාදාන්නකෝ.." ඇය ජයතුට ගවොම ඔසවන්නට ඉඩ නොදී පහත් කොට අල්ල ගත්තේ, ඔහුගේ උරහිස මතම හිස සහව ගනිමින්ය.

"මයේ අක්කා අවසර දීලා අහවරයි නොවැ මයේ මණාපයකට...?" ඔහු "මයේ අක්කා" යැයි කියා රංමැණිකාට ආමන්ත්‍රණය කලේ දෙතුන් විටක් හිතා බලාය. ඒ ඇගෙන් හත් විටක්ම "මලයා" යැයි කියා ආමණ්ත්‍රනය වූ නිසාවෙන්ය.

"අනේ.., අනේ.., මයේ මලයා ඩිංගක් කියන දේ අහන්නටකෝ.." ජයතුගේ බලහත්කාරකම වලක ගන්නට ඇය දැරුවේ වෙහෙසක්ය.

"දැන් නම් කොහෙන්ම බැරුවා.." ජයතු ඇයව බලහත්කාරයෙන්ම වසා ඇති ජනෙල් කවුලුව ලඟට තල්ලු කරගෙන ගියේය. ඇගේ මේ කෝමළ විලිබරිත කමෙන් ජයතුගේ හිත තවත් උමතුවෙන්ය.

"අනේ අනේ.. එපා එපා.." ඇයට ජයතුගේ මුරණ්ඩුකම හරි හැටි වැටහුනේ මෙවලේය.

රංමැණිකෙටත් ඇත්තේ අකමැත්තක් නොවේය. ඇයට ඇත්තේ මේ පළමු හමුවීමේම ජයතු හමුවේ මහා හෙළුව පෑමේ විලිබවය. මේ ගැහැණු කමය. එහෙත් කවදාවත් අත්විඳ නැති මේ බලහත් කාර කමට නම් ඇගේ හිත උමතුවෙන්ය.

විමලසේනගෙන් වත් සේතුවාගෙන් වත්, මෙතුවක් බලහත්කාරකමේ සුන්දර බව රංමැණිකේ අත්විඳ නොතිබුණාය. ඇය කලේ විමලසේනගේ ඉල්ලුමට සැපයුම පමණක්ය. සේතුවා ඉටු කළෙන් ඇගේ ඉලිලීම පමණක්ය. එබැවින් මෙදින මේ ජයතුගේ මුරංඬුකම හා බලහත්කාරකමේ මිහිරෙන් ඇගේ හිත ඉපිල ගියේය. අනෙක් දෙදෙනා හමුවේ ගොළු බව රැකි මුව ඉබේටම විවර වුනේය. ජයතුගෙන් ලැබෙන ලොංගතුව හමුවේ, ඉබේටම ඇගේ කොමළ විළිබව ඉස්මතු වුනේය.

පොදු හැම පුරුෂයෙකුම ගැහැණියකගෙන් දකින්නට, අත්විඳින්නට කැමතිම මේ කොමළ විළිබරිත බවය. එහෙත් එක්කාසුවෙන් දෙතුන් දිණයක් ගෙවෙන විට ගැහැණියකගෙන් පළමුව ගිලිහෙනෙන් මේ කොමළ විළිබරිත බවය. ඒ අත් අත්හැරෙන්නෙන්, මහ හැරෙන්නෙන්, පිරිමි හිතක් උමතු කළ හැකි, උප්පතියෙන්ම දායාද වුන මණරම් ගැහැණු කමය.

ජයතුට මෙවලේ රංමැණිකාගෙන් දැණුනේ, පෙනුනේ, සිගිරි කැලේ පළමු දෙතුන් දින, මුතුමැණිකෙගෙන් දුටුව ඒ කෝමළ විළි බවය. එබැවින් ඔහුගේ හිතත් මේ කෝළ විළි බව හමුවේ උමතුවෙන් මුරණ්ඩු වුනේය.

"අයෙ ගැලවිල්ලක් නැතුවා" රංමැණිකෙගේ දැන ඉහළට ඔසවා, ජනෙල් කවුළුවේ පොලු දෙකකට තබා හිරකොට අල්ල ගත් ජයතු, ඇගේ ගෙල පෙදෙස සිප ගත්තේ, තම යටි කයත් ඇගේ නිතඹේ දෙපළ අතරට හිර කරමිණිය.

"ආ....හ්.. මලයා අනේ එ...පා... හ...ම්..." ලිඟුව නිතඹේ දෙපළ අතර හිරවුන මිහිරට, රංමැණිකෙට උනුහුම් කෙදිරියක් නික්මිණ. ඇයටත් නොදැණිම අල්ලාගෙන සිටි ජනෙල් පොලු දෙක දැනට හිරවින.

"දැන්නං එපාය කියන්නට, එපා මයේ අක්කේ.. තවත් ඉවසන් ඉන්ට බැරුවා" ජයතු ඇගේ දකුණු පස කණ්පෙත්තට පහල මදක් තදින් විකුවේ, දෙතුන් විටක් ඉහ සොලවා, ලිඟුව හොඳ හැටි නිතඹේ දෙපළ අතරටත් හිර කරමිණිය.

"උහ්...හ්... අනේ... ම...ල...යා..." රංමැණිකෙට ඉවසුම් නොදුන්නේ ජයතුගේ දත් දත් පහරේ වේදනාව නොවේය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ, ලිඟුව නැවත, නැවතත් නිතඹේ දෙපළ අතර හිර වෙමින්, ලිහිල්වෙන මිහිරය. දැනෙන මිහිරේ දැඩි බව නිසාවෙන්, මෙතුවක්නම දැන දරදඩුව අල්ලාගෙන සිටි, ජයතුගේ දැන නිදහස් වෙන බවක් පවා ඇයට නොදැනුනාය.

ලිහිල් කල දැන හෙමිහිට පහලට ගෙනා ජයතු, ඇගේ ගවුම් යට වාටියෙන් අල්ලා, එක් වරම ඉහළට එසවුවේ, රංමැණිකෙට කිසිවක් හිතන්නට ඉඩක් නොතබාමය. දැන් ඇගේ නිතඹ පූර්ණ ලෙස නිරුවතින්ය. ලාම්පු එලියෙන් රංවන් පැහැයෙන් දිලිසෙන්නේය. සුදුවන දේ සිහිවෙන්නට රංමැණිකෙට මද වේලාවක් ගත වූවාය.

"අනේ මලයා..., අනේ මලයා..., ලාම්පුව... නිමන්..." ගවුම පහතට දමන්නට කළ ඇයට කියන්නට ලැබුනේ එපමණක්ය. ජයතු ඉදිරිපසෙන් සරම ඔසවා, මෙවර තම ලිඟුව ඇගේ තට්ටම් පළඳෙක මැදට හිර කලේ, ඇයව දැඩිව වෙලාගනිමිණිය.

තට්ටම් දෙක මැදට, ජයතුගේ ලිඟුව මෙවර හිර වුනේ නිරුවතෙන් වග රංමැණිකෙට සැකක් නැත. ලිඟුවේ උනුහුම තට්ටම් දෙපළ මැදට යහමෙන් දැනෙන්නේය. දිවියෙකුට හසුව ඉන්නා රංමැණිකෙට, දැන් කිසිවක් කරකියා ගන්නටත් ඉඩක් නැතිය.

ජයතු දැන් මුරණ්ඩුය. ලිඟුවත් හොඳ හැටි උණුහුමේය. තට්ටම් දෙපළ මැද ලිඟුව දැන් දහ කරන්නෙන් මුරණ්ඩුවය. දෙතුන් මොහොතක පොරබැදිල අඟවර වෙන විට රංමැණිකේ හෙමිබත්වය. එහෙත් ඇගේ හිත නම්, මෙදිනම මේ ලද නුහුරු ගිනියමේය.

මිණිතුවක් පමණ ගෙවුන පොර බැද්දිල්ල අවසන රංමැණිකේ පාරද වූවාය. ඇගේ නිදන ඇඳුම දැන් ගැලවී හමාරය. ඇය තවමත් ජනෙල් පොලු දෙක බදාගත් වගම, විලියෙන් ගැහෙමින්ය. ඇයට මෙතරම් විලියක් විමලසේන හමුවේ, ප්‍රථම වතාවට මහා හෙලුව පෑ දිණයෙ වත් නොතිබුණ තරම්ය.

මුතුමැණිකෙට වඩා රංමැණිකේ ටිකක් උස මහතය. පෙණුමෙන් ජයතුගේ උසට ඇගේ උස සමය. මුතුමැණිකෙගේ මෙන් ආරොට පිහිටි නිතඹ, රංමැණිකෙගෙන් ඕනෑවට වැඩිය. මුතුමැණිකෙ තරම් සුදු පැහැති නැති උවත්, ගමේ අනෙක් ගැහැණුන්ට වඩා දෙගුණයක් පැහැපත්ය. ඇගේ නිතඹ දෙපළ වෙන් වූන රේඛාවට තැබුව දිවතට, ජයතු නිදහසක් දුන්නේ ඇගේ ගෙලමතදීය.

තට්ටම් දෙපළ මැදින් දැණුන ජයතුගේ දිවතේ උණුහුම, කෙඳු ඇට පෙළ දිග ගෙළ අසලට එන මේ නැවුම් මිහිර රංමැණිකෙට රංමැණිකෙට ඉවසිය නොහැකි වූවාය. "ආහ්..මලයා... ඉන්ට බැරුවා.." ඇයට මෙවලේ පිට වූයේ නම් සිහිං කෙදිරියක් නොවේය. මුළු කාඹරයම උනුහුම් වෙන තරමෙන් කාමු ක කෙදිරියක්ය.

මුතුමැණිකෙක්, ලොකුමැණිකෙක් තවම නිදි නැතිය. ඔවුන් දෙදෙනාටත් අද නිදිමතක් නැති තරම්ය. මුතුමැණිකෙගෙ හිත මුලදි සිහිං දුකකින් තැවුනත්, දැන් නම් ඇයටත් ඒ ගැන වගක් නැත. මවට නොකීවත්, ඇයට විටෙන් මැවිපෙනුනේ, හිමියාගෙන් සොහොයුරියගෙන් රති යහනය. සොහොයුරියව උමතු කරනා තම හිමියාගේ වලත්ත, මුරණ්ඩු කමය.

"ඇත්තටම අපේ අම්මට තවම සේතුවා දැණෙන්නේ වහලෙක් විදියටම ද..?"
මේ බොහෝ කළක සිට ඇගේ හිතේ වූ පැණයක්ය.

"හිතේ ලෙංගතුවක් නැතුවාය කියලා මුසාවක් කියන්නට බැරුවා. ඒත් අපේ හිතට එදා ඉඳලා කාවද්දලා තියෙන්නේ ඒකා වහල්ලෙක් කියලා. එකෙන් ගැලවෙන්නට බැරුවා.."

"මේ..., සේතුවා අපේ අක්කා ලඟට යන්ට ගත්තම අපේ අම්මට දුකක් දැණුනේ නැතුවැයි..?" ඇය මේ පිරික්සන්නේ මවගේ හිතය.

"ඒ ගැන මයේ හිතේ යන්නමට වත් දුකක් නැතුවා. ඒකී එහෙමෙන් හරි සතුටක් ලබණ එකෙන්, මයේ හිතත් සතුටු වුනා. සුදුමැණිකෙට දැනගන්නට ඕන දේ මට වැටහෙනවා..., ලෙංගතුවක් නැතුවම නෙමෙයි.. කාලෙකට ඉස්සර දුකක් දැණිවිව දවසකුත් නැතුවම නෙමෙයි.."

ඒ විසිවසරකට පෙරය. මුතුමැණිකේ සිගිරි කැලෙන් ජයතුගේ නිවසට විත් මසක් ගෙවුනා පමණක්ය. සේතුවා ලොකුමැණිකෙගේ රහස් පණිවිඩ, උවමනා එපාකම් රැගෙන සතියට වතාවක් විත් ජයතුගේ නිවසට හොර ගමනේය.

සේතුවාගේ ඉල්ලීම පරිදි යසවති පොල් කෝම්බයයේ සිටවූ බුලත් දන්ඩත් යහමෙන් දළාය. බුලත් දන්ඩ මෙන්ම රාත්‍රී කල යන එන සේතුවා කෙරෙහි යසවතියගේ හිතත් නොදැනීම ශුංගාර ශුංගාරයෙන් දළා තිබුනේය. සේතුවාටත් ඒ බුලතේ රහා බලන්නට හිතය. එහෙත් වහල්ලෙක්ය. ඔහු ලොකුමැණිකෙගෙන් අවසරය ඉල්ලුවේ එබැවින්ය.

දෙනුන් දවසක් කල්පණාවේ සිටි ලොකු මැණිකේ "උඹේ හිතේ මණාපයක් කොරපං" යැයි ඔහුට අවසර දුන්නේ හිතකින් නොවේය. ඇයට තම හිමියා වෙනෙන් ගැහැණියක් සමඟ යහන් ගතවෙනවට වඩා දුකක් එදින දැණුනාය. "ඒ වෙන එවුවා තියා උඹලා දෙන්නා උන්නද නැද්ද කියලා වත් මට දැනගන්නට ඕන නෑ" යැයි කියා ඇය සේතුවාට කීවේ එබැවින්ය.

"ඒ හංකවියක් වත් දන්නේ නෑ නොවැ.." මුතුමැණිකේ මේ වගක් ඇසුවාමය. එහෙත් යසවති ගැන නම් ඇයට පුදුමක් නැත.

"මේ ගැන ජයතු පුතාට දැනගන්නට තියන්නට එපා. අම්මෙක් ගැන වරදක් හිතුවොත් ඒක නරකයි... මම දන්න තරමෙන් දෙතුන් වංගියකින් වයේ, ඒක ඒ කාලෙදීම අහවරක් වෙලා" ඇය කීවේ ඇත්තය. යසවති සේතුවාගේ පහසු ලැබුවේ තුන්වරක් පමණක්ය. ඇයට සේතුවාගෙන් සිතුව තරම් මිහිරක් නොලැබිණ.

"එයැයි එවුවා ගැන දැනගත්තත් එහෙම වැරදියට හිතන්නේ නැතුවා.." යසවති හා සේන අතර තවමත් ඇති ඇයි හොඳැයි මවට හෙළිකිරීමට සිතනත්, මෙදිණම එය හෙළිකිරීම ඉකමණ වැඩි යැයි මුතුමැණිකෙට සිතීන.

"හම් වෙන්ට පුළුවන්... ඒත් සේතුවා දිහා හරට බලන්ට බැරි කමක් නැතුවා" ඇයට බියක් ඇත්තේ එතනයි.

"හංගාන හිටියට අපේ අම්මා සේතුවාට හිතෙන් ලොංගතුවයි.." මුතුමැණිකෙට එය වැටහුණාය.

"එදා ඉඳලා මයේ දුක සැප බැලුව එකා.., මං අප්පුවවා එක්ක පෝරුවට නගිද්දීත් දෑසේ කඳුලක් නොපෙන්වපු එකා. හිතට ආ දෙයක් මයෙන් හංග නොගෙන කතා බහා කරපු එකා. බොරුවක් මොකට.., එකා මයේ ඇගේ කැල්ලක් වයේ. ඇත්තම නම්.. දුරස්ථව වහල් කමට තියාන උන්නට, මට කොයි කාරියෙදීත් අප්පුවුවට වඩා උභව හිතට කිට්ටයි.." ලොකු මැණිකේ සේතුවා ගැන තම හිතේ ඇති ලොංගතුව හෙළිකලේ මෙදිණය.

"ඒක නම් හැබෑව... මම දැකලා නැතුවයි ඒ කිට්ටුව" මුතුමැණිකේ සිනහව දැනින් වසා ගත්තාය. එවැන්නක් හෙළිකරන්නට මුතුමැණිකෙට දැන් බියවෙන්නට දෙයක් නැත.

"සේතුවා ඒ සංදියෙම දවසක් දෙකක් කියැවුවා මේ., සුදුමැණිකේ හොරහිං බලනවය, සැකය කියලා"මීට පෙර දවසකත් මුතුමැණිකෙගේ මුවෙන් ඒ ගැන හෙළි උවත් ඇය එය තැකීමක් නොකළත්, මෙවර තමා එය දන්න වග ලොකුමැණිකේ සහව නොගත්තාය.

"සත්තටම..?" සේතුවා එය දැන ගැන්මට වඩා මුතුමැණිකෙට විමතිය මව ගැනයි. ඇය එවැන්නක් දැනගෙනත් නිහඬව සිටිම මුතුමැණිකෙට පැනයක්ය.

"මම ඒ ගැන හිතුවුවේ නැතුවා.." ඇය පැවේ සිනහවක් පමණි.

"මට මේ පුදුමේ අපේ අම්මා ඒ වගක් දැනගෙනත්, මේ..., මේ..., මට ඇඟවේ වත් නැති එක නොවෑ?" මුතුමැණිකේට පුදුමය ඒ ගැනය. ඇය සිතා සිටියේ එකළ ඇයට එවැන්නක් හසු වුනාම් කොටුමස් වෙන වග පමණක්ය.

"සොභාවේ වලක්වන්ට බෑ නොවෑ... එවුවා වැඩක් නැතුවා නෙව දැන්..? මම දැන උනාය කියලා විතරක් සුදුමැණිකේ හිතවුවානං ඇති" ඇය ඒ වගක් දැන, දැනත් නිහඬව සිටියේ ඇයි දැයි කියා මුතුමැණිකේට දැන්ම හෙලිකරන්නට ලොකුමැණිකේ නොසූතුවාය. ඒ හේතුකාරානා රාශියක් ඇතුවය. සිතුවේ ඇයට වැටහෙන්නටම ඇරිම යහපත් කියාය.

"හම්..., සත්තනම් ඉතින් මේ..., ඒ සංදියේ ඒක මයේ ඇබැහියක් වයේ.." මුතුමැණිකේත් මෙවලෙ හිත හංග නොගත්තාය. යෙහෙලියක් හමුවේ දැන් ඒ හිත සහවගන්ටද දෙයක් නැත.

"මටද..?" ලොකු මැණිකේට සිනහවය.

"අපේ අම්මයේ මොකට..? ඔං... මේ ගායනං හිතට දැණුනා... බොරුවක් මොකොට ඒ කාලේ මේ..., මේ..., පිරිමි අහවල් එකක් ඒ දැක්කම නොවෑ" මුතුමැණිකේ විලි බර සිනහව නැවතත් දැනිං වසාගත්තාය.

"ඒකත් සේතුවා කියැවුවා.." ලොකු මැණිකේට සිනහවය. මුතුමැණිකේම ඉහත පැනයේ පිළිතුර කෙමෙන්, කෙමෙන් සොයාගන්නේය.

"මොකක්..?" සේතුවා එය දැන සිටි වගක් මුතුමැණිකේට අදහන්නත් බැරිය.

"කෙරුවාව තමා..., අමුඩ කෙටියෙන් ඉන්න වෙලාවක් ඇත්තම්, ඒ වට සුදුමැණිකේ ගැවැසිල්ල වැඩිය කියලා" ලොකුමැණිකේට සිනහවය.

"අපේ අම්මේ..! මම හිතුවුවේ නැතුවා එහෙවුවක් උඟ දැණෙන්නට ඇතිය කියලා. දැන් නම් විලියෙන් බැරුවා මුණ බලන්නත්"

"අප්පුවට වඩා, උඹලා දෙන්නා දිහා ඇහැ ගාන උන්නේ ඒකා. ඔය නොදන්නවා වයේ හිටියට, ඒ කාලේ ඉඳලම දෙන්නයෙම හැටි හොඳ හැටි ඒකා දන්නවා" ලොකුමැණිකේගේ මුහුණේ සිනාව තවමත් එහෙම්මය.

"මොනවා..?"

"දකින්න, නොදකින්න ඕනකොයි දේත්, කොයි කාරියත්"

"මේ., මේ., මාවත්.." මව කීදේ කුමක්දැයි සැකයක් නැත. මුතුමැණිකෙට පැනයක් රොත්තක් ඇතුළා සේම, හිතත් විලිබරය.

"හම්.. ඒකා වෙලාව අවේලාව, තැනක් නොතනැත් නැතුව වලවු ව පුරා සක්මන් කොරනවා නොවැ. වලවුවේ දෙයක් උඟ රහසක් කරනවා බොරු"

මව කියුදේ මුතුමැණිකෙට පැහැදිලිය. එලෙස වෙනට තිබුණ ඉඩ ප්‍රස්ථා බොහෝ වැඩිය. "එහෙවු දෙවල් සේරම එකා දැක ඇතුළු නම්, විලියෙන් බැරුවා කටක් ඇරලා කතා කරන්නටත්" මුතුමැණිකේ හිතේ, සේතුවා හමුවේ යන්නම් හෝ මාන්නයක් තිබුණා නම් දැන් එයත් අහවරය. එහෙත් ගැහැණු හිත කවත් තමා කෙරෙහි වෙන උන්ගේ ආකල්පය දැන ගැන්මට උත්සුකය.

"මේ.. මේ.. මොකු ඒකා කියැවුවේ..?"

"වෙන මොනවා ඉතිං කියන්නද..? මේ..., මේ..., සුදුමැණිකේ හැඩය කියලා තමා කියැවුවේ. අනික මේ.. මට වයේම ගායෙන් අඩුවකුත් නැතුවයත් කියලා" ලොකුමැණිකෙට නම් සිනහවය. එහෙත් ඇයට මෙලස කියන්නට හේතුවක්ද ඇත. හදිසි නොවිය යුතුය.

මවගේ ඒ වදන් පෙළෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියේය. "ඒකා ඊට වඩා යමක් කියන්නට ඇති..., අපේ අම්මා ඔය කියැවුවේ හංගාගෙන නොවැ" ඇය ඒ වග දන්නේය. එහෙත් ඇගේ හිත සලිතව ගියේ සේතුවා කියා ඇති "සුදුමැණිකේ හැඩයි" වදන් පෙළටය.

පිරිමියෙකු එලෙස කියන්නට නම් ඔහුට ඇය ගැන හිතක් පහළ විය යුතුමය. එහෙත් මවගෙන් ඒ ගැන අසන්නට බැරිය. මේ ගැහැනු කමය. වර්ණාවට කැමති පොදු ගැහැණු හිතය. "ගැණියෙක්ගේ එහෙවු කාරියක් දැක්කම කොයි පිරිමි හිතද ගිනියම් නොවෙන්නේ" ඔහු දකින්නට ඇත්තේ කුමන දේවල්ද? ඇගේ හිත දහසක් දේ ගැටලන්නට ගත්තේය.

"ඒකා මයේ ගැන හිතලා.." ඇගේ හිත නොතේරුන සතුටකින්නය. හිත නොතේරුන ගුප්තඥාවෙන්ය.

"ඒකත් පිරිමියෙක් නොවැ.." ලොකුමැණිකේ නම් එය කීවේ දහසක් දේ හිතේ හංගාගෙනය.

"සත්තනං.. මේ.., හරි හමන් පිරිමියෙක්ව කියලා එකෙක්, ඒ කාලේ මං දැක්ක නම් ඒ උච්ච. ඒකා ඒ කාලෙන් ගමේ උන්ට වඩා පෙනුමට හිටියා" නොසිතුව ලෙස ඇයට එකල සේතුවාගේ කඩවසම් රුව මැවී පෙනෙන්නට ගත්තාය.

එය සැබැවක්ය. ජයතු තරම් හැඩි දැඩි නැතත්, දැනටත් වලවු බතේ පිහිටෙන් සේතුවා පියකරුය. ගමේ අනෙක් පිරිමිණිට සාපෙක්ෂව පොත්ත සුදුය. නොදන්නා කෙනෙක් සිතන්නේ ඉහළ පැලැන්තියේ එකෙක් කියාය.

"දැනටත් ඒකගේ පෙනුම නරක් නැතුවා.." ලොකු මැණිකෙටත් සිනහවය. එහෙත් ඇය මේය කීවේ දියණියගේ හිත පිරික්සන්නට දෙපැත්තක් හිතාය.

"ඒ කාලේ කියන්නට පුළුවන් උනාට, අනික් අයට වගේ දැන් නම් මට එහෙම කියන්නට දන්නේ නැතුවා" මේ සිහිං නෝක්කාඩුවක්ය. ඇයත් සිනහවෙන් පිළිතුර දුන්නේ දෙපැත්තකට ඉඩක් තබාය.

"කාටවත් ඉරිසියා නොකර.., එහෙවු ඕන කමක් තියේ නම්.., මේ.., දැන් උනත් මොකෑ බැරි ඉතිං.." ලොකුමැණිකේ නිසි වෙලව ආවිට තම හිත හෙළිකළාය.

මවගේ එම කාතාවෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියේය. "අපේ අම්මා ඒ කියැවුවේ එහෙම කමක් නැතෙයි කියලද..?" ඒ පැණය ඇගේ හිතේ දෝංකාර දුන්නේය. හිත උණුහුමේ ගැහෙන්නට ගත්තේය. සේතුවාගේ එකළ මුරංඩුකම ඇයට මැවී පෙනුනේය. "ඔවු ඉතින් අපේ අක්කට ඉඩ දුන්නම්.. මෙව්වර හරියක් කොරාපු මට ඉඩක් දුන්නම මොකෑ වෙන්නේ....?" මුතුමැණිගේ හිත දහසක් දේ ගැටලන්නට ගත්තේය. එහෙත් පුදුමය මවක් දියණියකට එවැනි යෝජනාවක් කිරීමය. මුතුමැණිකේ සිතන්නට ගත්තේ ඒ ගැනාය.

රංමැණිකෙට දැන් තම නිරුවත ගැන විලියක් නැති තරම්ය. පිටවත හා නිතඹ පුරාවට දැණෙන ජයතුගේ දිවතේ පහසෙන් ඇගේ ගතේ සෑම ඉනවුවක්ම දැන් අවදියෙන්ය. ඇයට ඉවසා ගන්නට බැරි, ජයතු පිටුපසෙන් වැලඳ දෙනන හා යෝනිය දැනෙන් සතපන මිහිරය. හිත ඉවසුම් රහිත උවත්, ඔහුවෙත හැරෙන්නට යැයි යටි හිත බලකළත්, ජයතු හමුවේ ඇගේ ගැහැණුකම නම් තවමත් එහෙමීමය.

උඩු හිත කොතරම් උමතු වෙන් උවත්, ජයතුගේ යටි හිත තවමත් ඉවසුමෙන්ය. අවැසි තම මිහිරට වඩා ඇයව මිහිරෙන් මත් කරන්නටය. ඇගෙන් ඉදිරියෙදී ලැබෙනා සැපත ගැන හිතන්නටය. එම නිසාවෙන් ජයතු, දිවතෙන් ඇගේ පිටවතේ තෙතෙන් නොකල තැනක් ඇත්තම්, ඒ ගුද සිදුර පමණක්මය.

"ආහ්...මලයා දැන් නම් මට ඉවසුම් නැතුවා..." ඇයට තම යෝනියෙන් වැහෙන සතුටු කඳුලු දෙකලවා මත බේරෙන වගක් දැනුණාය. මිහිර ඉවසුම් නොදුන්නාය. එබැවින් ඇයට ඒ වදන් කියවුනේ ඉබේටමය.

"මං තාම හරි හැටි අත ගැහුවේ නැතුවා..." ඇයගේ මේ මිහිර ජයතුට සතුටක්ය. විමලසෙනට වඩා තමා ඇයව තෘප්තිමත් කිරීමට හැකි විම ගැන ඔහුට ආඩම්බරයක්ය. "තව ඒක පාරාක් මේකීට මෙහෙම්ම සුතිය දැනෙන්නට දෙන්නට ඕනෑ" ජයතු ඇයව තමා පැත්තට හරව ගත්තේ එබැවින්ය.

ඇයව තමාවෙතට හරවා ගත් ජයතු අඩියක් දෙකක් පස්සට ගියේය. ඇය දැන් මහා හෙලුවෙන්ය. ජයතුගේ දැනට දැණුන සිතුවිල්ල හරිය. මුතුමැණිකෙගේ පියයුරු වලට වඩා රංමැණිකගේ පියයුරු විසල්ය. එහෙත් තන්පුඩු නම් තරමක් කුඩාය. බර වැඩි කම නිසාදෝ දෙනන මණරම් ලෙස මදක් පහතටත් බර වෙලාය.

වෙරළ ගෙඩියකට වඩා විසල් නාඕය අසල ඇගේ සිහින් රංවන් මවිලක්ය. මුතුමැණිකෙගේ කුස වගේ නොව, මැගේ කුස යන්තම් ඉදිරියට නෙරලාය. මේ සැමටම වඩා ජයතුට ඉවසුම් නොදුන්නේ, නාඕයට වියත් බාගයක් පමණ පහළට තෙක් ඇති ඇගේ විසල් යෝනී පැලමය.

උපතින්ම රංමැණිකාගේ යෝනී පැලම දිගැතිය. දෙපා ලංකොට, සිටගෙන සිටියත් යටි බඩ නැවතුම දක්වා ඇති ඇගේ යෝනී පැල්ම දිගැතිය. කුඩා කල සිට ඉංග්‍රීසි පන්යට හැදුන නිසාවෙන්, මුතුමැනිකේ මෙන් ඇයත් යෝනී ඉස්මත්තා මවිල උගුල්ලාය.

"අනේ මලයා..., මට මෙහෙම බැරුවා.. මට මෙහෙම බැරුවා.." රංමැණිකේ දැතින් වසාගත් විලියෙන්, අඩියට දෙකට විමිණි ලාම්පුව අසලට ගියාය.

"මයේ අක්කේ..., දැන් හංගාන වැඩක් තියෙන වැයි.." ජයතුගේ දැහැන බිඳුනේ එක් අතකින් දෙනනත්, අනෙක් අතින් යෝනිය පෙදසත් වසා ගත් රංමැණිකෙගේ කුලෑටි කමේ මිහිරෙන්ය. ජයතු වහා ඇයව තමා ලඟට ගෙන දැඩිව වැලඳ ගත්තේය.

ජයතුගේ නිරුවත් උඩු කයට ඇයගේ දෙනන තෙරපුනේය. ලිඟුව ඇගේ දෙපා අතරට හිරවුනේය. දෙකොපුල් එකින් එක දැවටුනේය. දෙදෙනාගේම හඳ ගැස්ම එක් ස්වරයකට වැයුනේය. රංමැණිකේ මෙවන් මිහිරක් මේ ජීවිතයට වින්දාමය. මේ ලොංගතු නැවුම්ය. නුහුරුය. හිත මෙතරම් ගැහෙන්නේ, විලිබරිතවද..? නැති නම්, මිහිරෙන්ද කියා ඇයටත් නොතෙරීන.

විමලසේන කවදාවත් ඇයව මෙලෙස වැලඳගෙන නොතිබිණ. රංමැණිකෙට ජයතුගෙන් මෙවලේ දැණුනේ කාමුකත්වය පරදා නැගුණු ලෙංගතු බවක්ය. එබැවින් ඇගේ දැනත් ජයතුගේ කය වටා වෙලුනේ ඉබේටමය.

එහෙත් ජයතු මෙවලේ ඇගෙන් පැනුවේ ලෙංගතු බවක් නොවේය. ඔහුට අවැසි වූයේ ගත සිත කිලිපොලා යන උණුහුමක්ය. ජයතු පිටවන ඇති තම දැන පහලට යොමා ඇගේ තට්ටම් නැගීමෙන් අල්ල, තම ගතට ඇයව හිරකොට ගත්තේ, තම යටි කයත් ඇගේ වතට හොඳ හැටි තෙරපමින්ය.

සරම ඔසවා නැගී සිටි ජයතුගේ ලිහුව දෙපා මුල්ලේ දැවටෙන විට, මෙතුවක් රංමැණිකෙගෙ හිතට දැනුන ලෙංගතු උනුහුම පලා ගියේය. ඇගේ දෙපා ඉබේටම පළල් වුනේය. එහෙත් ඒ නිමේශයෙන් දෙපා අතරට රිංගුව ලිහුව, ඇය නැවත් දෙපා ලංකොට හිර කර ගත්තේ නම් හිතා හිතා මනාමය.

රංමැණිකෙගේ දෙපා මුල්ලේ තාලයකට ලිහුව සොලවමින්, ඇගේ දෙනන සමඟ හුරතල් වෙමින්, ජයතු සිටියේ මිණිත්තුවක් පමණි. ඔහුටත් දැන් මහා පිම්ම පණින්තට හදිසියක. ජයතු ඇයව තම දෙපා මුල දණ ගස්සවා ගත්තේ, ඇගේ විලිබව පරයා, මෘදු බලහත්කාරකමකින්ය.

රංමැණිකෙට වෙන්තට යන දේ පැහැදිලිය. මෙතුවක් ඇය ඉවසුමෙන් බලා සිටියේ මොහොත එන තෙක්ය. අශාවේ වැඩි කමට ඇගේ මුවට බේටයත් යහමෙන් උනන්නට ගත්තේය. එහෙත් ජයතු සරමේ ගැටය ලිහිල් කරන විට නම්, ඇගේ හිත යංතමට විලිබරෙන් සලිතව ගියේය.

සරම වලල්ලක හැඩයට ජයතුගේ දෙපා මුලට පතිත වුනේය. "නභා කියැවුවා වගේ මේකා එසේ මෙසේ එකෙක් නෙමෙයි" අත් බාහුවක් තරම් විසල් ජයතුගේ ලිහුව, ප්‍රථම වරට ඇය හමුවේ හින හුනේය. ඇයට සිහිං බයකුත් නොදැණුනාම නොවේය. රංමැණිකෙ මෙතුවක් දැක ඇති විසල්ම ලිහුව දැන් ජයතුගේය.

"අපේ අම්මේ... බයෙන් බැරුවා.." විශ්මය මුසුවුන ඇගේ මුහුණට දැන ඉබේටම ආවේය.

"මොකටැයි බය වෙන්නේ..?" ඇගේ ප්‍රථිචාරය ගැන ජයතුට සතුටුය.

"මේකගේ තරම...!" දෑස වසා සිටින ඇහිලි අතරෙන්, ජයතු ලිහුවේ පෙරසම පහත්කරන අපුරුව රංමැණිකෙට පෙනින.

"විමලසේනගේ මේ තරම් නැතුවයි..?" මේ පොදු පිරිමි හිතය. ජයතු ලිඟුවේ පෙරසම පහත්කොට, රත් පැහැ ලිඟ හිස මතකොට, ඇය මුහුණ වසා සිටින දැන හෙමිහිට ඇත් කලේය.

ජයතුගේ රත්පැහැ ලිඟ හිසේ සිනහව, මෙනුවක් රංමැණිකෙගේ ඉවසුම පලවා හැරියේය. තවත් බලා ඉඳ වැඩක් නැත. මෙවර ඇගේ දැන ඉබේටම ජයතුගේ ලිඟ බඳ වෙත ඇදුනේය.

"එයැයිගේ මේ..., මේකයෙන් භාගයක් තරම් වත් නැතුවා.." ඇය කීවේ මුසාවක් නොවේය. විමලසේනගේ ලිඟව කුඩාය. එහෙත් සේතුවාගේ ලිඟවට වඩා ජයතුගේ ලිඟව දෙගුණයක් තරම් විසල්ව නැත්තේය.

"අක්කංචි ලොකුවයිත් එකෙක්ට මාණාප නැතුවයි..?" ජයතුගේ සතට ඉහවහා ගිහිත්ය. රංමැණිකෙගේ අත්ලේ උණුහුමට වඩා ජයතුට සතටක් දැණුනේ ඒ ගැනය. රතියෙදි හුරුපුරුදු මේ අසැබි වදන් ඔහුට මෙවලෙ එලියට පැණිනේ නම් නොදැනීමය.

"ඇහුව වලත්ත කම.." ඒ වදන් නැගුනේ තමා වෙනුවෙන්ය. ඇයට මේ වදන් තුහුරුය. රංමැණිකෙට දැණුන විලිය සුලුපටු නැත. ඇසැබි බවනේ ඇගේ හිත කැලතින.

තම මුවෙන් පිට වුන අසැබි වදනෙන්, ඇයගේ මුහුණ වෙනස් වෙනු ජයතු දුටුවේය. දැන් පිට වී හමාරය. වදන් පෙළ නැවත ගත නොහැක. හොඳම විසඳුම එය තැකීමක් නොකර සිටීමය. එහෙත් ගැහැණු හිත ජයතු දන්නේය.

"කොයිකටත් කලියෙන් හිත දැනගන්නටත් එපැයි" ඔහු තැකීමක් නොකොටම, ඒ වදන් පෙළ කුට ලෙස මුදා හැරියේ, ඇගේ හිතේ අසැබි බවට ඇති හිත දැන ගන්නටත් එක්කය.

"විලියක් ඇතුව ඒ හිත කියන්නට පුළුවනැයි.. ඒත් මේ..., මේ..., හිතේ බියක් නම් ඇතුවා" ඇය විලිබරිත බව සභවා ගනිමින්, ඇඟිලි තුඩු ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් ලිඟව පුරාවට ගෙන ගියාය.

"බියක් ඇත්තේ අපේ අක්කට රිදේවි කියැලයි..?" ඇය නොකියා කීවේ කුමක් දැයි සැකක් නැත. එබැවින් ජයතු ලිඟව මත ඇති ඇගේ අත අල්ල ගනිමින් හෙමිහිට ලිඟව අත්ගසා පෙන්වුවේ තම අවැසිය ඇයට ඇගෙන්නටය. ඇයව යහමෙන් අවුස්ස ගන්නටය.

"හම්.." ලිඟු හිස ඇරෙන වැහෙන අපුරුවෙන් මත් වූන ඇගේ හිතට දිගු පිළිතුරක් නොආවේය. ඇයට දැන් ඇවැසිව ඇත්තේ මේ මිහිර විදින්නටය.

සැබැවින්ම රංමැණිකෙට මෙය නැවුම් අත්දැකීමක්ය. විමලසසෙනගේ ලිඟුව මෙලස අත්ලෙන් සතපා ඇත්තේ දෙනුන් විටක්ය. ඉක්මණේ ශුක්‍ර පහවීම නිසාවෙන් එයත් සුළු මොහොතක්ය. සේතුවාගේ ලිඟුව නම් අල්ලා ඇත්තේ, රතියෙදී නිසි තැන තබාගන්නට පමණක්ය. එබැවින් ජයතු අත නිදහස් කොට ගත් පසුවත්, කෝෂ දෙකත් මෘදුව පිරිමදිමින් ඇය මිණිත්තුවක් දෙකක් ජයතුගේ ලිඟුව අත් ගැසුවේ, හිතේ ඇති ආශාව මෙවලේ සපතකොට ගනිමින්ය.

"මේකීට දැන් නම් මයේ මෙහෙවුවට ගිනියමේ" පෙරදී ඇය තම ඉල්ලීම මත හැසිරුනත්, මෙවලේ ඇය හැසිරෙන්නේ තම ඉල්ලීමටම නොවන වග ජයතුට දැන් සැකයක් නැත. කොෂ දෙකත් සතපමින් ඇය දැන් දෙන මිහිර ජයතුටත් සතුටක්ය. ඊලඟ පිම්ම වෙත යන්නට හදිසියක්ය.

"මේ.., ඩිංගක් කටට ගන්නට හිතක් නැතුවයි.." ජයතු ඇගේ කෙහෙරැල්ල අතරින් ඇඟිලි තුඩු යොමා හිස මෘදුව අල්ල ගත්තේය.

"අනේ... විලියේ බැරුවා..." අශාව ඇතත් නුහුරු පුරුෂයෙකු හමුවේ ඉස් ඉසෙල්ලා මේ ගැහැණු කමය. ඇය දැන ලිඟුවෙන් ඉවතට ගත්තා මෙන්ම, හිස පහත් කොට ගනිමින් තම ආශා බරිත හිතද ජයතුගෙන් හංග ගත්තාය.

"එහෙම කරලා නැතුවයි..." ජයතු බිමට පහත්ව ඇති ඇගේ හිස එසවුවේය. ඇගේ විලිබරිත ඒ නෙත් ජයතුගේ හිත තවත් උමතු කළේය.

"දෙනුන් විටක්.." ජයතුගේ ගිණියම් දැස දෙස බලා සිටින්නට නොහැකි කමෙන් ඇය නැවතත් හිස පහත් කොට ගත්තාය.

හුස්මක දුරින් ඇති ඔහුගේ ලිඟුව හිනහෙන්නේය. මෙතුවක් දිවියේ සපත නොවූ දහසක් ආශාවන් ඇගේ විලිබරිත හිතේ මැවෙන්නේය. දැන් එය සපතකොට ගන්නට අවැසි වන්නේ ජයතුගේ තවත් දෙනුන් විටක පෙරැත්තය පමණක්ය.

"මට මණාපයක් නැතුවයි එහෙනම්..?" ජයතු සිතුවේ ඇගේ හිතේ අපුලක් ඇතයි සිතාය.

"ඇයි එහෙම හිතැවුවේ...? මට හුරුවක් නැති කමයි, විලියයි නිසා නොවැයි..?" ඔහුගේ හිත රංමැණිකෙට වැටහුනාය.

"එහෙනම් ඩිංගක් හුරුවෙන්ටත් එක්ක.." ජයතුටත් ඇගේ හිත වැටහුනේය. ජයතු නිකට පහළින් අල්ලා, ඇගේ මුව ලිඟුව වෙතට කිට්ටු කොට ගත්තේය.

ලිඟුව අසලදි ඇගේ මුව විවර වූයේ ඉබේටම නොවේය. එහෙත් ලිඟුව මුව ඇතුලට ගිය පසුව, නොදැණීම ඇයට දෙනොලතෙන් මුව වැසි ගියේ නම්, නැවත එලියට ගනිවියැයි කියා ලෝභ කමෙන්ය. ඒ ලොභ කම නිසාවෙන් රංමැණිකෙගේ දැත් ජයතුගේ නිතඹවෙත ඇදි, ඔහුව හිරකර ගත්තේය.

වලවු ඇතුලත නිසසලය. එහෙත් මුතුමැණිකේ හිතනම් වංචලය. කුඩා කළ සිට සේතුවා ගැන වූ මතකය කෙමෙන්, කෙමෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත ගිනියම් කරන්නේය. ඒ ගිණියමෙන් යටි හිතේ මෙතුවක් නිදන්ව සැඟව සිටි, සේතුවා කෙරෙහි ඇගේ ආශාව ඉස්මතු වුනේය. "ඒකා විශ්වාස එකා... එදා ඉඳලා මට මණාපෙන් හිටිය එකා" ඇය මනාපෙන් සිටි පුරුෂයන් හතර පස්දෙනා අහිබවමින් නොසිතුව ලෙස ඇගේ හිත මෙවලේ සේතුවා ලඟ නතර වුනේය.

"මේ..., අපේ අම්මා එහෙම කියැවුවහම නම් මයේ හිතත් මොකද්ද වෙලා ගියා වගේ ඕන්.." මුතුමැණිකෙට ඒ හිත කෙලින් කියන්නට බැරිය.

"මොකක් වයේද...?" ලොකුමැණිකෙට ඇගේ හිත දැන් සැකක් නැත. ඇයට සිනහවය.

"ඕං අපේ අම්මා මාව කෝලින්තමකට ගත්තා..?" මුතුමැණිකෙට මවගේ ඒ පැණනයෙන් දැණුනේ විලියක්ය.

"ඇත්ත කියන්ට... සුදුමැණිකේ ඌට මණාපද..?" ලොකු මැණිකෙට යන්නම් සිනහවය.

"කලියෙන් එහෙම හිතක් තිබ්බේ නැතුවා.. ඒත් අනේ මංදා.. දැන් නම් විශ්වාසයත් ඇතුවා.." මුතුමැණිකේ විලිබරිත සිනහව සඟව ගත්තාය.

"එහෙනම් ඉතින් ආයේ මොකද... කතා බහා කොර ගත්ත නම් අහවරයි නොවද..?"

ලොකුමැණිකෙ වඩාත් සතුටු වූයේ මුතුමැණිකේ සේතුවාව තෝරාගත් එක ගැනය. ඇයට දැන් බියක් නැත. මෙතුවක් බියෙන් සිටි ලෝකයාට හෙලිවීම ගැන දැන් සැකයක් තියාගන්නට දෙයක් නැත. සේතුවාත් සතුටුවෙන වග ඇයට සැකයක් නැත. "මට ඕන දේ සිද්ද වුනා එහෙනම්" හිත නිදහස් ලොකු මැණිකේ හෙළුවේ සැහැල්ලු සුසුමක්ය.

"මේ.., අපේ අම්මා අමණාපයක් නැතුවා නොවූ..?" මුතුමැණිකෙ කොට්ටයෙන් මුහුණ වසාගත්තේ විලිබරින මුහුණ හංග ගන්නටය.

"සතුටක් මිසක්කා... හිතේ කහටක් කොහෙත්ම නැතුවා. ඒකත් මණාපයි නොවූ සුදුමැණිකෙට" දියණියගේ විලිබරින බව ඇයට සතුටක්ය.

"එහෙම කියැවුවැයි..?" මේ ගැහැණු හිතේ ආශාවය.

"හම්... අදක රියෙක නෙමෙයි.., ඒකා ඉස්සර ඉදමම සුදුමැණිකෙට මනාපයි.."

"ඒ කාලේ ඉදමම..?" මුතුමැණිකේ හිත සතුටෙන් ඉපිළිය.

"හම්.. ඒ වගක් කියැවුවේ සුදුමැණිකේ කොටහලු වුන සංදියෙම..". ඇයට දැන් කිසිවක් සහව ගන්නට අවැසි නැත.

"ඒකව තියන්නට වටින්නේ නෑ නොවූ..? ඒකා එහෙම කිඳ්දි අපේ අම්මත් ඔහේ අහං උන්නා..?" ඇයට ඇත්තේ තරහක් නොවේය. ඇයට ඇත්තේ මෙහෙකරුවෙක්ගේ හිතක් ඇය එලෙස අසා ඉවසා සිටි එක ගැන පුදුමයක්ය.

"මම වංගියක් කියැවුවනේ.., එකා කිසි එකක් මයෙන් හංගන්නේ නැතුවය කියලා. අනික මේ.. ඒ හිත් පිරිමි කොයිකාටත් පොදුවක්. වෙනසකට ඇත්තේ ඒකා හංගාන ඉන්නේ නැතුව මයෙන් එක්ක කියැවුව එක විතරයි"

මවගේ ඒ පිළිතුරෙන් සේතුවා හා ඇය අතර ඇති බැඳීමේ තරම මුතුමැණිකෙට වැටහුණාය. "නොකිවට අපේ අම්මා අපුවිවට වඩා ඒකට ලෙංගතුයි.. නැත්තම් එහෙවු එකක් දැනගෙනත් නිකන් ඉදිද්..? වෙන එකෙක් එහෙවු කතාවක් කිවුව නම් එහෙම.., එකා ඒ කාලෙම පොළවට පස්වෙලා" ඇයට දැන් ඒ බැඳියාව ගැන හිතා වැඩක් නැත.

"අපේ අම්මා කියන්නට එපැයි කලියෙන්.." නැගුන විලිබරින සිනහව මුතුමැණිකේ කොට්ටයෙන් වසාගත්තාය.

"කවුරුත් හෙලිකොරපු හෙලුවක්.., එහෙම හෙලිකොරන එක්ක හොඳ යෑ..? මම එදාම තහංවියක් දැමමේ සුදුමැණිකෙ දිගෙක යනකම් එහෙවු හිතක් තියාගන්නට එපාය කියලා. දිගෙක ගිය කාලෙක උනත් සුදුමැණිකෙ එහෙවු දෙයක් ඕනෑ කියැවුවොත් මිසක්කා, තමංගේ ඒ හිතේ උවමනාවට ඉඩක් නැතුවය කියලා. ඒ වගක් පෙන්නන්නටත් තහංවිය කියලා. ඒකා ඒ වවනේ ඒ විදියටම රැක්කා..." ඇයගේ හිතේ දැන් ඇත්තේ පැහැදි සිතුවිල්ලක්ය.

ඇයට දැන් සේතුවාගේ හිතත් පැහැදිලිය. සේතුවාත් ලොකුමැණිකෙට දක්වන ගරුත්වය, බය පක්ෂපාතිවය මෙන්ම ලෙංගතුව ගැනත් මුතුමැණිකෙට සැකක් නැත. ඇයට ඇත්තේ දෙදෙනාගේ මේ ලෙංගතුව ගැන පුද්ගලය මුසු වූ සතුටක්ය.

එහෙත් ඒ සතුට පරයා ඇයට ඇත්තේ තමා ගැන සතුටක්ය. "ඒකගේ එකාව බලාන මං ඉස්සර කොච්චර නම් කොනහා ගත්තද..?" ඇයට ඒ අතියෙ මතකයන් මෙදිනත් ගෙන දුන් උණුහුමක්ය. "ඒ කාලේ මං කොච්චර නම් හීන දැක්කද ඒකා මට බලහත්කාරකම් කරනවා" ඇගේ හිත පමණක් නොව දැන් නම් ඇගේ යටිකයන් සියුම් පුබුදුවකින්ය.

"සත්තනම් මයේ හිතත් දැන් මොක්කද්ද වයේ.." ඇය හිත හංග නොගත්තාය.

"ඒ මොකැයි..?" ලොකුමැණිකෙට නම් සිනහවය.

"ආයේ අපේ අම්මට මයේ හිතත් හංගන්නට දෙයක් නැතුවා.. ඒ කාලේ ඒකා එක්ක බුදිය ගන්න එක මයේ හීනයක්. මගේ හිත මටම වාවන්නේ නැති වූන වාර අනන්තයි.

ඒකා අපේ අම්මට ඒ කියලා තියෙන්නේත් මුසාවක් නෙමෙයි. මම ඒ වග උඟට දැණෙන්නට නොඇරියමත් නෙමෙයි. ඒත් එක්කා මාව මායිම් කරේ නැතුවා. මම දැන් දන්නවා ඒ අපේ අම්මගේ කීමට කියලා"

මුතුමැණිකෙට සියල්ල වැටහෙන්නේ දැණිය. සේතුවා අමුඩ කෙටියෙන් ඉන්න වෙලාවට ලඟ රැදුනත් ඔහු එය වසා ගත්තේ ඇයි දැයි කියා ඇයට සැකයක් නැත.

"තරහක් ඇතුවයි.." ලොකුමැණිකෙට සිනහවය.

"ඉස්සර නම් තරහක් නැතුවාම නෙමෙයි. ඒකව අරහෙම නොදැක මට ඉන්නට බැරි වුනා. මම ඇබැහියක් වෙලා වයේ ඒකා මේ කාඞරයට එන කම් බලාන උන්නේ.... ඒ හිත මයෙන් මහ ඇරුනේ වලවුවෙන් ගියාට පස්සේ. සත්තනං.., දැණ ආයෙමත් මගේ හිත ඒ කාලේ වයේ ඕන්..." මුතුමැණිකේ මෙවලේ තම හැබෑ හිත මව හමුවේ හෙලිකලාය.

"එහෙනම් මේ.. හදිසියෙන් වෙන්ටෑ ඇත්තේ...?" ලොකුමැණිකෙට සිනහවය.

"ආයේ මොකට හංග ගන්ටද..?" ඇයට තමා සේතුවාට නතුව ඉන්නා අපුරුව මැව් පෙණුනාය.

"කොයිකටත් මේ ජයතු පුතාව දැණුවත් කොරලාම උන්නා නම් අහවරයි.."

"හම්...." ඇයගේ සතුටු සිනහව මණරමිය.

"ඒක ඕනෑ හැටියක්... මේ..., අනිද්දට එනවා නොවැ..." ලොකුමැණිකෙ එලෙස ඇසුවේ සිනහව සහව ගෙනය.

"අපේ අම්මා මොකැයි එහෙම ඇහුවේ..?" ඒ පැණය ඇයට කුකුසක්ය.

"නෑ.. මේ... මයේ ඉඩ පාඩු ගැනත් හිතන්ට එපැයි.." ලොකුමැණිකෙටත් මෙවලෙ නික්මුනේ විලිබර සිනහවක්ය.

"හදිසි වෙන්නට ඕනෑන්නේ නැතුවා.. එහෙවු දෙයක් වෙන්ට දිණ පහා හයක් පණි මයේ හිතේ" ඇය ඒ වගක් කීවේ හිතේ දුකෙන්ය.

"ඒකත් එහෙමෙයි.." ඇය නොකියා කියුවේ ඇගේ ඔසප් දිණයන් ඇරඹෙන්නට හදනා බව වග ලොකුමැණිකෙට වැටහුණාය.

රංමැණිකෙට දැන් ඉවසුම් නැත. තමා මේ ලිඟ ඉරිල්ල කොතරම් වේලාවක් කලාදැයි කියාවත් ඇයට නිනවුවක් නැත. ජයතුගේ ලිඟවෙන් බිඳුවෙන්, බිඳුව වහනය වන සතුටු කඳුලේ මෘදු ඇඹුල් රසයට රංමැණිකෙත් දැන් වශීවය.

හිමියාගේ නොහැකි යාවත්, සේතුවා කෙරෙහි හිතේ ඇති අපුලත් නිසාවෙන්, මෙතුවක් කල් හිතේ හිරව තිබුණ සෑම පෙරෙන ආශාවක්ම රංමැණිකේ මෙදිණ ජයතුගේ ලිඟවෙන් සපත ගත්තාය. විටෙක දිවතෙන් ඇය ලිඟ හිස ලෙව කෑවාය. තවත් විටක ලිඟ හිස ඇය උගුර පත්තෙලෙම වද්ද ගත්තාය. කොෂ දෙක හිත්සේ පිරිමැද්දාය, විටෙක මිරිකුවාය. විලිය පසෙක ලා ලිඟවක දඩබ්බර බවත්, හැඩ හුරුවත් සිත්සේ විදගත්තාය. "සේතුවා මෙව්වර වෙලාවක් ඉවසන් ඉන්නේ නැතුවා" එහෙත් ඒ සෑම පරයා ඇයට පුදුමයක් දැණුනේ ජයතු මෙතරම් වේලාවක් මෙ මිහිර ඉවසන් සිටිම ගැනය.

රංමැණිකෙගේ සෑම ක්‍රියාවකම ඇති නුහුරු බව ජයතුට කියා පෑවේ ඇගේ නෑඹුල් කමය. "මේකීට කට ට ඇන්න වත් හරි හැටි හුරුවක් නැතුවා" ලිඟවේ දත් පහර වැදි සියුම් වේදනාවක් දැණුන වාර අනන්තය. එහෙත් ඇගේ මුවෙන් ලිඟවට දැණෙන මිහිර පරයා දැඩි මිහිරක්. ඇගේ ඒ නෑඹුල් කමෙන් ජයතුගේ හිතට දැණුනේය. ඔහුගේ ඉවසුමේ සීමාවත් මෙදිණ ඉක්මණ වුනේය. "ආහ්... දැන්න ඉන්නට බැරුවා මයේ අක්කේ... මටත් ඉවසුම් නැතුවා " ජයතු ඇගේ හිසෙන් අල්ල ගත්තේ, හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන තවත් මිහිරැති පිම්මකටය.

රංමැණිකාගේ හිසෙන් අල්ල ගත් ජයතු, ලිඟුව ඇගේ මුව තුළ හෙලෙවුවේ තරමක වේගයකින්ය. එහෙත් ඒ මුතුමැණිකේ සමඟ මෙන් දඩබ්බරවද නොවේය. මැය හමුවේ මේ පළමු වර නිසාවෙන් සියුම් හික්මීමකින්ය.

රංමැණිකෙට මෙය නැවුම් අත්දැකීමක්ය. පුරුෂයෙකුගේ මුරණ්ඩු කම මේ ඇය අත් විදිනවාමය. හිත උමතුවෙන් නිසාවෙන්, වේගවත් ලිඟ පහරවල් උගුරු පත්ලේ දැවටීම ඇයට අපහසුවක් නොවින. දඩබ්බර කම ඇයට මිහිරක්ය. රත් සුවය කුමක් දැයි කියා ඇයට වැටහෙන්නේ දැන්ය. ජයතුගේ තට්ම දෙක ඇය මිරිකා අල්ල ගත්තේ හිතට දැණෙන මේ මිහිරෙන් මත්වය.

සෑම ලිඟ පහරකටම රංමැණිකෙගේ මුවෙන් නික්මුණේ උණුහුම් ශුංගාරාත්මක හඬක්ය. මිණිත්තුවක් ගෙවෙන්නත පෙරම ඇගේ මුව දෙපසින් බේටයත් බේරෙන්නට ගත්තේ, ඇගේ පෙණුම තවත් කාමුක කරමින්ය. "මෙකීට මෙහු වූ සැපක් අරු මෙතුවක් දිලා නැතුවා වයේ..?" ජයතු ලිඟුව ඇගේ මුවෙන් ඉවතට ගෙන, ඇගේ බේටයෙන්ම නැහැවුන රත් පැහැ ලිඟ හිස, ඇගේ මුහුණ පුරාම දැවටුවේ තම මිහිර ගැන හිතා නොව, ඇයගේ සතුට ගැනත් හිතාය.

බේටයෙන් නැහැවුන රත්පැහැ ලිඟ හිස මුහුණ පුරා දැවටෙන මිහිරෙන් රංමැණිකෙගේ හිත ගිනියම් වුනේය. ඇයගේ යෝනියෙන් බිඳුවෙන්, බිඳුව වැස්සෙන සතුටු කඳුලත් දෙකලවා දිග පහතට ගලා යන්නට ගත්තේය. "අපේ එකී වලත්ත නොවී තියෙයි යැයි මෙහෙවූ සැපක් ලැබෙද්දී" ඇයට සිහි වුනේ නැගෙනහිරය. එම මිහිර ඉවසුම් නැති තැන ඇය මුව අයා හිස දෙපසට කරමින් නැවතත් උත්සහා කලේ, මුහුණ පුරා දවටන ලිඟුව නැවතත් මුවේ දමාගන්නටය.

ඇය දැන් තරමක් දඩබ්බරය. ලිඟුව මුටුට ගන්නට කරනා දාන්ගලය ජයතුට මණරම්ය. "මෙකීට ඕනෑ මයේ බාවව උරන්ට.. හිටපං මම උඹට.." ජයතු මෙවර ඇගේ කෙස්වැටියෙන් අල්ල ගත්තේ නම් සංවර හිතකින් නොවේය.

තම හිස ජයතු මෙවර අල්ල ගත්තේ පෙර තරම් සංසුන් හිතකින් නොවන වග රංමැණිකෙටත් සැකයක් නොවින. මෙවලේ ඇය මුව විවර කළෙන් පෙර තරම් සිහිව නොවේය. එහෙත් මෙවර ලිඟුව උගුර පත්ලේම වදින විට ඇය මුව වසා ගත්තේ නම් තරමක බියෙන්ය. ඒ ලිඟ පහරේ වේගයට ඔක්කාරයට නැගෙන තරමේ අපහසුවක්, ඒ පහසුවෙන් මිහිරක් ඇයට දැණෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

ඇයගේ නුහුරු බව නිසාවෙන් ලිඟ හිසේ වදින දත් පහරේ සියුම් වෙදනාව ජයතුට මෙදින ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. ඇගේ කෙඳිරිය, උගුර පත්ලේ ලිඟුව වැදෙන

විට ඇයට පිට වෙන ඔක්කාර හඬත් ජයතුට මෙදින නැවුම්ය. ඇගේ මේ අපහසුවත් ඔහුට දැන් මිහිරක්ය. ඔහුට මැදිවයස් තිරිහං රංමැණිකෙගේ මුවෙන් දැණුනේ නාඹර පහසකක්ය.

හතර පස් මොහොතක් ගෙවෙන විට ජයතුගේ කොෂ දෙක තුළ ගුක්‍ර, මෙදින උණුහුමෙන් පැහෙන්නට ගත්තේ වෙනදාට වඩා ඉකමනටය. "ආහ්... ඉන්ට බෑ මයේ අක්කේ.." ජයතු ලිහුව ඇගේ මුවෙන් ඉවතට ගෙන, ඇයව උස්සා යහනෙන් තැබුවේ උමතුටෙන්ය.

ජයතුගේ වියරුව හමුවේ රංමැණිකෙත් දැන් උමතුටෙන්ය. තමාව යහනේ දිගා කොට ගත්තේ ඇයි දැයි කියාත් ඇයට දැන් සැකක් නැත. එහෙත් ජයතු දෙපා පළල්කරන විට ඇයට දැණුනේ සිහින් විලියක්ය. එබැවින් ඇය දෑස තදින් පියාගත්තේ ජයතුගේ මහා පිම්මට ගත හිත සකස ගනිමින්ය.

ජයතු මොහොතක් ඇගේ තෙත බරිත යෝනිය දෙස බලා සිටියේය. "පොරෝ පාර වියනට වඩා දිගටියි මයේ හිතේ" මුතුමැණිකෙගෙන් මැගෙන් යෝනියේ වෙනස පැල්මේ දිගැති බවෙන් පමණක් වග ඔහුට දැන් සැකක් නැත. එහෙත් ගුද සිදුර අසලින් ඇරඹුණ රංමැණිකාගේ යෝනි පැල්ම වියනකට වඩා දික් විම ඔහුට නැවුම්ය. යෝනි මුල්ල සතුටු කඳුලෙන් තෙත්ව ඇති අපුරුවත් කාමුකය. ජයතු ඇගේ දෙපා මුල්ලට හිස පහත් කළේ ප්‍රේත කමෙන්ය.

"අනේ... ඉන්ට, ඉන්ට, ඩිංගක්..., අපුලේ බැරුවා.." සිදු වූයේ රංමැණිකේ නොසිතුවක්ය. ඇයට විලියක් දැණුනේ තම යෝනිය හොඳින් සතුටු කඳුලු ගලා ඇති වග සිහි වීමෙන්ය. ඇය පසෙක වූ පොරවනය අතට ගත්තේ එය පිසලන්නටය.

"මයේ හිත මණාපම මෙහෙවු රහක් බලන්නටම තමා"

"අනේ.. අනේ...මලයා.." ජයතුට මෙලස යෝනිය පුදන්නට ඇයට හිතක් නැත. එබැවින් ඇය ජයතුගේ හිස අල්ල ගත්තේ ඔහුව වලක ගන්නටය. එහෙත් ඇයගේ පෙරැත්තය පසකලා ජයතුගේ දිවත ඇගේ යෝනිය සිපගත්තේ බලහත් කාරයෙන්ය.

"ආහ්... මයේ මලයා..." යෝනි දෙතොල දෙබෑ කරමින් ජයතුගේ දිවත යෝනි පැල්මේ ඉහළ පහළ යන මිහිර රංමැණිකෙට දැන් ඉවසුම් නැත. ඇයට මෙතරම් මිහිරක් සේතුවාගේ දිවතෙ වත් දැණි නොතිබුණේය. "ආහ්.. අම්මේ..." මිහිර ඉවසුම් නොදුන් තැන ඇය ජයතුගේ හිස අත හැර, තම දෙපා උස්සා නවා ගත්තේ උමතුටෙන්ය.

"ආයේ අක්කා නඟෝ දෙන්නායයෙම ඇඹුල් රහේ වෙනසක් නැතුවා.." දෙතුන් මිණිත්තුවක් යෝනී දෙතොලෙන්, දෙකලවා මතත් තැවරුන ඇගේ සතුටු කඳුල දිවතෙන් පිස දැමුව ජයතු, ඇගේ යෝනී දෙතොල් ඇඟිලි තුඩෙන් හෙමිහිට විවර කළේය.

ජයතු මද වෙලාවක් බලා සිටියේ බිඳුවෙන්, බිඳුව, යෝනී සිදුරෙන් වැස්සෙන ඇගේ සතුටු කඳුල දෙස නොව, ඇගේ තඹර පැහැති යෝනී සිදුර දෙසය. "මෙකීගේ පැල්ම විසල් උනාට ඇතුල් හිල හිව්ව.." දරුවන් දෙදෙනෙකු බිහිකළ මුතුමැණිකෙගේ හුරු පුරුදු යෝනී සිදුරට වඩා, මැගේ යෝනී සිදුර කුඩා බව ඔහුට දැන් සැකක් නැත. "ආයේ හරි හමන් එකක් බැස්සා කියලැයි..?" ඔහුගේ ලිහුවට ඒ හිර බව කලියෙන්ම දැණී දෙතුන් විටක් ගැස්සිද ගියේය.

"ආහ්... අම්මේ.." පළල් වුන යෝනී දෙතොල ස්පර්ශය කරමින් ජයතුගේ දිවන යෝනී මුඛේ දැවටෙන මිහිරෙන් රංමැණිකෙගේ ගත සලිතව ගියේය. එය ඉවසා ගත නොහැකි තැන ඇය දත්මිටි කෑවේ දැසත් තදින් පියාගනිමින්ය.

"ආහ්.. අනේ මලයා... අපුලක් නැතුවයි.." ඇයට පිට වුනේ සිහිං කෙදිරියක්ය. ඇයට තවමත් බියක් ඇත්තේ ජයතුට අපුලක් දැණෙවිදැයි කියාය. එහෙත් හිත නම් ඒ දැණෙන මිහිරෙන් මත්ව උමතුවෙන්නේය.

"පිරිමියෙක්ට මෙහුවු රහක් දිව්‍ය අමෘත්‍රේ කටේ ගැහුවත් ලැබෙන්නේ නැතුවා" ඔහු කියා පෑවේ ඒ රසයට ඇති පිරිමි ප්‍රේත කමය. ඔහු ඒ රසය තවත් සොයන්නට ගත්තේ ඇගේ යෝනී සිදුර ඇතුලතටත් දිවන යොමමින්ය.

"ආහ්... මයේ මලයා... හම්මේ... ඉවසන්ට බැරුවා" ජයතුගේ දිවන යෝණි සිදුර මත කරනා දාංගලය, ඇයට දෙතුන් මොහොතකට වඩා ඉවසා සිටින්නට නොහැකි විය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේම දිවන යෝනිය ඇතුලත මස්පිඬු මතට කරනා සිහිං තෙරපුමෙන් දැණෙන දැඩි මිහිරය. "මෙව්වරට දිවතත් දිගයැ"

එවන් මිහිරක් ඇය මේ විදිනවාමය. සේතුවාත් මෙතුවක් ඇයට මිහිරක් දී ඇත්තේ ගැටිත්ත මතින් පමණක්ය. දැන් ලැබෙන මේ මිහිර ඇගේ ගතට හිතට නැවුම්ය. ඒ නැවුම් බවම ඇයට තවත් ඉවසිය නොහැක. සුරාංතයකට කිට්ටු බව කියා පාමින් යෝනිය ඇතුලත සියුම්ව පුපුරා ගසන්නේය.

"ආහ්.. අනේ මලයා... දැන් ඇතුවා.." ඇයට වැඩි වෙලාවක් ඒ මිහිර ඉවසා දරා ගන්නට නොහැකි වූවාය. ඇය යෝනිය තට්ඹා හකුල ගත්තේ ඇතුලතෙන් නැගෙන අකුණු සැරයේ මිහිර ඉවසිය නොහැකිම තැනය. එහෙත් දෙතුන් විටක සුරාන්තයක්

නුහුරු ඇගේ ඉවසුම පරාද විය. රංමැණිකේ ගත හිත තිගස්සා ගනිමින්, ලිඟු පහරක් නොවිඳම දෙවන සුරාන්තයක් විඳ ගත්තාය.

මුව පිරි යන්නටම ගලා ආ ඇගේ සතුටු කඳුලෙන් හා ඇගේ තිගැස්මෙන්, රංමැණිකේ තවත් සුරාන්තයක් ලද බවට ජතුව සැකයක් නොවින. එහෙත් ඔහුගේ හිත මණාප මෙවන් මොහොතක නොනවතවාම කරන සියුම් බලහත්කාරකමටය. එබැවින් ජයතු තම දෙතොලත යෝනී සිදුර මතට තද කොට, ඇයව හිරකොට අල්ල ගනිමින්, "සුරුස්" හඬින් ඇගේ යෝනී පත්ල හිස්ව යන්නටම, ඇගේ සතුටු කඳුල එක් වරම මුවට ගත්තේ, තම ගිනියම් හිතත් අවුලවා ගනිමිණිය.

සිදු වූයේ කුමක් දැයි කියා හිතන්ට වත් ඉඩක් රංමැණිකෙට නොලැබුණාය. යෝනිය තුල ඇති ඒ සතුටු කඳුල අවසන් බිඳුව තෙක්ම උරා බොන වලත්ත හඬත්, ඉන් දැණෙන මිහිරත් රංමැණිකෙට ඉවසගත නොහැකි වූවාය. ඇගේ ගතම යෝනිය ඇතුලත රික්තකයෙන් තෙපුල් දෙන නැවුම් මිහිරෙන්, එහෙත් උච්චතම සුරාන්තයකින් නැවතත් වෙවුලා ගියේ "ආහ්... අනේ... ඇති.. ඇති.. මලයා, අනේ ඇති..." කියා නැගුන කෙදිරියකින් නොව සියුම් කෑ ගැසීමකින්ය.

රංමැණිකේ මේ වින්දේ දිවියේ මෙතුවක් ලද උච්චතම සුරාන්තය ය. ගත ගිණිනෙන් පිච්චෙනවා වැනිය. "ආ...හ්..... අම්මේ.... හම්..... මලයා...." ඇයට දැණී සිහියක් නැති තරම්ය. එහෙත් ජයතුගෙන් ඇය තවම නිදහස්ව නැත.

ජයතු නැවත නැවතත් දිය දහරාවක් මෙන් ඇගේ යෝනියට උනනා සතුට කඳුල යෝනිය පෙර ලෙසම හිස් කරන්නේය. දැණෙන සැපය ඉවසිය නොහැකිව රංමැණිකේ දැතින් යහනේ රෙද්ද, දත්මිටි විකමින් ගුලිකරමින්ය. එහෙත් ඉවසිය නොහැකිම තැන "ආහ්... දැන්.. ඇතුලා.. දැන් ඇතුලා... ඩිංගක් ඉන්නට.. ඩිංගක් ඉන්නට" කියමින්, කයේ සියලු වැර යොදා අවසන දෙපා හකුල ගනිමින් ජයතුගේ හිස දෙපා මුල්ලෙන් ඉවතට තල්ලු කලේය.

රංමැණිකේ මේ හැසිරීමෙන් ජයතුගේ හිත උමතුව ගියේය. ඔහුගේ සීමාව පැන්නේය. ජයතු මෙතුවක් තම මුවේ රඳවන් සිටි යෝනියෙන් ගැලුව ඇගේ සතුටු කඳුල, ඇගේ මුවටම නිදහස් කරමින්, ලිඟුව ඇගේ යෝනියට ඇතුල් කලේය.

"ආහ්.... අම්මේ...." යෝනිය හොඳ හැටි තෙත්ව ඇතත්, දැණුන සිහිං වේදනාවෙන් රංමැණිකෙගේ නෙතහට කඳුලකුත් ඉනුවේය. එහෙත් දැණුනෙන මේ වේදනාව මණරම්ය. ජයතුගේ විසල් ලිඟුවෙන් යෝනී සිදුර පළල්වෙන මේ මිහිර ගිනියම්ය. ඇයට මෙතරම් මිහිරැති වේදනාවක් කනාසා සිවිය බිඳුන දිනයේ වත් දැණී

නොතිබුණාය. එබැවින් ඇය තම දෙපා ඉහලට ඔසව අල්ල ගත්තේ ජයතුගේ පහසුව තකාම නොවේය.

ජයතු ලිඟුව යෝනියට ඇතුල් කරන විට සැබැවින්ම රංමැණිකෙගේ ගතට වේදනාවක් නොදැණින. ජයතුගේ ලිඟුවේ විසල් බව කෙරෙහි ඇති විශ්වාස නිසාවෙන් රිදුම දැණුනේ ඇගේ හිතටය. එහෙත් මෙතුවක් ලිඟු හිසක් සිප නැති යෝනී පතල නම් ජයතුගේ ලිඟු පහරෙන් සැබැවින්ම කැලති ගියේය.

ජයතුගේ ලිඟුවට නම් රංමැණිකෙගේ යෝනිය ඉමහත් සැපතක්ය. දරුවන් දෙදෙනෙකු බිහිකළ මුතුමැණිකෙගේ යෝනියට වඩා සැබැවින්ම හිර බවක්ය. තවමත් අඩු ගැඹුර නිසාවෙන් වැදෙන සෑම පහරක්ම වදින්නේත් පතුලේය.

ජයතුගේ ඉහ ගැස්සෙන වාර ප්‍රමාණයට වඩා ගැස්සෙන්නේ ඔහුගේ හිතය. මෙදින නම් ජයතුට ඉවසුමකුත් නැත්තේය. යොනියෙන් දැන්නේ නාඹර පහසක්ය. කොතරම් පරිනත උවත් ජයතුගේ හික්මීම රංමැණිකෙගේ හමුවේ ගිලිහී ගියේය. ඔහු එක පිට එක ලිඟු පහර රංමැණිකෙගේ යෝනියට නිදහස් කලේ ගැටවර මුරන්ඩුවෙන්ය.

වසර ගනනාවකට පසුව එකම ඉරියව්ක් මත යැපී, ජයතු මෙදින ඉක්මණි සුරාත්තයක් ලැබුවේය. එහෙත් ඒ වන විට රංමැණිකේ සිවු වන සුරාත්තයත් විඳි හමාරය.

දහසක් පැතුමත්, දහසක් සිතුවිලි නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙට තවමත් නිදක් නැත. දැස පියා ගත්තත්, දැස හැර උන්නත් දැන් ඇයට මැවෙන්නේ එකම රුවක්ය. හෙට අලුයම වෙන තෙක් ඇයට ඇත්තේ හදිසියක්ය. එහෙත් ලොකු මැණිකෙ නම් අද වෙනදාට වඩා සුවැති නින්දක පහස ලබමින්ය.

අළුයම් කළුවර පරයා හිරු හිනහෙන්නට ලක ලැස්තිය. වලවුව ඉදිරිපිට කෝන් හගේ කුඩුව තනා සිටි බට්ටිත්තියත් ඇහමලු කඩා හෙමිහිට තටු සැලුවාය. වෙනදාට කලියෙන් මෙදිණ ලොකුමැණිකෙටත් ඇහැරුණි. අලුයම් වෙන තෙක්ම සිහින දුටු මුතුමැණිකේ තවම සුව නින්දකය. මද වේලාවක් මුතුමැණිකේ දෙස ආදරයෙන් බලා සිටි ලොකු මැණිකේ යහන්නෙන් නැගිටිටේ මුතුමැණිකෙගේ නින්දට බාදාවක් නොවන්න පරිස්සමටය.

පෙරදා රැයේ වැඩියමක් නිදිවර්ජිතව සිටියත් රංමැණිකෙට හුරුපුරුදු වේලාවටම ඇහැරුනේ, සේතුවාගේ දැතින් වලවුවේ මහා ගේට්ටුව විවර වෙන සුපුරුදු හිමිදිරි හඬින්ය. එහෙත් වෙනදා මෙන් යහන පාලුවෙන් නොවින. වෙනදා තරම් සීත බවකුත් නොවින. පෙරදා රැයේ පටං ඵලිය දුන් විමිණි ලාම්පුවත් තෙල් හිඟ කමෙන් නිදි කිරා වැටෙමින්ය. ඇය තවමත් ජයතුගේ උනුහුමට තුරුලුවය.

හෙමිහිට දැස විවර කළ රංමැණිකේ මද වේලාවක් ජයතුගේ මුහුණ දෙස බලා සිටියාය. සුව නින්දක ඉන්නා ජයතුගේ මුහුණේ යන්තම් සිනහව, රංමැණිකිගේ හිතට අහිංසක පෙණුමක්ය. "දැණිනම් හිමිජ්ජා වයේ..." ඇයට මේ නින්දට පෙර සිදුවුණු සියල්ලම නැවතත් පිලිවෙලකට මැවී පෙනින. හාදුවක් දෙන්නට සිතූන හිත ඇය වලක ගත්තේ නම් දැඩි වෙහෙසක් ගෙනය.

වලවුවේ මහා ගේට්ටුව විවර වූන හඬ ඇසී ගත වූන දසවන මිනිතුවෙන් පසුව, සේතුවා වෛරාව මඩුවෙන් ඵලියට නිදහස් කරන සුපුරුදු ගෙජ්ජී හඬින් රංමැණිකෙගෙ දැහැන බිඳින. ඊලඟ සුපුරුදු හඬ වලවුවේ ඇතුල් දොරවල් ඇරෙන හඬය. ඊට පෙර සුපුරුදු තැනට යායුතුය. රංමැණිකේ තම ගත වෙලා සිටින ජයතුගේ අත හෙමිහිට ඉවත් කොට, ඔහුගේ ලෙංගතු උනුහුමෙන් මිදී යහනෙන් නැගිටිටේ තුන් හිතකවත් ඇති කැමත්තකින් නොවේය.

යහනෙන් නැගිටි රංමැණිකෙට දැණුන විලිය සුලුපටු නැත. එකදු වතක් වත් ගතේ නොවින. පෙරදා රැයේ ගැලවුන දෙදෙනාගෙම වත කාඹරය පුරා සිසිකඩය. ඇහත් තලා පොඩිකර දැමුවා වැනිය. ඇය ජනෙල් කවුලුව අසල බිම වැටි ඇති, පිටුපස උරහිස පහලට ඉරිගිය නිදන ඇදුම අතට ගෙන, ඇහට දාගත්තේ විලිබරිත සිනහාවෙන්ය.

මුතුමැණිකෙගේ නින්දට බාදාවක් නොවන්නට, කාඹරයේ දොර හඬක් නොනැගෙන්නට වසා දැමුව ලොකු මැණිකේ ඉවතට ආවාය. වලව ඇතුලත තවමත් සුපුරුදු හිමිහිඳිරි මඳ අඳුරෙය. "රංමැණිකේ කාඹරයට යන්නට ඇති මයේ හිතේ" ඇය මොහොතක් තම කාඹරයට ඉදිරිපස ඇති මුතුමැණිකෙගේ කාඹරය දෙස බලා සිටියාය. එහෙත් "තවමත් ගිහිං නැතුවද මංදා...?" මුතුමැණිකෙගේ කාඹරයේ දොර යට හිඩසෙන් ඇයට පෙනුනේ, කාඹරය ඇතුලත තවමත් දැල්වෙන ලාම්පුවේ එලි රේඛාවය.

තම නිරුවත වසා ගත් රංමැණිකේ බිම ඇති සරම අතට ගනිමින් ජයතු දෙස බැලුවේ සිනහවෙන්ය. පොරවනයෙන් ඔහුගේ යටි කය පෙදෙස වැසි ඇත්තේ යාන්තමටය. දෙපා මැද්දෙන් කොෂ දෙක පහලට එල්ලෙන අපුරුව මණරමිය. ඇයට සිහි වුයේ තමා ඒ කොෂ දෙකත් මුවට ගෙන පෑ දහ කාරකමිය. ඇයට දැන් නම් තමා ගැනම ඇත්තේ මිහිඳුනි සිහිත් විලියක්ය. එහෙත් ජයතුගේ සරම ඇය සිප ගත්තේ නම් ඒ විලිබරිත කමෙන් නොවේය.

ඇයට ජතුව ඇහැරවන්න ලෝබය. ඊටත් වඩා ඔහුට මුහුණ දෙන්න සියුම් විලියක්ය. පෙරදා රැයේ පටං දෙදෙනාට තනි රැක්ක විමිණි ලාමුපු දැල්ලට නිවනක් දුන් රංමැණිකේ, ජයතුගේ දෙපා ස්පර්ශයකොට නැමැද හෙමිහිට කාඹරයෙන් එලියට ආවේ, ඔහුගේ නින්දට බාදාවක් නොකරය. එහෙත් මැණියන් ඇගේ කාඹරයේ උලුවස්ස අසල සිටිනු දැක ඇයට දැණුන විලියනම් සුළුපටු නොවින.

"නහා තාම නිදි වෙන්ටැ.." රංමැණිකේ මව අසලදී තම ගමනේ වේගය අඩාල කොට ගත්තේ විලිබරිත මුහුණ බිමට පහත් කරගනිමින්ය.

"හම්.. ඔහේ බුදිය ගත්තාවේ.. ගෙදර උන්න නම් කොහෙද මෙව්වර වෙලාවක් ඇහැක් පියාන ඉන්ට" දියණියගේ මුහුණේ මෙදින ඇති පියකරු පෙනුම ලොකුමැණිකෙට සතුටක්ය.

"ඒකත් හැබෑව.." රංමැණිකෙට ඇවැසි කෙසේ හෝ මව මහ හැර යන්නටය.

"යන්ට කාඞරයට.. දැන් බියෝ කැඳ එක ඇන්න එව්.." ලොකුමැණිකෙට දියණියගේ හිතේ ඇති විලිබරිත බව සැකක් නැත. එහෙත් මුවට නැගුන සිනහව ඇයට වලක ගත නොහැක.

රංමැණිකේ ඉක්මණේ අඩියක් තැබුවේ පියගැට පහලටය. එහෙත් ඇගේ අත කෂණිකයෙන් ඉහට ආවේය. යටි බඩත් සිහිං රිදුමකය. ඇහට ඇති අමාරුව ඇයට දැණුනේ දැන්ය. එහෙත් මවට එය පෙන්වන්නට බැරිය. රංමැණිකේ කයේ නැවුම් අපහසුව, මිහිරෙන් විදිමින් පහළට බැස්සේ විලිබරිත මුහුණ මවගෙන් හංගාගෙනය.

රංමැණිකේ පිටුපසින් පියගැටපෙළ බසිනා ලොකුමැණිකෙට නම් සිනහවය. දියණියගේ මේ වෙනස ඇයට නැවුම්ය. "ඔය තැලිලා පොඩි වුනාම වෙන්ටෑ" දියණියකගේ අපහසුවක් හමුවේ ලොකුමැණිකේ මේ සතුටෙන් සිනහා වුනාමය. ඇගේ සිනහව තවත් වැඩි වූයේ රංමැණිකෙගෙ වත ඉරි ඇති වග දුටුව විටය.

කාඞරයට වැදුන රංමැණිකේ යහනේ නැවතත් පෙරළනේ සතුටු හිතෙන්ය. හැහැණියක් තම වෙදනාවෙන් සතුටක් ලබණ මිහිඳැති බවෙන් ඇයගේ හිත ඉපිලය. ගතෙන් දැනෙන සෑම සිහිං වෙදනාවක්ම සතුටක්ය.

මුතුමැණිකේ ඇහැරෙන විට ජයතු වලවුවෙන් හේනට පිටත්ව ගොස්ය. පිටත් වෙන විට මුතුමැණිකේ නිදියගෙන සිටිම ඔහුට සැනසීමක්ය. නැත්තම් ඇගෙන් අසන්නට වෙන අඩපාලි කතා බොහොමය. එහෙත් ඇයත් සමඟ ඒ ගැන කතා බහට ජයතුගේ හිතත් නොයිව සිල්ලෙන්ය.

මුතුමැණිකේ ඇහැරුනේ වලවු බට්ටා ඕරලොසුවේ හතේ කණිසමෙ හඩින්ය. ඇයගේ ගත වෙන්දාට වඩා ප්‍රබෝදයකින්ය. සිහින් විලියක් නැතුවාමත් නොවේය. එහෙත් ඇයට හදිසිය ඇත්තේ සේතුවාව දැකගන්නට නොව ජයතුව හමුවෙන්නටය. තම තිරණය ඔහු හමුවේ තබා හිත නිදහස් කරගන්නටය.

"මම යංට කියලා හිතැවුවේ...?" උදෑසන අහරත් ගත් මුතුමැණිකේ සොහොයුරියගේ කාඞරයට ගියේ යනවා යැයි කියා යන්නටම නොවේය.

"මට ආයෙම නින්දක් ගියා.." කැඳ කෝප්පය හිස් කොට නැවතත් යහනට වැදුන රංමැණිකෙට ඇහැරුනේ දැන්ය.

"එහෙනම් ඊයේ බුදිය ගන්නට වෙලාවක් ලැබෙන්නට නැතුව ඇති මයේ හිතේ..?" මුතුමැණිකේ සිනහවෙන්ම ඇගේ යහන මත ඉඳ ගත්තාය.

"ඕන් ඉතින් කට කැඩිව්ව කතාවල්" රංමැණිකෙට දැණුන විලිය සුලුපටු නොවින. එහෙත් හිතේ කුමක්දෝ කැමැත්තකින්ය.

"ඒක හරි වැඩක් නොවැ.. බුදියගනට වෙලාවක් ලැබුනේ නැතුවද කියලා ඇහැව්ව එක, කට කැඩිව්ව කතාවක් වෙන්තේ කොහොමෙයි..?" සොහොයුරියගේ මුහුණේ නියම පියකරු බව මුතුමැණිකෙ දුටුවේ මෙදිණය.

"දැන් යනවැයි කියලා යන්නට නේද ආවේ..?"

"ඔවු ඉතිං... ඒත් කරදරයක් වෙව්ව කොට, දුකක් සැපක් නහා යන්ට බෑ නොවැ..?" මුතුමැණිකේ නැගිට ගොස් කාඹරයේ කවුළුව විවර කළාය.

"ඒක නම් හැබෑව... කරදරයේ තරම කියන්නේ.. මේ නැගිට ගන්ටත් බැරුව ඉන්නේ" රංමැණිකෙට මෙවර නම් නැගුනේ සිනහවක්ය.

" මං හිතන්නේ කැවයෙන් කන්නට නැතුව ඇති එහෙවු කෑමක්.." මුතුමැණිකේ නැවත් යහනෙන් ඉඳ ගත්තේ සිනහවෙන්ය.

"අපේ අම්මේ උඹේ වලත්ත කට..... ඉස්සර කොහොමට හිටිය එකියද මේ.." රංමැණිකෙ කොට්ටයක් මුතුමැණිකේ වෙත දමා ගැසුවාය. ඒ තුන් හිතක වත් තරහෙන් නොව, දෙතුන් මසක සිට නැවුම්ව දළලා වැඩුන සහොදර ප්‍රේමයේ සතුටෙන්ය. ඒ ලොංගතු බව වැඩි කමෙන් ඇයට සොහොයුරියට දැන් "උඹ" කියා ඇමතෙන්නේ ඉබේටමය.

"දැන් හිතා ගන්නට පුළුවන් ඇති නොවැ මම කොහොමෙයි එහෙම උනේ කියලා..?" රංමැණිකේ දමා ගැසුව කොට්ටය මුතුමැණිකේ උකුල මතින් තබා ගත්තාය.

"ආයේ ඒක පුදුමයක් නැතුවා" රංමැණිකෙ සිනහවෙන්ම කොට්ටය යහන් විට්ටමට තබා හේත්තු වූවාය.

"එවුවා වැඩක් නැතුවා.. මේ., කොහොමෙයි ඉතිං.. හිතේ සතුටක් ඇතුවා නොවැ" මුතුමැණිකේ මෙවර එය ඇසුවේ සිනහවෙන් නොවේය.

"ඒක තමා කියැවුවේ මේ නැගිට ගංට බැරුව ඉන්නේ කියලා" රංමැණිකෙ විලිබරිත මුහුණ ඇගෙන් ඉවතට ගත්තාය.

"එහෙනම් බුදිය ගන්නට වෙලාවක් ලැබෙන්නට නැතුව ඇති.." මුතුමැණිකේ එය ඇසුවේ යාංතම් සිනහවකින්ය.

"කොහේ... දෙකේ කනියම් වැදෙද්දීත් ඇහැරං" හිතට විලියක්ය. එහෙත් තම සතුට කියන්නට රංමැණිකෙටත් ආශාවය. මේ හැගුණු කමය.

"ආයේ අහංට දෙයක් නැතුවා එහෙනම්, අඩවු හතරක් වත් අල්ලන්ට ඇතුවා" මුතුමැණිකේ ජයතුගේ හැකියාව හොඳ හැටි දන්නේය.

"හම්...." රංමැණිකෙට ඇය දෙස බලන්නට බැරිය.

"සතුටක් ලැබුව නම් මට ඒ මැදැ.. මම ගිහින් එන්නම්.. පස්සේ බැරියැ ඒ නුහුණු කතා බහක් කරන්නට. මටත් ඇතුවා අපේ අක්කට යමක් කියන්නට. ඒත් තැන් ගැහෙන්නට බැරුවා.., හෙතේ තව කොටහක්ම එහෙම්මයි වපුරලා දාන්නට. එයැයිටත් තනියම බැරුවා...." මුතුමැණිකේ යහනෙන් නැගිට දොර අසලට ආවාය.

"නභා.." රංමැණිකේත් යහනෙන් නැගිට්ටාය.

මුතුමැණිකේ අසලට ඇවිද ආ රංමැණිකෙ දැන එකතු කරමින් නැවෙන්නට හැඳුවේ නැගෙනියගේ දෙපා පාමුලටය. එහෙත් මුතුමැණිකේ ඊට ඉඩක් නොතබා ඇයව වැලඳ ගත්තේ අපමණ සහෝදර සෙනහසකින්ය.

"මෙහෙවු සතුටක් මම මේ වින්දාමයි.." රංමැණිකේ හැඬුම් බර හඬිං හෙමිහිට මිමුණුවාය.

"ඒක මයෙන් සතුටක්.." මුතුමැණිකේ සොහොයුරියව වැලඳ ගනිමින් ඇගේ පිටවත අතගැවේ ලෙංගතු කමෙන්ය.

දෙනුන් මොහොතකට පසුව මුතුමැණිකේ "සුංගු වෙන්නට බැරුවා.., එයැයි තනියම නොවැ.." යැයි කියමින් සොහොයුරියව දුරස් කරේ හිතකින් නොවේය. දැනටත් ඇය පරක්කුය. අද කෙසේ හෝ ඉතුරු කොටහා වපුරා අවසන් කළ යුතුය. දළුලන්ට හදනා බීජයේ පහසුවට වියලි පොළව තෙත්කළ යුතුය.

"මාත් මණාපයි ඩිංකක් හේන පැත්තේ ඇවිදින් යන්නට" ඇය කඳුලු පිසගමින් මුතුමැණිකේ දෙස සිනහවෙන් බැලුවාය.

"දෙනුන් දවසක් ඇරුනහම එක්කාන යන්නම්. ඒක පාරටම හොඳ නෑ නොවැ.. ගම්මු බලයි එකපාරටම එහෙවුවක් උනාම " මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය. ඒ උලුවස්ස අසලටම ගොස්ය.

"හම්ම.." රංමැණිකෙගේ හිත නම් අදම හේනට යන්නටය. ගොස් හැකි පමණින් ජයතුට උදවු කරන්නටය. ඇයට දැන් තම හිත ගැනත් පුදුමය.

"ආහ් තව පොඩ්ඩෙන් අමතක වෙනවා නොවැ..." මුතුමැණිකේ නැවතත් හිස දැමුවේ කාඹරය තුළටය.

"මොකක්...?" රංමැණිකෙ ඇය සලට ගියය.

"හැමදාම ඇඳිවත ඉරෙන්ට ගත්තොත් අපරදායක් නොවැ..., ඒක ගැන හිතන්නට කියන්නට" මුතුමැණිකේ සිනහව මෙවලෙ නම් උස් හඬින්ය.

මුතුමැණිකේ සිනා හඬට ලොකු මැණිකෙන් වලවු ව ඉස්සරහා බරාදයට ආවාය. දියණියන් දෙදෙනාගේ මේ සිනහව ඇයට සතුටක්ය. ඇයට පමණක් නොව වලවුවේ සිටිනා සැමටත් ඒ සිනහවෙන් දැණුනේ නැවුම් ප්‍රාණයක්ය.

"අපේ අම්මා මම ගිහිං එන්නම්.." මුතුමැණිකේ ඇගේ දෙපා වැන්දාය.

"එපාය කියැන්ටැයි.." ඇයට නම් මුතුමැණිකේ මේ යන එක දුකක්ය.

"එයැයි තණියම නොවැ.."

"සේතුවා...." ලොකුමැණිකේ උස් හඬ ඇසෙන මානයට සේතුවා ඒවන විටත් පැමිණය.

"ඕන නැ.. මං යන්නං අපේ අම්මා.." මුතුමැණිකේ එය කීවේ හිතකින් නොවේය.

"හිතකින්ද කීවේ...?" ලොකුමැණිකේ ඒ පැනය ඇසුවේ සිනහවෙන් උවත්, මුතුමැණිකෙට පමණක් ඇසෙන තරමේ රහස් හඬින්ය.

"එහෙම කියැවුට අද නම් කරත්තයෙන් ඇරෙන්ට යන වෙන ගමනක් නැතුවා" මුතුමැණිකෙන් එය මවට කීවේ සිනහවෙන් සේම රහස් හඬින්ය.

"මම ඒක නොදන්න වැයි.." ලොකුමැණිකේ සිනහවෙන් බලා සිටියේ සේතුවා කරත්තය නවත්තන දෙසය.

මුතුමැණිකෙව රැගෙන කරත්තය වලවු මහා ගෙට්ටුවෙන් නොපෙනී යන තුරුම බලා සිටි ලොකු මැණිකේ, සැනසුම් සුසුමක් හෙලමින් වලවු ඇතුළට ගියාය. එහෙත් ඇගේ හිතේ සතුට තවමත් ඇතිත් ඇසෙන වෛරාගේ ගෙජ්ජී හඬ මෙන් ගාම්ඹීරය. "දැන් නම් මටත් හිත නිදහසේ ඇහැ පියාගන්නට උනත් බැරි කමක් නැතුවා" ඇය

එලෙස කොඳුර ගත්තේ, තවමත් සුපුරුදු තැන පරිස්සමට තබා ඇති සෙනවි බංඩා ආරව්විලගේ බස්තියම දෙස බලමින්ය.

මුතුමැණිකෙගේ හිත මෙදිණ, වෛයිරාගේ ගෙලේ බැඳි ගෙජ්ජිය මෙන් සේතුවා හමුවේ ගැහෙමින්ය. එහෙත් මේ කිසිවක් නොදන්නා සේතුවා නම් පුරුදු පරිදිම වලවේ ඇත්තිට ගරු සරුව ඇතිව ගමණේය.

"සේතුවා..." කතා බහට කුමක් හෝ පටලගත යුතුය.

"සුදුමැණිකේ..." සේතුවා පුරුදු යටහත් පහත් කමෙන්නේය.

"උඹට දෙයක් කියන්නට තියෙනවා..."

"කියන්නට සුදුමැණිකේ" කරත්තයේ වේගය වගේම සේතුවාගේ ගමණේ වේගයත් ඉබේටම අඩු වුනේය.

"ඊයේ රාත්‍රිය අපි වලවුවේ නැවතත් කරුණ උඹ දන්නවා නොවැ...?" මේ ගැහැණු කමය නිසි තැනට එන්නේ වටෙන් මහ හෙළි පෙහෙළි කොටය.

"එහෙමයි.. " සේතුවා පෑවේ යටහත් පහත් සිනහවක්ය.

"එහෙවු වගක් වලවුවේ අනික් උන්ට රහසක් වෙන්ට වග බලා ගන්න එක උඹේ කාරියක්" මුතුමැණිකේ යටසින් සේතුවා දෙස බැලුවාය.

"සමාවෙන්ට... සමහරක් දේවල් වලවුවේ ගැත්තන්ට රහසක් නැතුවා" ඔහුට කරනට බැරිදේට සමාව ඇයද සිටියේය.

"ඒ මොනවැයි...?"

"සමාව.. මේ..., විමලසේන උන්නාසෙට මේ..., මේ.. දරුවෙක් හදන්ට බැරිය කියලා" ඔහුගේ වදන් පෙළක් ගොත ගැසුනේය.

"එහෙවු වගක් විතරක් නොවැ...?" එවැන්නක් ඔවුන් දන්නා වග මුතුමැණිකෙත් දන්නේය.

"එහෙමයි.. ඒත් මේ..., සුදුමැණිකෙලා වලවුවේ රැය පහං කරන්ට ගත්තායින් පස්සේ එහෙවු දේක ප්‍රතිඵලයක් ආ කොට.. මේ..., මේ.." ඔහුට එය මුතුමැණිකේ සමඟ කියන්නට සවියක් නැති තරම්ය. ලොකුමැණිකෙට නම් ඒ ගැන කියා ඇත්තේය.

"හම්ම... ඒක හැබෑව... සැකය වලක්වන්ට නම් බැරුවා තමා.. ඒත් ඒක උන්ට නිව්වියටම එහෙමෙයි කියලා හිතෙන්ට දෙන්නට එපා"

"එහෙමයි.. මයේ උපරිමයෙන්. ඒක නොවැ.. මේ..., වලවුවේ මහා ගේට්ටුව මම අද මහා හඬින්ම ඇරියේ" සේතුවාගේ මුහුණේ සියුම් සිනහාවක්ය.

"ඒ වෙනකොටත් දෙන්නා එකටම වෙන්ටෑ එහෙනම් හිටියේ..?" ඔහු කීවේ කුමක්දැයි කියා මුතුමැණිකෙට වැටහුණාය. ඇයට නැගුනේ සිනහවක්ය

"අවසර.." සේතුවා පැවේත් සිනහවක්ය.

"මොකෑ උඹ උත්තරයක් නොදුන්නේ..? අපේ අම්මද කියැවුවේ..?" සේතුවා දෙස බැලුවේ ඇස් කුඩාකර ගත් සිනහවෙන්ය.

"අවසර.. ලොකුමැණිකේ නොකියැවුවත් එහෙවු දෙයක් රහසක්ම වෙන්ට අරින එක මයේ රාජකාරිය නොවැ.." මුතුමැණිකෙගේ ඒ සිනහවෙන් සේතුවාගේ හිත ඉපිළ ගියේය.

"මේ..., දෙයක් අහංට උඹ මට ඇත්තම කියනට ඕනා..?" මුතුමැණිකේ එය ඇසුවේ තරමක මුරණ්ඩු බවක් මුහුණේ මවා ගනිමින්ය.

"වහලෙක් වෙච්ච මයේ වලවුවේ උත්තමයන්ට මොනවා හංගන්ටද..? අවසර.. තහංචියක් දැම්ම එකක් ඇරෙන්ට.." මුතුමැණිකෙගේ ඒ මුරංඩු මුහුණෙන් සේතුවාට මතක් වූයේ ඇගේ ඒ කෙලිලොල් විය ය.

"මම දන්නවා උඹ අපේ අක්කයේ කාඹරෙට ආ ගිය විත්තිය.." මුතුමැණිකේ ඔහු දෙස බැලුවේ සිනහවෙන්ය.

"සුදුමැණිකේ දැන් දන්නවය කියලා ලොකු මැණිකේ කියැවුවා" සේතුවාගේ යටහයත් පහත් සිනහව ඉදිරිය බලාගෙනය, තවමත් එහෙම්මය.

"මේ..., උඹට දුකක් හිතුවද අපේ අක්කංඩ් මේ... ඊයේ රැයේ එහෙවු හිටිය කොට..?" මුතුමැණිකෙ ඔහු දෙස බැලුවේ යටසිත්ය.

"කොහෙන්ම නැතුවා... අවසර..., මම ඒ කොරේ මයේ වහල් කම" ඔහු කීවේ තම හැබෑ හිතය.

"මේ.. අපේ අම්මා ගැනත් උඹට මේ එහෙවුවටද හිත..?"

"සමාවෙන්ට.. මයේ ඒ හිත ලොකුමැණිකෙගෙන් පිටස්තර කියන්ට මට තහංචියි.." ඔහු කීවේ සැබෑවය.

"ඒකත් එහෙමෙයි... ඒත් උඹ කියැවුවේ නැති වුනාට, අපේ අම්මා මයෙන් එක්ක ඒ වග කියැවුවා" මුතුමැණිකෙගේ සිනහව දෙගොඩ තලා ගියේය.

"අවසර.. ඒ ලොකුමැණිකෙගේ හිත නොවැ.." සේතුවටත් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"හම්... උඹ විතරක් නොවැ අපට හිටිය එකම විශ්වාස එකා...." මුතුමැණිකේ ඒ වගක් කීවේ තම හිත හෙලිකරන්නට පෙරමහ සකසගෙන අභවරවය. ඒ තම නිවස පෙනෙන මානයේය.

"අවසර.. ඒක මයේ වහල් කම නොවැ.." ඇගේ ඒ වදන් පෙළ සේතුවාට දැඩි සතුටක්ය. වහල් බවේ ආත්මාහිමානයක්ය.

"මේ..., මට නම් එදා ඉඳලම උඹව කොයිපැත්තෙන් වත් වහලෙක් හැටියට දැණුනේ නැතුවා. ඒ වයේම තමා..., මේ..., ඒ කාලේ මං දැක්ක එකම පිරිමියන් උඹ නොවැ...." මුතුමැණිකේ යටසින් බැලුවේ ඔහු දෙසය.

මුතුමැණිකෙගේ වදන් පෙළ අවසන් වෙත්ම ඔහුගේ දෙනෙන් මුතුමැණිකේ වෙත ආවේ කෂණිකවය. ඔහුට ඒ මුතුමැණිකේ කීවේ කුමක්දැයි කියා ඇයගේ දෑසෙන්ම වැටහුනේය. හිතත් සතුටෙන් මෙන්ම පුදුමයෙනුත් ඉපිළ ගියේය. එහෙත් ඒ වග පෙන්වන්නට, ඒ ගැන කතා බහා කරන්නට තහංචිය. ඔහුගේ මුහුණ කෂණිකව අපුරු වුනේය. සුපුරුදු ගමන් මහ දිහාට යොමු වුනේය.

"මේ..., අවසර සුදුමැණිකේ.. මට තහංචියක් ඇති දෙයක් කතා කොරන්නට බැරුවා" ඔහුගේ නෙතහට සිහිං කළලකුත් ඉනුවේය.

"අපේ අම්මා අද හෙටම අපේ අක්කයේ වගේ... මේ..., මයේ ගැන උඹට දැම්ම තහංචියත් අයිත් කොරාවි.."

මුතුමැණිකෙගේ ඒ වදන් පෙළ නිමවෙත්ම සේතුවාට ඇගේ දෙස නැවතත් බැලුනේ හීයක වේගයෙන්ය. එවිට ඔහුට පෙනුනේ මෙතුවක් වෙලා තමා දෙස බලා සිටි මුතුමැණිකේ විලිබරික සිනහව සහව ගනිමින් ඉවත බලා ගත් අපුරුවය. ඒ සිනහවෙන් ඔහුගේ සතුටත් දොරේ ගලා ගියේය. දැස් අඟට ඉනුව සතුටු කළල ඉබේටම දෙකපුල් මතට වැටුනේය. එහෙත් මින් ඉදිරියට යන්නට බැරිය.

"සමාවෙන්ට සුදුමැණිකේ.. හිත වාවන්නේ නැති උනත්, තහංචි කමට මින් එහාට මට වචනයක් වත් කියන්නට බැරුවා" ඔහු කඳුල පිසද ගත්තේ කියන්නට ඇති දහසක් දේ හිතේ හිරකොට ගනිමින්ය.

"කියන්ට ඕන නැතුවා... උමේ මුණ දිහාව බැලුවම මට හිතා ගත හැකි.." හිත එඩිතර උවත් මුතුමැණිකෙගේ හිතත් මෙවලේ විලියෙන්ය.

නිහඬ බවෙන් ගෙවුනේ මිනිත්තු දෙක තුනක්ය. දෙදෙනාගේ නිහඬ බව බිඳිමින් මෙතුවක් හඬ නැගුව වයිරගේ ගෙජ්ජි හඬ, මුතුමැණිකෙගේ මිදුලේදී නතර වුනේය.

දහසක් දේ කියන්නට ඇති සේතුවාගේ හද මෙන්ම, විලියෙන් ගැහෙන මුතුමැණිකෙගේ හිතත් දැන් නතරවය. එහෙත් යසවති ඇත සිට බලා සිටින නිසාවෙන් අමුත්තක් පෙන්වන්නටද බැරිය.

"අත ඩිංගිත්තක් දියත් බහින්ට.." ඒ බැරි කමට නොවේය.

"අවසර සුදුමැණිකේ.. මයේ අත ඉල්ලුවේ තනිව බහින්ට බැරි කමට නෙමෙයි කියලා දන්නවා. මට තවම තහංචිය බිඳින්ට බැරුවා" ඇය මේ අත ඉල්ලා සිටියේ තනිව බහින්ට බැරි කමක් ඇතුව නොවන වග සේතුවා දන්නේය. ඔහු කඩා හැලෙන හිත වාව ගත්තේ අපහසුවෙන්ය.

"හම්.. කමක් නැතුවා.. අදින් පස්සේ අහවරයි නොවැ..." සේතුවාට සිනහවක් පෑ මුතුමැණිකෙ තනිව කරත්තයෙන් බැස නිවසට ගියේ, ගෙයි උළුවස්ස අසලිදි නැවත් ඔහුට සිනහවක් පාමින්ය.

එදිණම නිසි වෙලාව බලා මුතුමැණිකේ තම හිත ජයතු හමුවේ හෙළිකලේය. "සේතුවා... වහලෙක්..." ඔහුට නැගුණ එකම පැනය එපමණක්මය. "වෙන එකක් නැතුවද..?" එලෙසම ඔහුට එය ඉවසුම්ද නොදුන්නේය.

එහෙත් මුතුමැණිකේ යාන්තමට සිරුවට ඔහුගේ හිත හැදුවේය. "එදා ඉඳලම මාව දන්න එකා..., මට විශ්වාස එකා.. ඒ කාලේ ඒකා ගැන තිබ්බ මයේ හිතත් ඔයැයි දන්න එකේ..., ටිකක් හිතලා බලංට... අනික මේ.. නැන්දම්මත් ඔය ඒකා එක්ක ඒකාලේ බුදියලා තියෙන්නේ.." මුතුමැණිකේ එයත් හෙළිකලේ තම වාසිය තකාය.

3වැනි කොටසේ නිමාව

තවත් හත් දිනකින් දෙවැනි කොටස බලා පොරොතු වන්න.

කෘතියට දක්වන ඔබගේ ගුණ දොස් අගයමි.

ස්තූතියි....

.....ACID.....